

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M E R E D I T H R U S S O

EĞER

KIZIN

OLSAYDIM

“HER KELİMESİNE BAYILDIM.”

—Julie Buxbaum, *Bana Üç Şey Söylenin* yazarı

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayattaki yerini bulmaya çalışan
bir gencin gerçekçi portresi.”

—*Washington Post*

“Umuda dair büyüleyici bir hikâye.”

—*Publishers Weekly*, starred review

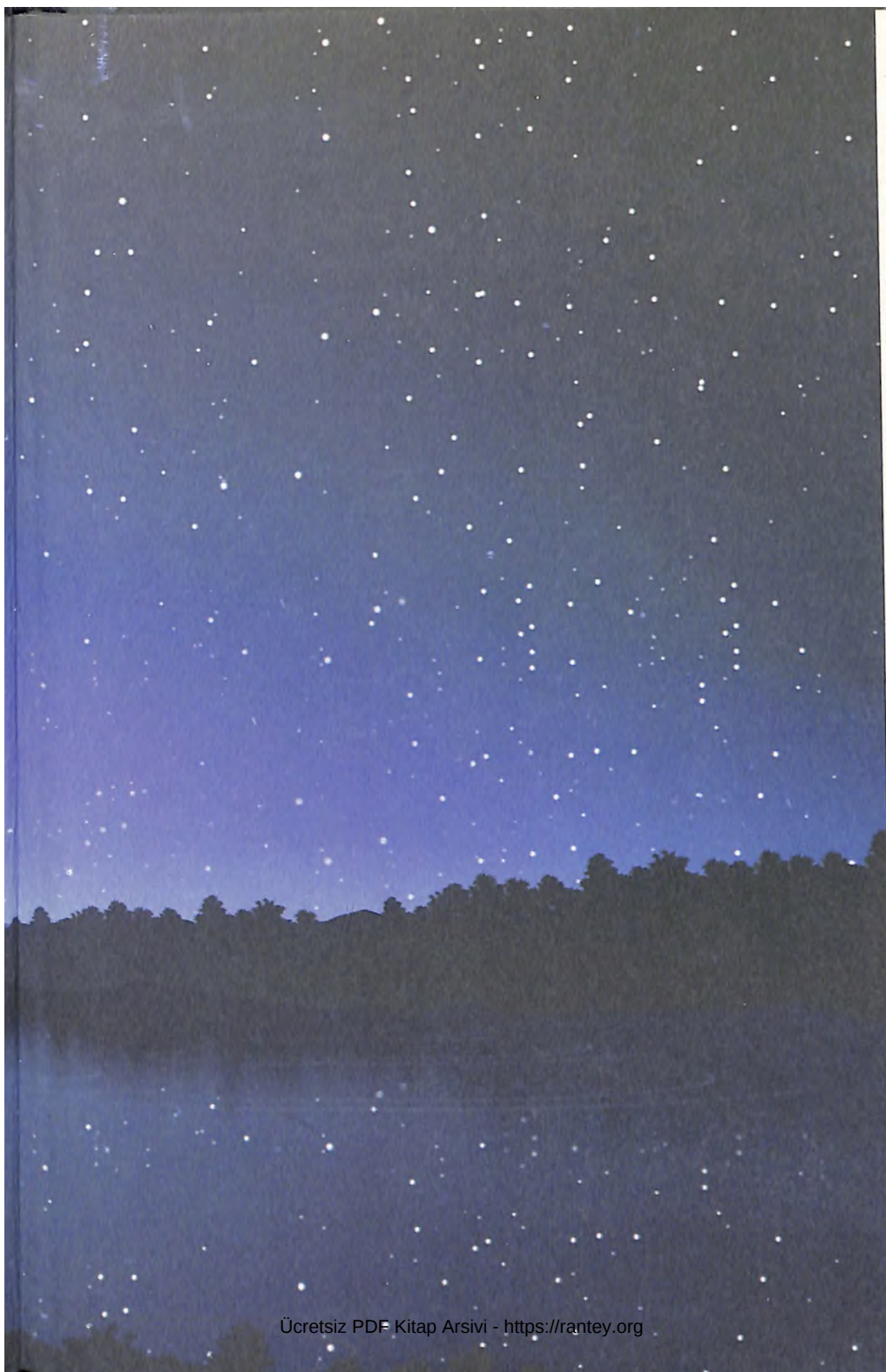
“Farklı hissetmeye ve önyargılara dair
sevgi ve umut dolu bir roman.”

—*Kirkus*, starred review

“Amanda’nın hikâyesi ne acıklı
ne de didaktik. Tam da ihtiyacımız
olan gerçekçi anlatım.”

—*Horn Book Review*

MEREDITH RUSSO Tennessee'de doğdu, büyüdü ve yaşıyor. *Eğer Kızın Olsaydım*, yazarın bir trans kadın olarak yaşadığı deneyimlerden parçalar taşıyor. Tıpkı Amanda gibi, Meredith de *Yıldız Savaşları*'na bayılıyor.

meredithrusso.com

Kapak Fotoğrafı © Michael Frost

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.kitapci.com>

Kapak Tasarımı: Liz Dresner & Elaine C. Damasco

Eğer Kızın Olsaydım
Özgün Adı | *If I Was Your Girl*
Meredith Russo

Yabancı Yayınları | 366

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Tünde Ecem Kutlu, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-92-2

© Alloy Entertainment, 2016
© Yabancı Yayınları, 2021
Türkçe Çeviri © Ece Karaağaç, 2021

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Rights People, Londra'dan satın alınmıştır.
Yaymcının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com – info@yabanciyyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06

Sertifika No: 48625 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EĞER
KIZIN
OLSAYDIM

MEREDITH RUSSO

Çeviren
Ece Karaağaç

*Bana anne olma onurunu bahşeden Vivian ve Darwin'e.
Kendi hikâyesiyle bu kitaba çokça ilham veren ve devam edemeyeceğimi
düşündüğüm anlarda beni zorlayan Juniper'a.
Ben yazarlık bölümünü seçtiğimde (ikinci anadal olarak kadın
çalışmaları da cabası!) çıldırmayan anne ve babama.
İsyan ederek, dövüşerek, salgınları atlatarak, dostlarının yasını tutarak ve
hayal dahi edemeyeceğim türlü acılar çekerek bana şu an sahip olduğum
özgürlüğü ve fırsatları sunan tüm kadın, erkek ve aradaki atalarım.
Oralarda bir yerlerde her gün hayatta kalmayı ve güvenli olmaktan çok
uzak bu dünyada hem iç hem de dış güzelliklerini
korumayı başaran tüm kız, erkek ve aradaki kardeşlerime.
Yalnız ve korkmuş, bir çıkış yolu yokmuş gibi hissedene, asla
şu anki hâllerinden daha iyi olamayacaklarını düşünen tüm
kız, erkek ve aradaki çocuklara.
Başaramayan, şimdi güç içinde uyuyan ve adını
asla unutmayacağımız herkese.
Bu kitap hepiniz için.*

1. BÖLÜM

Otobüs küf, makine yağı ve ter kokuyordu. Arkamızda sere serpe uzanan Atlanta banliyösü gözden kaybolurken ayağımla yerde ritim tuttum ve yeni uzayan saçımın bir buklesini çiğnedim. Peşimi bırakmayan bir ses bana, evden sadece yarım saat mesafede olduğumu ve bir sonraki durakta inip Symrna'ya yürürsem gün batımında yatak odamın konforunda, annemin nişastalı yemeklerinin tanıdık kokusu içinde olabileceğimi söylüyordu. Annem bana sarılırdı ve oturup televizyondaki berbat televizyon programlarını izlerdik, sonra annem programın yarısında uyuyakalırdı ve hiçbir şey değişmezdi.

Fakat bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Çünkü ben değişmiştim.

Hızla akıp giden ağaçlara bakarken aklım, şehirdeki bir alışveriş merkezinin tuvaletine döndü ve görüntüler tıpkı bir çiçek dürbünündeki gibi yer değiştirdi: Okulumdan bir kız, beni görünce attığı çığlık. Bir hışımla içeri dalan, hızla boynuma ve omuzlarıma uzanan elleri. Yere düşen bedenim.

"İyi misin?" diye âdeta kulağımın dibinde bağırdı bir ses. Başımı kaldırıp bakınca kulaklık takmış bir adam gördüm, çenesini önümdeki koltuğun tepesine dayamıştı. Kulaklıklarını çıkarırken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Kusura bakma."

“Sorun değil,” dedim. Gözlerini bana dikti, parmakları koltuğun başlığında ritim tutuyordu. Sanki bir şey söylemem gerekirmiş gibi hissetsem de sesimin beni ele vermesinden endişe ediyordum.

“Yolculuk nereye?” Bir kedi gibi koltuğunun arkasına yayıldı, kolları neredeyse bacaklarıma değiyordu. K      , zırlı bir topun içine kıvrılıp bavuluma saklanmak istedim.

“Lambertville’e,” dedim sessizce. “Hecate County’ye.”

“Ben Knoxville’e gidiyorum,” dedi, Gnosis Crank adlı müzik grubundan bahsetmeye başlamadan önce. Sırf kendinden bahsedebilmek için bana formaliteden bu soruyu sorduğunu fark ettim ama umurumda değildi; bu, konuşmama pek gerek olmadığı anlamına geliyordu. Bana Five Points’te para karşılığı verdikleri ilk konserden bahsediyordu.

“Harika,” dedim.

“Eğer şöyle bir bakmak istersen şarkılarımızın çoğunu internette bulabilirsin.”

“Bakacağım.”

“G z n nasıl morardı bu arada?”

“Ben...”

“Erkek arkadaşm mı yaptı?” diye sordu.

Yanaklarım yanuyordu. Çenesini kaşıdı. Bir erkek arkadaşım olduğunu sanmıştı. Benim bir kız olduğumu sanmıştı. Başka şartlar altında olsa bu beni heyecanlandırırdı.

“Düştüm,” dedim.

Gülümseme si soldu.

“Annem de komşulara öyle derdi,” dedi. “Daha iyisini hak ediyordu, sen de hak ediyorsun.”

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. Belki de haklıydı fakat ne hak ettiğim ve hayattan ne beklediğim apayrı iki şeydi. “Teşekkürler.”

“Sorun değil,” dedi kulaklığını tekrar takarken. Gülümsedi ve koltuğuna geri dönmeden önce fazla yüksek bir sesle ekledi: “Tanıştığımıza memnun oldum.”

I-75 üzerinden kuzeye doğru ilerlerken anneme mesaj atıp iyi olduğumu ve yolu yarladığımı söyledim. Cevaben beni sevdiğini yazdı ama endişesini telefonun öbür ucundan hissedebiliyordum. Onu evimizde tek başına hayal ettim; tavan pervaneleri tepesinde vızıldarken arkada Carrie Underwood çalıp duruyordu. Elleri önündeki masaya yayılmış unla kaplıydı, fırında çok fazla kurabiye vardı çünkü iki kişilik pişirmeye alıştı. Eğer normal olmaya ya da en azından ölmeye gücüm yetseydi herkes mutlu olabilirdi.

“Gelecek istasyon Lambertville!” dedi şoför hoparlörden yükselen keskin ve mekanik sesiyle. Pencerenin dışındaki manzara değişmemişti. Dağlar aynı görünüyordu. Ağaçlar aynı görünüyordu. Güneyde herhangi bir yerde olabilirdik, yani hiçbir yerde. Burası babamın yaşayacağı türden bir yere benziyordu.

Otobüs durağa yanaşırken ellerim titredi. Ayaklanan tek yolcu bendim. Ben eşyalarımı toplarken müzisyen kafasını okuduğu dergiden kaldırıp bana kafa salladı. Kösele gibi bir derisi ve terli, lekeli bir iş gömleği olan daha yaşlıca bir adam beni göz teması kurmadan baştan ayağa süzdü. Doğruca önüme baktım ve fark etmemişim gibi davrandım.

Kapı açıldı ve otobüsten bir tıslama yükseldi. Gözlerimi kapadım ve artık beni duyduğundan pek emin olmasam da Tanrı'ya kısa bir dua edip aşağı indim. Hastalıklı derecede nemli bir akşamüstü sıcaklığı yüzüme duvar gibi çarptı.

Babamı son görüşümden bu yana altı yıl geçmişti. Bu ânı zihnimde defalarca prova etmiştim. Ona koşup sarılacaktım, o da başıma bir öpücük konduracaktı ve ben, uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissedecektim.

“Bu sen misin?” diye sordu babam, sesi otobüs motorunun çıkardığı derin homurtunu içinde kayboluyordu. Parlak ışık karşısında gözlerimi kıstım. Tel çerçeveli bir güneş gözlüğü takıyordu ve saçları yarı yarıya kırışmıştı. Ağzının kenarlarında derin çizgiler oluşmuştu. Annem bunlara “gülme çizgileri” derdi, o

yüzden nasıl olmuştu da babamda bu çizgiler belirmişti anlamıyordum. Bir tek ağzı hatırladığım gibiydi: aynı ince, yatay çizgi.

“Merhaba baba,” dedim. Güneş gözlüğü, yüzüne bakmamı kolaylaştırıyordu. İkimiz de olduğumuz yere kök salmış gibiydik.

“Selam,” dedi babam bir süre sonra. “Eşyalarını arka tarafa koy.” Yük aracının kapağını açıp arabaya bindi. Bavulumu yerleştirip ben de ona katıldım. Bu arabayı hatırlıyordum; en azından on yılı vardı ama babam makinelerden iyi anlardı. “Aç olmalısın.”

“Pek sayılmaz,” dedim. Bir süredir aç değildim. Bir süredir ağlamıyordum. Daha çok uyuşmuş hissediyordum.

“Bir şeyler yemelisin.” Otoparktan çıkarken bana şöyle bir baktı. Artık gözlük camlarının arkasını görebiliyordum ve arkalarındaki gözleri sabit, neredeyse grimsi bir kahverengiydi. “Eve yakın bir lokanta var. Şimdi gidersek tüm mekân bize kalır.”

“Güzel.” Babam asla sosyal biri olmamıştı ama zihnimdeki zayıf bir ses benimle görülmek istemediğini söylüyordu. Derin bir nefes aldım. “Gözlüğün güzelmiş.”

“Öyle mi?” Omuz silkti. “Astigmatım kötüye gidiyor. Gözlüğün yardımı oluyor.”

“Tedavi olduğuna sevindim,” dedim, sözcüklerim hissiyatım gibi tereddütlü ve tuhaftı. Gözlerimi kucağıma çevirdim.

“Gözlerini benden almışsın, biliyorsun. Sen de kendine dikkat etmelisin.”

“Olur, efendim.”

“Seni en kısa zamanda bir göz doktoruna götüreceğiz. Şu morluktan sonra her halükârda gözlerine bir baktırmak lazım.”

“Evet, efendim.” Ağaçların solunda kalan bir reklam panosunda bir bazukadan kırmızı, beyaz ve mavi kıvılcımlar ateşleyen bir asker karikatürü vardı. GENERAL BLAMMO’NUN HAVAI FİŞEK DÜKKÂNI. Güneşe doğru döndük ve gözleri yeniden saklandı, ağzı ne anlam çıkaracağını bilmediğim bir hâl almıştı. “Annem sana ne anlattı?”

“Senin için endişeliydi,” dedi. “Yaşadığın yerde güvende olmadığını söyledi.”

“Sana ikinci sınıfta ne olduğundan bahsetti mi? Ben... hasta neyken?”

Direksiyonun üzerindeki elinin boğumları beyazlaşmıştı. Kararmış bir çan kulesi olan eski bir tuğla binanın yanından geçerken sessizce önüne baktı. Tabelada YENİ UMUT VAFTİZ KİLİSESİ yazıyordu. Gerisinde Walmart görünüyordu.

“Bunu daha sonra konuşabiliriz.” Gözlüğünü düzeltip iç çekti. Cildindeki çizgiler daha da derinleşmiş gibiydi. Altı yılda nasıl olup da bu kadar yaşlandığını düşündüm ama sonra benim de ne kadar değiştiğimi hatırladım.

“Özür dilerim,” dedim. “Bu konuyu açmamalıydım.” Yanımızdan geçip giden derme çatma tütün çiftliklerini izledim. “Sadece, ne aradın ne de yazdın.”

“Ne diyeceğimi bilemedim,” dedi. “Baş etmek zordu... her şeyle.”

“Şimdi beni gördükten sonra baş edebiliyor musun?”

“Bana zaman ver, evlat.” Dudakları son cümleyi söylerken büzüştü, onun için fazla samimiydi. “Sanırım eski kafalıyım.”

Araba yavaşlarken dönüş sinyali kalbimle aynı hızda ötmeye başladı. Arabayı Sartoris Yemek Aracı'nın önüne çektik, burası beton bir zeminin üstüne yerleştirilip içi yeniden düzenlenmiş gerçek bir tren vagonuydu.

“Anlıyorum,” dedim. Onun gözünde nasıl göründüğümü hayal etmeye çalıştım ve zihnim, kendimle ilgili en kötü düşüncelerimle doldu. “Adım artık Amanda bu arada, hani unuttuysan.”

“Tamam,” dedi. Motoru durdurdu, kapıyı açtı ve duraksadı. “Tamam, Amanda. Bunu yapabilirim.” Her zamanki gibi saat mekanizmasına benzeyen yürüyüşüyle ön kapıya doğru giderken ellerini ceplerindeydi ve dirsekleri simetrik açılardan iki yana dönüktü. Camdaki yansımama bakmadan duramadım; seyahat etmekten kırıkmış bir şort ve pamuklu bir gömlek giymiş, uzun kahverengi saçlı, sıkı bir genç kız.

Boş lokantaya girdiğimizde bir zil şıngırdadı. Bir garson uyukulu gözlerle bize baktı ve gülümsedi. "Merhaba Bay Hardy!"

"İyi günler Mary Anne," dedi babam, yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı ve tezgâhtaki bir sandalyeye otururken el salladı. Bu gülümseme başımı döndürdü. Ben yedi yaşmdayken Küçükler Ligi'ne girmeyi denemek istediğimi söylediğimde gülümsemişti. Dokuz yaşındayken onunla avlanmaya gitmeyi kabul ettiğimde gülümsemişti. Gülümsediğı başka bir zamanı hatırlamıyordum. "Büyükanneinin felç geçirdiğini duydum. Toparlanabildiniz mi?"

"Cennetin onu istemediğini, cehennemnin de kontrolü ele geçirmesinden korktuğunu söyledi," dedi kız, önlüğünün cebinden bir not defteri ve kalem çıkarıp yanımıza yaklaşırken. "Fakat fizik tedavi onu çok fena etkiledi."

"Bunun üstesinden gelecek biri varsa odur," dedi babam. Menüü incelemeyden ona doğru itti. "Buzlu çay ve tavuklu Sezar salata, lütfen."

Kız başını salladı. "Yanıındaki de kim?" diye sordu, bana dönerek. Gözlerim ondan babama doğru kaydı.

"Ben Amanda," dedim. Daha fazla açıklama bekliyor gibiydi ama babamın başkalarına ailesi hakkında ne anlattığına dair bir fikrim yoktu. Ya tek bir çocuğı, bir oğı olduğunu söylediye? Titreyerek menüyü ona uzattım. "Bir waffle ve diyet kola lütfen, hanımefendi, teşekkür ederim."

"Bu benim kızım," dedi babam bir an sonra, sesi tereddütlü ve gergindi.

"Aynı size benziyor!" Mary Anne içeceklerimizi getirmeye giderken rahatsız bir şekilde bakiştık.

"İyi birine benziyor," dedim.

"İyi bir garsondur," dedi babam. Gergince başını salladı. Ben se parmaklarımla tezgâhın üzerinde davul çalıyor ve ayağımlı dalgın bir şekilde ileri geri sallıyordum.

"Seninle kalmama izin verdiğın için teşekkürler," dedim hafifçe. "Benim için anlamı büyük."

"Hiç olmazsa bunu yapayım."

Mary Anne yemeklerimizi getirdi ve ekose iş gömlekleri giyen, beyaz saçlı iki adamı karşılamak için müsaade istedi.

Adamlardan biri babamla konuşmak için durdu. Yuvarlak burnu mor damarlarla kaplıydı ve gözleri fırtına bulutlarma benzeyen kaşlarının altına saklanmıştı. "Bu küçük gün ışığı da kim?" diye sordu babamın üstünden eğilip bana el sallarken. Moraran gözümü görmemesi için başımı çevirdim.

"Amanda," diye mırıldandı babam. "Kızım."

Adam bir ısıklık çalıp babamın omzuna vurdu. "Onu daha evvel hiç görmediğimize şaşmamalı! Benim de böyle şirin bir kızım olsa ben de onu gözlerden uzak tutardım." Yanaklarım kızardı. "Oğlanlar seni rahatsız ederse bana haber ver de sana tüfeğimi ödünç vereyim."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi babam tereddütle.

"Ah, güven bana," dedi adam göz kırparak. "Üç kızım vardı ve gençliklerinde hiçbiri seninki kadar güzel değildi, yine de delikanlıları uzak tutmak için yapabildiğim tek şey buydu."

"Tamam," dedi babam. "Tavsiye için teşekkürler. Kahven soğuyor."

Adam bize veda etti, tekrar göz kırptı ve dimdik bir şekilde yerine doğru yürüdü. Dikkatimi doğruca önüme verdim. Gözümün kenarıyla baktığımda babamın da aynısını yaptığını görebiliyordum.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu sonunda.

Bir cevap beklemeden ayaklandı ve masanın üzerine, yarısı yenmiş tabaklarımızın yanına yirmi dolarlık bir banknot bıraktı. Arabaya binip park alanından çıkarken hiç göz göze gelmedik.

KASIM, ÜÇ YIL ÖNCE

Annem yanıma oturup ince battaniyenin altından bacağımı ovuştururken hastane yatağı gıcırdadı. Elma yanakları zoraki bir gülümsemeyle gerilmişti ama gözlerine kadar ulaşmıyordu. Giysileri üzerinde çuval gibiydi; bu kadar kilo verdiyse, hastaneye yatırıldığımdan beri hiçbir şey yememiş olmalıydı.

“Danışmanla konuştum,” dedi. Aksanı benimkinden çok farklıydı, hafif ve müzikaldi.

“Ne hakkında?” diye sordum. Sesim bomboş çıkıyordu; düz ve renksizdi, hafifçe de olsa bir daha asla konuşmak istemememe sebep olacak şekilde derinleşmişti. Midem bir krampla büküldü.

“Eve dönmenin ne zaman güvenli olacağı hakkında. İşten izin alamadığımdan yalnız kaldığında yapabileceğin şeylerden endişe ettiğimi söyledim. Eğer eve gelirsem ve seni öyle bulursam... Bunun üstesinden gelemem.” Açık sarı duvara gözlerini dikmiş bakarken sesi alçaldı.

“Danışman ne dedi?” Onunla birkaç gün evvel tanışmıştım. Bana ne derdim olduğunu sorduğunda bir not kâğıdına üç kelime yazmıştım, mide yıkama hortumu yüzünden boğazım hâlâ ağrıyordu.

“Senin sorununu çözmenin bir yolu olduğunu söyledi,” dedi annem. “Ama bunun ne olduğunu değil.” Bana dikkatle baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne derdim olduğunu söylersem eve dönmemi istemezsin,” dedim gözlerimi yere çevirerek. “Beni bir daha asla görmek istemezsin.” Haftalardır tek seferde kurduğum en uzun cmlelerdi. Sarf ettiğim çabadan boğazım ađrđdı.

“Bu mümkün değil,” dedi annem. “Tanrı’nın yarattıkları içinde oğluma duyduğum sevgiyi azaltabilecek bir Şey yok.”

Bileğimi göğsüme doğru kaldırıp aŐađıya baktım. Kolumdaki kimlik bilekliği, adımın Andrew Hardy olduğunu söylüyordu. Fark ettim ki eğer ölseydim, mezar taŐıma yazacakları isim Andrew olacaktı.

“Peki ya oğlun sana aslında kızın olduğunu söylerse?”

Annem bir an sessiz kaldı. Danışman için not kâğıdına yazdığım notu düşündüm. *Aslında kız olmalıydım.*

Sonunda gözlerini benimkilerle buluŐturdu. Yüz ifadesi, yuvarlak ve kırmızı yanaklarına rağmen Őiddetliydi.

“Beni dinle.” Eliyle bacağımı o kadar sıkı tuttu ki acı, zihnimi bulandıran ilaçların arasından kendini gösterdi. Sonrasında o konuştu, ben de dinledim. “Her Şey, *herkes*, l bir evlattan daha iyidir.”

2. BÖLÜM

Lambertville Lisesi bir tepenin dibine yerleşmişti ve girişin etrafında birçok külüstür kamyonetle pikap doluşmuştu. Küçük öğrenci toplulukları giriş kapısına yakın yerlerde dolanıyordu, oğlanlar açık açık aylaklık ederken kızlarsa sırtlarını dikleştirmiş ve çenelerini yukarı kaldırmışlardı; hepsinin yüzünden, bir insanın diğerine duyabileceği en şeffaf ilgisizlik ifadesi okunuyordu.

Önceki gece zar zor uyumuştum. Saat beş olduğunda denemekten vazgeçtim ve çikolata aromalı besleyici içeceğimle birlikte ilaçlarımı içtim: bedenimin daha feminen görünmesi ve vücudumun artık üretemediği testosteron hormonunun yerine geçmesi için kullandığım, tadı tebeşire benzeyen ve küçük mavi tabletler hâlindeki iki tane iki miligramlık estradiol hapı ve sakın kalmama yardımcı olan yuvarlak, beyaz ve balmumu gibi görünen bir tane on miligramlık Lexapro tableti.

Bakışlarımı ileriye diktim ve çift kanatlı kapıdan geçerken sürdüğüm gözaltı kapatıcısının morarmış gözümünden kalan sarı kalıntıları örtmesini umdum. İçeride zemin yeşil, kahverengi ve altın rengi beneklerle bezenmiş beyaz karolarla kaplıydı. Floresan lambalar öfkeyle vızıldıyordu fakat tüm hiddetlerine rağmen salon loştu. Vitrinler duvarları dolduruyordu ve her rafta amigoluk, bando takımı, beyzbol ve özellikle futbol kupaları sıralan-

miştı; ödüller o kadar eskiye gidiyordu ki takım fotoğraflarının yarısı artık sararmıştı. Kırmızı sınıf kapılarının üstünde soluk görünümlü sayılar vardı, bunları ders programımda günün ilk dersi için işaretlenmiş 118'e ulaşına dek takip ettim.

Bir düzineden fazla öğrenci üçerli dörderli gruplar hâlinde oturuyor ve onları koridordan duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyorlardı. Ben içeri girince oda sessizleşti. Kızlar bana bakıp hızla gözlerini kaçırdı fakat bazı erkekler yüzlerinde anlamlandıramadığım bir ifadeyle birkaç saniye daha gözlerini bana dikti.

Kendime bir yer bulmak için ilerlerken yüzlerden biri hâlâ bana dönüktü: Koyu renk, keskin gözleri ve dalgalı siyah saçları olan uzun boylu, zayıf bir çocuktı. Gözlerimiz buluştu ve midemin kalktığını hissettim. Yanında uzun boylu ve iri bir oğlan daha oturuyordu, saçları açık renkti ve burnu daha önce kırılmış gibi görünüyordu; kısılmış gözlerini ve alaycı yüz ifadesini bana doğrultmuştu. Alaycı görünen anlayamadığım bir şeyler söyledi ve arkadaşının yanaklarına bir kırmızılık yayıldı.

Kalbim durumu bildiklerini, delici gözleri olan oğlanın bir anlığına beni çekici bulduğunu ve arkadaşının bu yüzden onunla dalga geçtiğini haykırıyordu. Bu tarz bir senaryo yüzünden benim gibi kızlar öldürülüyordu. Araştırmamı yapmıştım. Bu tür olayların ne sıklıkla yaşandığını biliyordum. Kulağımın üzerindeki yarayı hissettim ve ameliyatımı geçirmiş olmama, birkaç yasal belge haricinde hiçbir şeyin geçmişimi gözler önüne seremeyeceğini bilmeme rağmen asla güvende olmadığımı hatırladım.

Gözlerimi kucağıma çevirdim ve varlığımdan kurtulmaya çalıştım.

Kafeterya ve toplantı salonu aynı yerdi. Yuvarlak masaların her biri en fazla beş ya da altı kişilikti ve masaların yarısı sahnenin üzerindeydi. Yüksekteki yerler belli ki üçüncü ve dördüncü sınıflara ayrılmıştı.

Sahnedeki boş masalardan birine oturdum ve arkadaşım Virginia'nın önerdiği çizgi roman *Sandman*'i açıp önceki gece hazırladığım sebzeli sushileri çıkardım. Birkaç dakika sonra kaldığım yeri işaretledim ve kitabı çantama koymak için eğildim; tekrar başımı kaldırdığımda ilk dersteki siyah saçlı çocuğun karşımda oturduğunu gördüm.

"Selam," dedi. Arkadaşı kadar uzun boylu ve iri değildi ama kaslı kolları inceydi ve gevşek bir zarafetle hareket ediyordu. "Buraya oturmamda bir sakınca var mı?"

"Yok," dedim, kabalık ettiğim çok geç fark ederek. "Yani benim için sorun yok, güzel."

"Arkadaşım Parker da öyle düşünüyor," diye cevap verdi.

"Efendim?" dedim neredeyse bir topak wasabiyle boğulurken. "Pardon." Sudan bir yudum almadan önce öksürdüm. "Çok acı."

"Lambertville'de sushiyi nereden buldun?" diye sordu ögle yemeğimden geriye kalanları işaret ederek.

"Ben yaptım," dedim, gergin bir biçimde yemek çubuklarımla oynarken.

"Vay canına!" dedi. "Bundan hiç haberim yoktu, yani... sushi yapılabildiğinden."

"O kadar da zor değil," diye yalan söyledim annemin mutfak masasında pirinçlerin birbirine yapışmasını sağlamaya çalışarak geçirdiğim sayısız geceyi hatırlayarak. Geçişin stresi fazla gelmeye başladığında doktorlarım biraz ara vermemde ısrar etmişlerdi. Evde geçirdiğim o yıl başta eğlenceli görünmüştü, uzun bir yaz tatili gibiydi ama en nihayetinde sıkıntı kendini gösterdi. Ben öylece dikilirken dışarıda hayat akıp gidiyormuş ve gidecek bir yerim, konuşacak bir kimsem olmadan evimizde kapana kısılmışım gibi hissetmeye başlamıştım. Bir şekilde kendime bir uğraş bulmam gerekiyordu.

Şaşırmış görünüyordu. "Buradaki birçok aile için lüks bir yemek Meksika mutfağı yerine İtalyan yemeği sipariş etmektir. Bu arada adım Grant, hani merak ettiysen."

"Tamam," dedim. Boynumun arkasında bir karıncalanma hissettim. "Ben de Amanda."

"Seni yavan söz oyunlarıyla boğduğum için özür dilerim, Amanda," dedi. "İltifat etmek istemiştım ama artık bu tarz şeylerden sıkılmışsındır."

"Neden öyle dedin?"

"Senin gibi bir kız?"

Gözlerimi kısıtım. *Senin gibi bir kız* derken neyi kastetmişti? Daha önce hissettiğim korku geri döndü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şimdi daha fazla iltifat etmem için bana fırsat yaratıyorsun," dedi başını sallayıp gülerken. "İyi madem. İlk derste yanımda oturan ve burnu tuhaf çocuğu görmüş müydün?"

Yavaşça başımı sallayıp yutkundum.

"O, arkadaşım Parker. Sana çıkma teklif etmek istiyor ama kendisi koca bir ödle, bu yüzden onun yerine telefon numaranı almaya ben geldim."

"Numaramı mı istiyorsun?" Ellerimi kucağıma koydum. Beynim patlayacak gibiydi. Grant gibileri, eğer gizlice bana zarar vermeyi tasarlamıyorlarsa benimle asla konuşmazdı. Yıllarca çok fazla esprinin, eşek şakasının ve yüzleşmenin yanlış tarafında olmuştum. Yüz kere, yüz farklı şekilde yere serilmiştim. "Arkadaşın için."

"Aynen," dedi.

"Babam, şey, acayip kuralcıdır," dedim. Lokantadaki adam ona taliplerim üzerinde kullanması için tüfeğini vermeyi önerdiğinde babamın yüzündeki bakışı düşündüm. Tümüyle yalan sayılmazdı. Kaşlarını çatı ve dirseklerinin üzerinde öne eğildi. Her nedense kendimi devam etmek zorunda hissettim. "Biraz karışık... Ben biraz karışığım." Dudaklarımı sıktım ve burun deliklerimin genişlediğini hissettim. Çok fazla konuşmuşum.

"Tamam," dedi Grant rahatça ve sandalyesinde geriye yaslandı. Bunu, o kömür gözlerin yüzümde gezindiği gergin, sessiz bir an izledi. O gözlerde tehdit değil, merak gördüm. Onun gibi bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çocuğun, ben olmanın nasıl olacağını hiç anlayıp anlayamayacağına düşündüm. Liseyi hayatta kalman gereken bir yer olarak görmenin nasıl bir his olduğunu bilip bilmeyeceğini. Çünkü benim için bundan ibaretti: başa çıkılması gereken günler, takvimde çarpı atılması gereken kutular. Lambertville'e bir planla gelmiştim: Başımı önüme eğecek ve sessiz olacaktım. Mezun olacaktım. Güney'den olabildiğince uzak bir yerde üniversiteye gidecektim. Yaşayacaktım.

"Bil diye söylüyorum," dedi Grant ensesini ovalayarak, "Parker'a, kendisi gelip sorsa daha iyi geçeceğini söyledim. Fakat o benim dostum, anlarsın ya. Denemek zorundaydım. Götün tekidir, gerçi muhtemelen artık benim de öyle olduğumu düşünüyorsun."

"Düşünmüyorum," dedim. Eşyalarımı toplamaya başladım ve ellerimin titrediğini fark ettim. İçten olduğuna inanıyor ya da inanmak istiyordum ama geçen yıllar boyunca korku iliklerine işlemişti ve mantığımı kullanarak ya da onu yok sayarak bastıramazdım. "Kendisi de gelse aynı şeyi söyledim. Ben... Ben yapamam."

Grant'ın yüzünden anlayamadığım bir ifade geçti. Ellerini ceplerine soktu ve ayağa kalktı. "Neyse, seninle tanışmak güzeldi, Amanda."

"Seninle de," dedim. Yanaklarım yanıyordu.

Grant elini salladı ve uzaklaştı. Birkaç adım sonra durup olduğu yerde döndü.

"Hangi kitap o?" dedi başıyla masayı işaret ederek.

"Sandman," dedim, korumacı bir tavırla elimi üzerine koyarken. "Çizgi roman."

"İyi midir?"

"Bence öyle," dedim.

"İyiymiş," dedi Grant ve tekrar başını sallayarak gitmek için arkasını döndü. Ellerimin titremesi kesildi ve soluğum yavaşladı fakat düşünmekten korktuğum bir sebepten ötürü kalbim hızla atmaya devam etti.

3. BÖLÜM

Pazartesi ve salı günleri son ders sanat dersi idi ve okulun en köşesindeki müzik binasında yapılıyordu. Dışarı çıktığımda kuru hava aniden çarptı ve benim kurutma makinesinin altında tutulan bir ambalaj kâğıdı gibi hissettirdi.

Koca ahşap binaya ulaştığımda "Arkadan dolaş!" dedi bir kadın sesi. Sesi takip ettim ve çimlerde yalnız bir kız buldum. Oval güneş gözlüğü gözlerini gizliyor, parlak kırmızı ruju soluk teniyle kontrast oluşturunuyordu. Başının üçte birinde koyu kıllar büyürken kalan üçte ikisindeki kalın, koyu, dalgalı saçları bir hale oluşturunuyordu.

"Sanat dersi mi?" dedi. Başımı sallayıp endişeli bir şekilde etrafa göz gezdirdim. Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Öğretmen Nashville'de. Oğlu bir rafik kazasında elinin ağzına sıçtı."

"Aman Tanrım!"

"Değil mi? O da bir müzisyen. Müzisyendi yani. Hey, hava bok gibi sıcak ve sen kalp krizi geçiriyormuş gibi görünüyorsun. Otursana. Benim adım Bee, bu arada."

"Müdürü gitmemiz gerekmez mi?"

"Tanrım, hayır!" dedi çabucak. "Geçici bir öğretmen tutmayacaklar. Yeni bir öğretmen de tutmayacaklar. Şişko kıcımlı beden eğitimi dersine koyup hep yaptıkları gibi sanata ayrılan bütün

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

fonu atletizme aktaracaklar. Bu durumu sonuna kadar sömürecekim.”

Hafifçe başımı sallayıp oturdum. Kız kollarını genişçe yayıp kendini geriye bıraktı.

“Sen yeni kız mısın?”

“Belli oluyor mu?” dedim ve dizlerimi birleştirdim.

“Burada haber hızlı yayılır.” Kolları ve bacakları terle parlıyordu, yüzünü gökyüzüne çevirmişti.

“Doğru. Pardon.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi, neredeyse hiç kımıldamadan.

“Üzgünüm,” dedim refleks olarak, ardımdan irkildim.

“Bana adını söylemediğinin farkında mısın?”

“Amanda,” dedim hızlıca. “Memnun oldum.”

“Tabii.” Eski ve yıpranmış Silver Age X-Men sefertasından bir sarma sigara çıkardı. “Tüttürsem sorun olur mu?” Cevabımı beklemedi.

“Ee...” dedi dumanlı bir konuşma balonu üflerken. Kokusu, ağır bir fırtınada kalmış saman gibi, topraksı ve biraz ekşiydi. “Nerelisin?”

“Smyrna,” dedim. “Babam boşandıktan sonra buraya taşındı.”

“Babalar...” dedi. Verecek bir cevabım yoktu ama ya bunu fark etmedi ya da umursamadı. “Bayağı havalısın, Amanda. Ben de arkadaş olacağız.”

“Ne kadar havalıyım bilmiyorum,” dedim.

“Göreceğiz,” dedi Bee yarısı içilmiş otu sefertasına kaldırırken başını salladı. “Ah, göreceğiz.” Kıkırdayıp çimenlerin üzerine uzandı ve gözlerini kapattı.

Yanına uzandım ve gözlerimi güneşten korumak için yukarıda tuttuğum *Sandman*’ı okumaya başladım. Kısa sürede hikâyeye kapıldım. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar uykuya dalıp bir daha uyanmadıkça zaman mefhumumu yitirdim. Rüyalar Lordu, hayatını yeniden inşa etmek için onlarca yıl kaldığı hapisshaneden

kaçmayı başardı. Uyuyanlar uyandıklarında kendilerini tanımadıkları bedenlerde buldular, güçsüz bir durumdayken maruz kaldıkları şiddetin sonuçlarını çekiyorlardı. Sonunda, Rüyalar Lordu cehenneme indiğinde kitabı kapatıp kenara koydum.

Oturdum, öğle sıcağı bir kalp atışı gibi çarpıyordu. Bir çeşit trans hâlinde, yarı uyur yarı uyanık hâldeki Bee'ye baktım. "Saat kaç bu arada?"

"Dört," dedi esneyerek ve kendini tekrar çimlere attı.

"Kahretsin!" dedim ve defterimi çantama tıktırmaya çabaladım. Ayağa kalktım, otobüslerin harekete geçerken çıkardığı tıslamayı duydum ve koşarak köşeyi dönünce neredeyse bomboş kalmış park alanıyla karşılaştım.

"Otobüsünü mü kaçırdın? Hay aksi!" dedi Bee. "Arayabileceğin kimsen var mı?"

"Babam altıya kadar gelemez."

"Ben seni götürürdüm," dedi. "Ama kafam güzelken araba kullanmıyorum ki şu an kafam çok ama çok güzel. Bir Ortaçağ cadısı kadar güzel kafam." Kendi şakasına sersem sersem güldü.

"O hâlde yürümem lazım," dedim.

"Ben yapmazdım," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Hava 45 derece. Sıcak çarpması bölgesi."

"Gençleri sıcak çarpmaz, değil mi? Yani, mantıken insanlar klimadan önce de güneyde yaşıyordu, değil mi?"

"Kendin kaşındın," dedi tembelce elini sallayarak. "Ölmezsen görüşürüz."

Emniyet şeridinden yürürken sırtımdan aşağı ter süzülüyordu. İlk yarım saatin sonunda dokuz kilometrelik yolun üç kilometresini yürümüştüm ama nefes nefese kalmıştım ve ayaklarımı sürüyordum. Babamı aramayı düşündüm ama daha ilk günden onu rahatsız etmek istemiyordum. Bir kilometre daha yürüdüm ama dizlerim ağrıyordu ve dikenlerin çizdiği çıplak ayak bileklerim yanıyordu. Dilim kurumuştu ve başım zonklamaya başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yanımdan hızla geçip giden, ardından yanımdaki emniyet şeridinde durmak için geri gelen siyah arabayı zor fark ettim.

Pencere açıldı ve kısa, koyu renk saçları olan solgun bir kız dışarı doğru eğildi. "Götüreyim mi?"

"Yok," diye geveledim. "Kimseyi uğraştırmak istemem."

Arka koltukta oturan birine döndü. "Ne dediği umurumda değil, Chloe, bayılmadan önce arabaya binmesini sağla yeter."

Kızıl, kıvrıcık bir saç yelesi ve çilleri olan bir kız, parlak ışıktaki gözlerini acıyla kısarak ortaya çıktı. Düğmeleri göğsüne kadar açık ve kolları kıvrılmış ekose bir iş gömleği giymişti. Tek kelime etmeden beni kolumdan yakaladı ve arka koltuğa doğru sürükledi.

"Cidden gerek yok," dedim bitkince ama klimadan yüzüme soğuk hava çarpınca gözlerimi kapattım. "Umarım adam kaçır-mıyorsunuzdur."

"Seni kaçırmıyoruz," dedi sarı saçları ve masum gözleri olan minyon kız ön koltuktan, kaşlarını endişe ile çatmıştı.

"Aklı şimdi başına gelir," dedi sürücü, tekrar yola çıkarken. "Kıza biraz su ver."

"Benim adım Anna," dedi sarışın kız. Heyecanlı bir şekilde bana elini sallarken tek gözümü açıp ona baktım. "Hangi kiliseye gidiyorsun?"

"Ona bakma sen," dedi sürücü. "Tanıştığı herkese ilk bunu sorar. Ben Layla. Çilli olan da Chloe."

"Amanda," dedim.

Kızıl saçlı kız başını salladı ve emniyet kemerini tekrar takarken, "Selam," dedi.

"Bir kişinin inancı onun hakkında çok şey anlatır," diye devam etti Anna. "Bir sohbet başlatmak için iyidir."

"Açıkçası artık kiliseye gitmiyorum." Kiliseye gitmeyeli ne kadar zaman geçtiğini hatırlayınca kendimi suçlu hissettim ama Tanrı'nın nedenini anlayacağını umuyordum. "Eskiden Atlanta civarındaki Kalvari Baptist Kilisesi'ne giderdim."

Anna ellerini ırdtı ve oturduğu yerde zıpladı. Diğer kızlar gözlerini devirirken, "O bir Baptist!" dedi sevinçle.

"Bu kasabada Baptist olmayan kaç kişi tanıyorsun?" dedi Layla. "Tüm güneyde kaç kişi tanıyorsun?"

"Bazı Lutheryenler tanıyorum," diye karşı ıktı Anna omuzlarını dikleştirerek.

"Al." Chloe çantasından bir şişe su verdi. Çatlak bir sesle teşekkür ettim ve şişenin yarısını tek seferde içerken enemle tiş rt me su döktüm.

"A mısın?" diye sordu Layla,  n koltuktan bana doğru dönerek. "Bahse varım atır. Hadi bir şeyler atıştıralım."

Cafcaflı neon harflerle A DAN'IN YERİ yazan bir tabela, göz kamaştıran bir kromla kaplanmış ve 1950'lerden kalma bir yerin hemen üstünde asılı duruyordu. Arabadan inince ilk defa Layla ve Anna'ya doğru dürüst bakabildim. Layla benim kadar uzundu, siyah saçları ve bembeyaz bir teni vardı. Anna ise ancak Chloe'nin omzuna geliyordu; uzun, ışıl ışıl, sarı saçları kırmızı İncil Kampı tişörtünün altına doğru dökülüyordu.

İçeride *Grease* ve *Asi Gençlik* gibi filmlerin erelelenmiş afişleri iki arka duvara asılmış, sahte deri ciltli ve plastik kapaklı menüler masaya bırakılmıştı.

Garson siparişlerimizi getirirken telefonumu kontrol ettim ve şarjının bittiğini fark ettim. Babama gecikeceğimi haber vermek için diğer kızlardan birinin telefonunu ödünç istemeyi düşündüm ama sonra tereddüt ettim. Hâlâ o işten dönmeden önce eve ulaşabilirdim ve ona daha ilk günden otobüsü kaçırdığımı söylemek istemiyordum.

"Her neyse," dedi Layla bir tören edasıyla. "Perşembe günü bir futbol maçı var." Bana doğru döndü. "Geliyorsun, değil mi?"

"Ah, evet!" diye katıldı Anna.

"Spordan pek hoşlanmam," diye omuz silktim.

"Ama en iyi defans oyuncumuz sana abayı yakmış," diye yanıtladı Layla cilveli bir gülümsemeyle.

“Kim?”

“Parker,” dedi Chloe. “Onu tanıyor musun?”

“Ah, onu tanıyor,” dedi Layla kaşlarını bilmiş bilmiş kaldırıarak.

“Ta-tanımıyorum,” diye kekeledim.

“Aptala yatmanın manası yok,” dedi Layla, bir patates kızartmasını parmaklarının arasında bir sigara gibi dikkatlice tutuyordu. “O ve Grant biyoloji dersinde yanımda oturuyor. Grant’i nasıl geri çevirdiğin hakkında konuştuklarını duydum.”

Grant’in rahat gülümsemesini hatırlayınca yanaklarım kızardı. “Öyle olmadı,” dedim başımı sallayarak. Bir an Grant kendisiyle çıkmamı teklif etse cevabımın ne olacağını düşündüm.

“Ona işkence etmeyi kes,” dedi Anna. Bana döndü. “Ee, Lambertville’i nasıl buldun? Sana iyi davranıyorlar mı?”

“İyi idi,” dedim. “Yani, şimdiye dek sadece beş kişiyle tanıştım, siz ve Grant dahil.”

Anna gülümsedi. “Beşinci kim?”

“Adı Bee. Sanat dersinde beraberiz.”

Kızlar birbirine hızlı bir bakış attı, gözleri buluştu ve hemen ardından hızla ayrıldı.

“Bee’de yanlış olan ne?” diye sordum.

“Hiç,” dedi Chloe.

“Küçük dozlarda eğlencelidir,” dedi Layla. “Küçüğün altını çizerim.”

İçeceğimin kalan son damlalarını içtim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Tanrım, sürtüğün tekiyim!” dedi Layla bir an sonra. “Kiminle istersen onunla takıl. Daha yeni tanıştık! Ama ne zaman istersen bizimle takılabilirsin.”

Hesap geldiğinde benim ödememe izin vermediler. Kendimi, annemin yıllar boyu hiç düşünmeden canlandırıldığını gördüğüm bir güney ritüelinin içinde hissettim: Ödemeyi öner, reddetsinler, parayı çıkar ve ısrar et, yine reddetsinler, sonra da kabul et. Keşke tüm sosyal etkileşimlerin böyle açık kuralları olsaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yirmi dakika sonra bir japonsarmaşığı altında boğulmuş, hayal gücünden yoksun bronz tuğlalardan oluşan apartmanımızın önünde durduk.

“O hâlde maça geliyorsun, değil mi?” diye sordu Anna.

Ağustosböcekleri artan akşam karanlığında ısrarla ötüyordu. Bir keresinde hayatlarının çoğunu yeraltında geçirdiklerini ve erişkinliğe ulaştıklarında sadece son günlerini yaşamak için ortaya çıktıklarını okumuştum. Ben de mi öyle olacaktım? Hayatımın daha iyi kısmını yerin altında yaşayacak, dünyayı görmek için hiç dışarı çıkmayacak mıydım?

Arabanın motoru çalışırken hepsi de bana umutla bakıyordu. Sonunda, “Orada görüşürüz, kızlar,” dedim.

Layla neşeyle kornaya bastı ve uzaklaştılar.

Araba virajda kaybolduktan sonra cayır cayır yanan park alanında tek başıma dikildim. Saat altıyı geçiyordu ve babam bir süre önce eve dönmüş, nerede olduğumu merak etmiş ve bana ulaşamamış olmalıydı. Evde beni her ne bekliyorsa görmezden gelmek, gece yarısına dek ortalarda dolanıp o uykuya daldığında içeri sızmak istedim ama hava akşam karanlığında bile dayanılmaz derecede sıcaktı.

Merdivenleri çıktım, anahtarım ile kilidi açtım ve içeri adım attım. Karanlık, yaşayan bir varlık gibi içeriyi dolduruyordu. Balkonun jaluzilerinden içeri bir güneş ışını sızıyor ve oturma odasını delip geçiyordu, altından denizde kırmızı toz tanecikleri yüzüyordu.

“Neredeydin?” Babam ışığa doğru yürüdü, sesi keskindi.

“Özür dilerim,” dedim sessizce.

“Özür dilerim bir yer değil.”

“Bazı arkadaşlarımdı,” dedim yere bakarak. “Otobüsü kaçırdım.”

“Eve gelip seni bulamayınca defalarca aradım durdum. Çok endişelendim.”

Konuşmaya başladım, boğuldum ve derin bir nefes aldım. "Daha evvel hiç endişelenmemiştin." Hastanede uyanıp da hâlâ hayatta olduğumu fark ettiğim günleri hatırladım. Hemşirelerden, annemden ve televizyondan başka yanımda duracak kimse- nin olmadığımı hatırladım; arkadaşım yoktu, ailem yoktu, babam yoktu. Hayatımda ilk kez yaşamamı ya da ölmemi hiç umursa- madığından şüphelendiğimi hatırladım.

Yumruklarımı sıkıp ona baktım. "Hiç mektup bile yollama- dın. Neredeyse ölüyordum ve sen ortada yoktun."

"Ne söylememi istiyordun?"

"Herhangi bir şey."

İçini çekti, ardmdan nefesini uzun ve yavaş bir biçimde verdi.

"Ne yapacağımı bilemiyordum, tamam mı?" dedi kaşlarını ovuşturarak. "Bir bebeğİ ilk nefesini alırken ellerinde tutuyorsun, ona uyusun diye ninni söylüyorsun, ağladığında sallıyorsun, sonra bir saniyeliğİne gözünü üzerinden ayırıyorsun ve bebeğİn artık yaşamak istemiyor. Sen benim *çocuğumsun*."

"Ben senin kızımım," diye fısıladım. "Bu konuda da söyleyecek bir şeyin yok."

Dışarıdaki yoldan bir tır geçti, ardında bıraktığı boğuk vızıl- tı aramızdaki sessizlikte gürültölüydü. "Seni endişelendirdiğim için kusura bakma. Bir daha olmaz." Yanından geçip odama git- tim ve kapıyı kapattım.

KASIM, ÜÇ YIL ÖNCE

Danışmanın ofisi, İç Savaş sonrasında Atlanta'da yeniden inşa edilen ilk mahallelerden birindeki eski bir malikânenin dönüş-türülmüş çalışma odalarından biriydi. Eski ahşap kokuyordu ve tahtalar bir yüzyıllık yoğunlukla gıcırdıyordu. Eski bir tüplü televizyon, tamamını yutacak kadar büyük bir şöminenin ağzında tekerlekli bir tezgâhın üzerinde duruyordu. Rafı süsleyen deri ciltli kitapların sırtlarında *Ben İyiyim*, *Sen İyisin* ve *Travma Sonrası Stres Bozukluğuyla Başa Çıkmak* gibi isimleri olan kitaplar vardı. Sarkaçlı bir saat, kapının dışında ısrarla yankılanıyordu.

Danışman kalemini not defterinin kenarına vuruyordu, vuruşları sarkaçlı saatin ritmine delirtecek derecede uyumsuzdu. Dizlerimi göğsüme çektim ve pofuduk deri koltukta gözden kaybolmayı denedim.

"Nasılsın, Andrew?"

"Bilmiyorum." dedim. Mekanik bir hareketle kotumdaki gevşek bir ipi çektim.

"Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Hiçbir şey," dedim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"İstiyorsan sor."

Üst üste attığı bacaklarını uzattı ve ellerini kucağında kavuş-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

turdu. Beden dilini, ona güvенеbileceđimi ifade etmek için kullanıyordu çünkü güvenilir görünmek onun işiydi. Konuşurken sesi sakin ve dengeliydi. “Bana hastanedeyken verdiğin nottan bahseder misin?” Gözlerimi kapattım ve omzumu silktim. “Bana notun ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?”

“Bilmeceleri severim,” dedim bir an sonra. Eklemelerim ağzımı kapatıyor, kelimelerimi boğuyordu. Duyabilmek için öne doğru eğildi. “Ve matematiği. Birbirine düzgünce uyan şeyleri severim. Anlamsız şeyleri sevmem.” Ellerimi enseme koydum ve başımı aşağı doğru ittim, artık kucağıma doğru konuşuyordum. “Yani notun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Delirdiğim anlamına geliyor, sanırım, çünkü hiçbir anlamı yok.”

“Anlamı olmayan ne, Andrew?”

“Doğum belgem bir oğlan olduğumu söylüyor.” Göğsüm sıkıştı. Yüksek tavanlarına rağmen oda aniden sıkışık geldi. “Bir oğlan... Bir oğlan uzvum var. Oğlan kromozomlarım var. Tanrı hata yapmaz. Yani ben bir oğlanım. Bilimsel olarak, mantıken, ruhen bir oğlanım.”

Parmaklarını birbirine kenetledi ve daha da öne eğildi. “Kulağı kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor. Bir şey bana, senin diğer oğlanlar gibi olmadığını söylüyor.”

“Oğlanlardan hoşlandığımı biliyorum,” dedim. Yüzümü tavana çevirdim ve ayağımla sallamaya başladım. “Oğlanlardan hoşlanmak için kız olman gerekmez ama.”

“Oğlan olmak konusunda seni özellikle rahatsız eden bir şey var mı?”

“Kıyafetler,” dedim çabucak. Bu şeyleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Kulaklarım çınlıyordu. Derim fazla gerilmiş gibiydi. “Kendimi bildim bileli kız kıyafetleri giymek istedim.”

“Hiç giydin mi peki?”

“Birinci sınıftayken yan komşumuz olan kız bana izin vermişti. Ebeveynleri bizi yakaladı ve bir daha oraya gitmeme izin verilmedi.”

Boğazından ifadesiz bir ses çıkardı ve defterine bir şeyler yazdığını duydum.

“Yani kâğıda ‘Kız olmam gerekirdi,’ yazarken bir eşcinsel olarak açılmaktan korktuğunu mu yoksa kadın kıyafetleri giymek istediğin için utandığını mı ifade etmek istedin? Annen bir Baptist olduğunu söyledi; hissettiğin şeylerin dini açıdan yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Tanrı’nın bu tür şeyleri taktığını sanmıyorum ve sadece eşcinsel olmakla filan başa çıkabilirim diye düşünüyorum. Yanlış hissettiren oğlan olmak. Saçım uzadığında ve insanlar beni kız sandığında mutlu oluyorum. Büyüyünce nasıl bir erkek olacağımı gözümde canlandırmaya çalışıyorum ve gözümün önüne hiçbir şey gelmiyor. Birinin kocası ya da babası olmayı hayal ediyorum ve bir erkekle bile olsa sanki bir kara deliğe sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Ancak kız olduğumu hayal edince bir geleceğim varmış gibi hissediyorum.”

“Anlıyorum,” dedi. Defterine yeni notlar alırken çıkardığı hisşrtıları duydum. “Cinsiyet disforisi, en güncel teşhis kılavuzunda yer alır,” dedi. “Pek çok kişinin deneyimlediği gerçek bir durumdur.”

Onunla göz teması kurmak için kendimi zorladım. Şimdi öne eğilmiyordu. Arkasına yaslanmıştı, ayaklarını bitıştirmişti ve elleri yine kucağındaydı.

“Bende ondan mı var?”

“Bu noktada herhangi bir teşhis koyacak durumda değilim,” dedi. “Ayrıca anket kâğıdına bakana dek beklemem gerek ama majör depresyonun ve panik atağın olduğuna kalıbımı basarım.”

“Kalıbın yok ki,” dedim. Göz kırptı ve kendime rağmen gü-lümsedim. “Şimdi ne olacak?”

“Anksiyeten ve depresyonun konusunda ilaç verebilmesi için sana bir psikiyatrist önereceğim. Ayrıca eğer meşgul değilsen bu cumartesi bir şey yapmanı istiyorum.”

“Pek arkadaşım yok,” dedim.

“Bu durumun ne kadar süreceğini göreceğiz,” diye yanıtladı.
“Her ayın ilk cumartesi günü, saat altıda burada bir araya gelen küçük bir destek grubu var. Bence katılmalısın.”

4. BÖLÜM

Perşembe günü okuldan sonra futbol sahasına ulaştığımda arabalar tozlu otoparkı doldurmuştu. Ebeveynler ve öğretmenler sahanın dışında duruyordu, uzun gölgeleri sonbaharın yaklaştığını bildiriyordu.

Anna sıcak bir gülümsemeyle beni selamladı, sarı saçları kısa bir atkuyruğu yapılmıştı.

“Maçın başlamasına daha var,” derken Layla atlayıp görüş açımıza girdi, siyah tişörtü ve siyah pilot gözlükleriyle fazla sade görünüyordu.

“Hey!” dedi. “Ne kaçırdım? Parker’ın hâlâ onun için yanıp tutuştuğunu söylemedin mi daha?”

“Hayır,” dedi Anna ağırlığını bir ayağından diğerine rahatsız bir ifadeyle geçirirken. “Bana düşmez.”

Kırmızı lekelerin boynuma üşüşüğünü hissettim. Parker yeterince zararsız görünüyordu ama ondaki bir şey beni rahatsız etmişti. Hayatımın büyük bir bölümünde beni itip kakan ve dolaba kilitleyen çocukları hatırlatıyordu fazlasıyla.

“Chloe nerede?” Layla kısa saçını arkaya attı.

“Emin değilim. Bizimle burada buluşacak sanıyordum ama sanırım bizi tribünde bulacaktır.”

Açık tribünün yanındaki çitteki aralıktan geçtik. Spor ekipman-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ları şaşırtıcı bir temizlikle parlıyordu, çimlerse gür ve düzgündü. Biz geçerken çok fazla babanın dikkatini çekti ve bir anlığına, oğlan çocuğu olarak neredeyse görünmez olduğum hayatı özledim.

Yedek kulübesinin yanından geçerken Grant'i fark ettim. Bana sınıfta veya koridorlarda ne zaman karşılaşsak yaptığı gibi kocaman, yamuk bir gülümsemeyle güldü. "Amanda! Selam!"

"Ben yerini tutarım," dedi Layla beni ona doğru iterken. Dikkatlice ilerledim, kendime korkacak bir şey olmadığını hatırlatıyordum.

"Gelmişsin."

"Geldim."

"Futboldan hoşlanır mıydın?"

"Hayır," diye itiraf ettim başımı sallayıp gülerken. "Bu kasa-bada yapacak başka bir şey mi var sanki?"

"Ah!" Elini kalbinin üzerine koydu fakat sonrasında ciddileşti. "Duydun mu bilmiyorum ama bu cumartesi gecesi toplanacağız. Sen de gelmek ister misin?"

Cumartesi gecesi. Son on yıldır cumartesi gecelerinin neye benzediğini düşündüm. Annemle akşam yemekleri: Kendimizi maceraperest hissediyorsak Çin yemeği, hissetmiyorsak domuz pirzolası, mısır ekmeği, börülce ve şalgam yedik. Odamda oynadığım bilgisayar oyunları: Tek başıma, geç saatlere kadar, parmaklarım ağrıyana ve kafamda dönüp duran düşünceler olmadan uyuyakalana dek. Gerçek bir lise partisi her zaman uzak, egzotik ve sadece filmlerde var olan bir şeydi.

Yavaşça başımı salladım. "Gelebilirim, sanırım."

"Tamam o hâlde," dedi, gülümsedi ve şakaklarını esnetti.

Parker yedek kulübesinin yanından dolanarak geldi ve kaskını Grant'e verdi.

"Maç başlamak üzere," dedi. Bana çabucak bir bakış atıp geri döndü.

"Kusura bakma," dedi Grant omzunu silkerek. "Gitmem gerek."

Yedek kulübesine doğru koşmaya başlarken sııttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Layla ve Anna tribünde onlara katıldığımda patlamaya hazır görünüyorlardı.

“Galiba Parker’ın bir rakibi var,” dedi Anna yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uzun, sarı saçlarının uçlarıyla oynarken.

“Üç kelime,” dedi Layla bir parmağını havaya kaldırıp. “Tuhaf. Şapşal. Tapılası. Bayıldım.”

Öyle geniş gülümsedim ki yanaklarım ağrıdı. Bir anlığına da olsa normal bir genç kız olmanın nasıl bir his olduğunu hissettim.

Birinci çeyreğin sonunda acayip çişim gelmişti. Tribünlerin gerisinde, tuvaletlerin olduğu yere baktım; biri etekli iki çubukla ifade edilen alçak, derme çatma iki bina. Saldırıya uğradığımdan beri ancak birkaç kez kadınlar tuvaletini kullanmışım ve bu fikir hâlâ kalbimi güm güm attırıyordu. Fakat şimdi bundan kaçınmazdım.

“Gelmemi ister misin?” diye sordu Layla ben izin isteyince.

“Hayır,” dedim çabucak. Layla arkasına yaslandı ve dudaklarını büzdü. “Üzgünüm. İyiyim ben, sağ ol.”

Tribünden ayrılıp tuvaletlere doğru gittim. Kapıyı itip açınca kızlar tuvaletinin erkekler tuvaletine kıyasla ne kadar temiz olduğunu hatırlatan bir boya ve çamaşır suyu kokusu burun deliklerimi istila etti. Lavabolar boştu ve tuttuğum nefesimi salıverdim. Dışarıda iki kadın fısıldaşıyorlardı ve sesleri duyulamayacak kadar kısıktı. Biri kıkırdadı ve çabucak ellerimi yıkayıp tuvaletten çıkınca Bee ve Chloe’nin ilerideki köşeden döndüklerini gördüm. Oldukları yerde durdular. Hâlâ nemli olan ellerimi kalçama silerken donakaldım. Bee bana doğru başını salladı. Chloe’nin gözleri büyüdü. İki yanında parmaklarını kıvrıp gevşetti. Gözleri saha ya kilitlenmişti, asla dönüp bana bakmadı.

“Hey!” dedim sanki koridorda karşılaşmışız gibi rahat olması için zorladığım bir ses tonuyla. Ne gizlediklerini bilmiyordum; muhtemelen uyuşturucuydu ama aslında bilmek de istemiyordum. “Anna ve Layla tribünün oradalar, görmemeniz imkânsız.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sağ ol,” dedi Chloe. Yanımdan geçerken bana bir bakış attı, kızıl buklelerle çevirili yüzü her zamanki gibi katı ve anlaşılmazdı. “Geldiğine sevindim.”

Bee ile baş başa kalınca ona doğru döndüm. “Futboldan hoşlanan bir tip olduğunu sanmazdım.”

“Değilim,” dedi Bee. “Buraya orangutanları doğal ortamlarında izlemeye geldim.” Bir parça sakızı ambalajından çıkarıp yavaşça ağzına attı. “Maçın tadını çıkar.”

“Tamam,” dedim ve “orangutanlar” derken sadece sporcuları mı yoksa herkesi mi kastettiğini ve bu popüler çocuklar genellemesine benim de dahil olup olmadığını düşündüm. “Sonra görüşürüz.”

Geri döndüğümde Chloe, Anna ve Layla’nın ortasında oturuyordu ve dirseklerinin üzerine yaslanmış bir şekilde aşağıdaki maçı izliyordu. Bakışları tribüne tırmandığımda benimkilerle buluştu ve yeniden gerildi. Birbirimizi ilk defa görüyormuşuz gibi elimi salladım. Ben otururken ağzını sessizce hareket ettirerek, *Teşekkür ederim*, dedi.

Kızlar konuşmaya koyulunca ilgim aşağıdaki sahaya döndü. Daha önce hiçbir maçı baştan sona izlememiştim; futbol, Bee’nin deyişiyle orangutanlarla, hayatını benimkini mahvetmeye adanmış olan insanlarla özdeşleştirdiğim bir şeydi. Fakat o gün kızların mutlu sohbeti beni sarar, güneş tribünlerin üzerinde parıltı veriyor ve yeni kesilmiş çimenlerin kokusu havaya yayılırken keyfini çıkarmamam imkânsızdı. Üçüncü çeyreğin sonunda Grant topu sayı çizgisine sürünce ayağa fırladım ve sesim kısılana kadar tezahürat yaptım.

Kendi rızamla maç izlediğimi görse babam ne düşünürdü merak ettim. İlk maçımdan sonra Küçükler Ligi’ni bırakıp odamda ağladığımda nasıl da kızdığını ve hayal kırıklığına uğradığını hatırladım. Bu, babamın kankalarıyla (hep kankalarıydı, asla arkadaşları değillerdi) ellerine biralarını alıp sessizce “maçı” izlemeleri gibi değildi. Bu başka bir şeydi; dostluk, kabul görmek ya da uyum sağlamak gibiydi. Eğlenceli gibiydi.

5. BÖLÜM

Cuma günü Bee'yi her zamanki gibi sanat binasının arkasında buldum. Duvara sırtını vermiş, gözlerini kapamış, kulağındaki müziğe uyarak başını sallıyordu. Sırt çantamı çimlere bırakıp ben de ona katıldım. Bir gözünü açtı ve parmaklarını kıpırdatarak beni selamladı.

“Ne dinliyorsun?”

“The Knife. Çok muhteşem İsveç deneysel zımbırtılardan biri. Al, dinle.” Kulaklığın birini bana uzattı ve beraber dinleyebilmemiz için bana doğru eğildi. Kulaklığı taktım. ABBA ile Daft Punk arası bir şey bekliyordum ama onun yerine, kaderine terk edilmiş bir aşk hakkında şarkı söyleyen kısık, içli bir ses duydum.

“Grant'in seninle çok ilgilendiğini duydum,” dedi Bee şarkı bitince.

“Bir şey yok,” dedim, her ne kadar düşüncesi bile kalbimim göğsümde küt küt atmasına yetiyor olsa da. “Beni bir partiye davet etti sadece.”

“O bir erkek,” dedi. “Sen de yenisin ve güzelsin. Atla deve değil sonuçta.”

“Güzel filan değilim.”

“Aman Tanrım, her neyse, öylesin işte. Tanrım. Çekici insan-

lardan daha kötü olan bir şey varsa o da çekici olduğunu kabul etmeyi reddeden çekici insanlardır.”

“Bence zamanımızı iyi değerlendirmiyoruz,” dedim ama gülümsememi zor zapt ediyordum. Herhalde ancak Bee bir iltifatı bu kadar huysuzca söyleyebilirdi. “Demek istediğim, eğer yakalanırsak, ‘Sanat dersinde sanatla uğraşıyorduk,’ diyebileceğimiz bir şeyler olsun elimizde.”

“İnanılmaz derece safsın ama sıkılıyorum o yüzden hâlâ buradayım.”

“Tamam, dün geceyi Pinterest’te fikir edinerek geçirdim,” dedim telefonumu çıkarırken.

“Tabii ki bir Pinterest hesabın var. İddiaya varım daha şimdiden üç farklı temada düğün planlamışsındır.” Bee telefonu elimden kaptı, ekranı kaydirdi ve kaşlarını çattı. “Bunların yarısı boktan mücevherler. Bu sanat değil,” dedi telefonumu geri verirken. “Bunlar el işi. İkisi farklı şeyler.”

“Buna el sanatı deniyor.”

“Sanat,” dedi Bee ayağını ayakkabısına geri sokarken, “son derece kişisel ve mahrem bir şeyin ifadesidir. Sanat, kendi dünyanı başkalarıyla paylaşmaktır ki böylece bir anlığına da olsa seninle aralarında bir bağlantı hissedebilirler. El işi ise çam kozalağından yapılmış şapkalar.”

“Panoma hiç çam kozalağından şapka kaydetmedim,” dedim içlerleyerek ve çantama uzanıp sadece birkaç boş sayfası kalmış, eski bir eskiz defteri çıkardım. Bee oturup omzumun üzerinden baktı. “Sevebileceğin birkaç tasarım eskizi çizdim...”

“Geri dön,” dedi. Bir sayfa geri gidip iki yıl evvel çizdiğim bir Ay Savaşçısı hayran çizimine döndüm. Amatörce görüldüğünü düşünüyordum ve sayfayı çevirmeyi denedim ama Bee elini benimkinin üzerine koyup beni durdurdu. “Bunu sen mi çizdin?”

Başımı salladım. “Sadece hayran çizimi. Orijinal bir şey değil.”

“Dur,” dedi Bee. “Sen bir şey yapmadan da ağzına sıçmayı bekleyen yeterince insan var zaten. Sen yeteneklisin.” Ayağa

kalktı ve çıplak teninin çimenlere değdiği sırtını kaşıdı. “Gel benimle.”

Derin bir nefes alıp park yerine kadar onu takip ettim. Yıpranmış görünen, kırmızı bir pikabın kilidini açıp sürücü koltuğuna atladı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Sanat yapmak istiyorsun,” dedi. “O hâlde ciddileşelim. Sanat, kendini teşhir etmekle ilgilidir. Seninle bir şeyler paylaşacağım. Eğer yaratmaya değer bir şey yaratmak istemiyorsan benimle bir şey paylaşmak zorunda değilsin.” Arabayı çalıştırırken bir sigara yaktı ve gri dumanı rüzgâra doğru üfledi.

“Sana göstereceğim şeyden kimseye bahsedemezsin,” dedi biz bir mezarlığın kapısından geçerken. “Yani, bahsedebilirsin tabii ama bahsetmeyeceğin konusunda sana güveniyorum.”

Aracı park ettik ve tepeye kadar anayol boyunca onu takip ettim. Sonunda geniş bir açıklığa vardık. Elimi gözlerime siper ettim ve harap bir çiftlik evi gördüm, pencereleri darmadağın olmuş ve boyası soyulmuştu.

“Burası benim yerim,” dedi Bee. “Buraya biraz yalnız kalmak ve filmlerimi yıkayıp fotoğrafları basmak için gelirim.”

“Ürkütücü,” dedim, güzel havaya rağmen kollarımı ovuşturarak.

“Öyle, değil mi? Belediye binasında soruşturdum, 1950’lerden beri kimse burada yaşamamış.”

Çimenler biz yürüdükçe su gibi geri tepiyordu. “Neden terk edilmiş?”

Bee bir sigara daha yaktı, güçlü bir rüzgâr esince elini çakmağa siper etti. Omzunu silerken yanakları içine çöktü. “Hiçbir fikrim yok.”

Rüzgâr güçlendi, çimleri dalgalandırmaya başladı. Karanlık pencereleri ve çürümekten birbirinden ayrılan sütunlarıyla ikinci kattaki balkona baktım. O yaz ilk defa ağustosböceklerinin cırcırı tümüyle soldu. Dünya, bir an evvelkinden daha büyük ve daha yalnız görünüyordu.

“Geçen yıl ormanda birkaç mezar buldum,” dedi Bee.

“Sence oraya köleleri mi gömmüşlerdir?”

“Ya da askerleri. Savaş bitmeden evvel burayı hastaneye çevirmişler. Hissedebiliyor musun?” Sigarasını söndürüp profesyonel görünümlü bir fotoğraf makinesini kılıfından çıkarırken verandanın gıcırdayan basamaklarının tepesine oturdu.

Basamakların birkaç adım gerisinde ayakta duruyordum, hâlâ yarı belime dek çimenlerin içindeydin. Bee fotoğraf makinesini bana çevirdi ve arka arkaya dört kez hızla deklanşöre bastı. “Ben hayaletlere inanmam,” dedim ona.

“Hayaletlere inanır mısın diye sormadım,” dedi. Sigarasını kapının yanındaki paslanmış bir kovaya attı ve içeri girdi. Onu takip ederken endişeli bir ürperti sırtımda dolaştı. “Sana ne hissettiğini sordum. Tüm zamanını acını unutmaya harcarsan sanat yapamazsın.”

Zemine cam kırıkları yayılmıştı. Solda küçük, plastik bir masayla bir kamp sandalyesi duruyordu, bir fener etrafa parlak bir ışık yayıyordu. Bee hissizliğin ne kadar ürkütücü olduğunu bilseydi, bir şeyler hissedebilmenin nasıl da ayrıcalıklı bir durum olduğunu anlar mıydı, merak ettim. Bunun kimi zaman nasıl hiçbir çıkışı olmayan karanlık bir oda gibi hissettirdiğini.

“Benimle bir dürüstlük oyunu oynamanı istiyorum.” Dışarıda gökyüzü aniden aydınlandı ve gök gürültüsü gökyüzünü yardı. Yukarı baktığımda beyaz ve gri bulutların loş bir çizgiyle güneşin önünü kestiğini ve açıklığın üstünden karanlık bir çizginin geçtiğini gördüm. Fırtına daima bir sıcak hava dalgasını takip ederdi. Ne kadar sıcak olursa ve ne kadar uzun sürerse fırtına da sonunda o kadar kötüleşirdi. “Bir şeyleri haber veriyor sanki. Dürüstlük oyunları fenadır.” Başka bir odaya doğru yürüdü ve bir tabureyle döndü, kamp sandalyesine oturmam için eliyle işaret etti.

“O ne?” diye sordum, oynamak istemediğinden çoktan eminim. Dışarıda yağmur gri bir levha gibi iniyordu.

“Bu, *Doğruluk mu Cesaret mi?* oyununun o cesaret boktan-

lıkları olmayan hâli denebilir. Sıra bize gelince karşımızdakine, kendimiz hakkında muhtemelen bilmediği bir şey söyleriz. Bunu beş defa yaparsın; önce saçma bir şeyle başlarsın, sonra gittikçe detaylandırırsın ve en sonunda başka kimseye söylemeyeceğini düşündüğün bir şeyi paylaşırsın. Meydan okuyan –ki bu ben oluyorum– önce başlar. Bana ne söylersen söyle bunu kimseye paylaşamayacağımı biliyor olacaksın, ne de olsa senin elinde de benim kirli çamaşırlarım olacak.”

“Oynamak istediğimi sanmıyorum.” Sandalyemde kıpırdandım ve dudaklarımı ısırdım. Ona asla anlatamayacağım şeyleri düşündüm. Kimseye asla anlatamayacağım şeyleri.

“Mecbur değilsin,” dedi. Saçlarını geri savurdu ve piposuyla yanardönerli plastik bir torbaya uzandı. Kurutulmuş yeşil yaprakları kabın içine dikkatle doldurdu.

“Önce ben kafayı bulsam olur mu?” dedim ellerimi kucağımda toplarken.

Başını kaldırdı. “Zaten havalı olduğunu düşünüyorum, biliyorsun. Beni etkilemek için tüttürmene gerek yok.”

“Hayır,” dedim. İçimin bir piyano teli gibi gerildiğini ve kopmaya hazırlanırken vızıldadığını hayal ettim. “Sadece istiyorum... Gevşemek istiyorum. Hiç gevşemedim... asla.”

Bir kez başını salladı ve pipoyla çakmağı aramızdaki masaya koydu.

“Seni her zaman gevşetmez,” dedi. “Bil diye söylüyorum, bence bu iyi bir fikir değil. Gerçi annen filan değilim.”

Ben dalgalı mavi yeşil pipoya dokunma cesaretini bulmadan önce tepemizde iki kez daha gök gürledi. Camsı yüzeyi, annemin yatak odasındaki dandik tek boynuzlu atinkine benziyordu. Onu elime alırken az kalsın bu benzetmeye gülecektim. Bee bana nasıl yapılacağını anlatırken ağızlık kısmı sıcak ve ıslaktı.

“Hemen salıverme,” dedi duman ciğerlerime doğru akarken.

Dudaklarımı kapalı tuttum. Göğsüm ağrıdı ve gözlerim sulandı. Sonunda göğsümdeki yanma öyle canımı yaktı ki kendimi

öksürüklere teslim ettim. İki büklüm olurken göz kamaştırıcı bir hale başımı sardı, ciğerlerim tamamen boşaldıktan sonra bile öksürmeye devam ettim.

“Galiba bir şeyi yanlış yaptım,” dedim. “Hiçbir şey olmadı.”

“Hep öyle derler,” dedi Bee. “Bir dakika bekle.”

Sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi kapattım, vücuduma bir karıncalanma yayılmaya başladı. Baş döndürücü ve mide bulandırıcı bir biçimde cesur hissettim.

“Sanırım sıra bende.” Bee başka bir sigara yakıp bir an durdu. “Beş yıl öncesine dek güzellik yarışmalarında yarıştım.”

İçimden bir kahkaha yükseldi ve nihayet fırlamadan evvel dudaklarımda uğuldadı.

“Eğer kafan güzel olmasaydı buna alınırdım.”

“Kafam güzel değil,” dedim. Sesim yavaş ve çarpık çıkmıştı, sanki pembe bir oyuncakçının megafonundan çıkar gibiydi ve bu beni daha da fena güldürüyordu.

“Kafan güzel,” dedi. Sakinleşmemi bekledi ve sonra telefonunu elime verdi. Aldım, nefesimi güçlkle kontrol ediyordum. Ekranda rengi açılmış uzun saçları mükemmel lüleler şeklinde kıvrılmış ve gümüş payetli bir elbise giymiş bir kızın fotoğrafı vardı.

“Bence şu an çok daha güzelsin,” dedim. Ciddiydim. Ayak parmaklarımdan başıma kadar bir sıcaklık dalgası yayıldı.

“Arkadaşlarımız aynı fikirde değil,” dedi. “Her neyse. Eğer istersem yine öyle olabilirim. Onlarsa sonsuza dek sürtük kalacak. Senin sıran.”

“Kulaklarım delik değil.” Küçükken annemle babama kulağımı deldirmek istediğimi söyleyişimi, babamın öfkesi karşısında nasıl utandığımı ve kafamın karıştığını hatırladım. Duygusal hayatım o noktada çoktan çıkmeye başlamıştı ama özellikle o azar tüm duvarlarımı yıkmıştı ve aylarca hissettiğim yalnızlık, korku ve utanç hissini dizginleyememiştim. Babam bana bağırmayı kestikten sonra yatağımda uzanıp dışarıdaki kardinal kuşlarını dinlediğimi ve Tanrı’nın bana belirli bir gözyaşı limiti koyup koy-

madığını, hayatımdan bundan sonra bir daha ağlayıp ağlayamayacağımı merak ettiğimi hatırlıyordum.

“Cidden mi? Bu kadar mı yani?”

“Küçük başlayabilirsin demiştin!” diye karşı çıktım. “Tamam öyleyse. Bu nasıl sence? Daha önce hiç sarhoş olmadım.”

“Şu an kafan bok gibi güzel, o yüzden iyi gittiğini söyleyebilirim. Benim sıram: Okuldaki bütün tuvaletlerde en azından üçüncü aşamaya geçtim.”

“Kimle?” dedim, kendimi ürkütecek kadar yüksek bir sesle. Tekrar kıkırdamaya başladım ama kendime daha iyi hâkim olmayı başardım. “Kiminle demek istedim yani, kiminle.” Kiminle sözcüğünün ağızımda bıraktığı his hoşuma gidiyordu.

“Senin sıran,” dedi Bee başını sallayarak.

“Tamaaaaam.” Teslim oldum ve sözcüğü hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi uzattım. Aklımın kenarında patlamayı bekleyen bir baloncuk titriyordu. O anda, geçmişten ve gelecekte bağimsız olarak var oldum. “Biri beni dövdüğü için okul değiştirdim. Kulağımın arkasındaki dikeşleri hâlâ hissedebilirsin.”

Ucunun canlı kırmızı bir renkte ışıldamasına sebep olarak sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanı bir süre içinde tuttu. “Bir yıl önce Chattanooga Vadisi’nde bir ay geçirdim.”

“O nedir?” dedim.

“Akıl hastanesi,” dedi sigarasını masanın kenarından silkelirken. Kül yere doğru süzüldü.

“Lise ikide kendimi öldürmeye çalıştım,” dedim.

Gözleri büyüdü. “Nasıl?”

“Annemin bacağına kırmasından birkaç hafta sonraydı. Reçeteli ağrı kesicileri oracıkta duruyordu. Çok fazla kullandım.”

“Kaç tane çok fazla?”

“Bütün kutu,” dedim tırnaklarımı kemirirken.

“Neden peki?”

Başımı sallamakla yetindim.

“Başaramadığına sevindim,” dedi Bee. “Kendini öldürmeyi

yani." Sigarasını masaya bırakırken gözleri gözlerimle buluştu. "Ben biseksüelim."

"Sahi mi?" dedim yavaşça, bu gerçeği Bee'yle alakalı bildiklerimle oturtmaya çalışarak. Bir tarafımın bundan şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim. "Hiç bir kıza çıktın mı?"

"Beni ve Chloe'yi maçta gördüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Vay canına," dedim kaşlarım havaya kalkarken. Başka kimse- nin Chloe'yi bilip bilmediğini merak ettim. Şüpheliydim; biraz maskülendi elbette ama bu hiçbir şey ifade etmek zorunda değildi, ayrıca Lambertville Lisesi'nde herhangi birinin cinsel kimliğini gururla açıkladığını düşünmüyordum. "Ben ot içtiğinizi düşünmüştüm."

"Yok," dedi. "Chloe bir atlet, o yüzden vücudunu bozacak şeyleri reddediyor filan."

Başımı salladım, söylediklerini sindiriyordum. Kendi sırrıma öylesine tutulmuştum ki yeni arkadaşlarımın da kendi sırları olabileceğinin aklıma bile gelmediğini fark ettim.

Birkaç dakika sessizce oturduk ve çatıya vuran yağmuru dinledik. Babamın işyerinden bazı kankalarıyla birlikte beni ava götürdüğünü ve bütün bir hafta sonu boyunca bizi kulübemize tıkıncan cılgın fırtınayı hatırladım. Eldeki malzemelerle annemin tarif kitabındakiler gibi yulaf ezmeli kurabiyeler yapmayı denemiştım ama başardığım tek şey babamı rahatsız etmek olmuştu. Beni bir daha ava götürmedi.

Bee'nin sesi sessizliği böldü. "Senin sıran. Bu dördüncü, daha iyi bir tane olsun."

"Tamam," dedim, nefesimi kontrol altına almaya çalışarak. "Bana bir dakika ver, tamam mı?" Omuz silktili.

Tekrar o hafta sonunu ve hiçbir sorunları olmamasına rağmen kurabiyeleri nasıl çöpe attığımı düşündüm. Babamı kızdırmak için sevdiğim hâlde yapmayı bıraktığım bir sürü şeyi düşündüm. Hayatımı sanki on altı yaşında yoktan var olmuşum gibi geçireceğimi düşündüm ve yanaklarım utanç ve öfkeyle kızardı.

Korkup köşeye sinmekten çok yorulmuştum. Saklanmaktan çok yorulmuştum. Gerçeği söylemek *istiyordum*, hem de yüksek sesle.

Fakat konuşmaya başladığımda hiçbir şey çıkmadı.

“Üzgünüm,” dedim sonunda. Gözlerim kurumuştı. “Ne söylemem gerektiğini biliyorum ama sadece... söyleyemem.”

Bir an bekledi. Evin dışında bir şimşek çaktı. Israr etmesini ya da belki de bir tahminde bulunmasını bekledim. Ama o sadece arkasına yaslandı ve, “Yağmur duracağa benzemiyor. Eskiz defterini çıkar,” dedi.

Defteri kucağıma koydum. “Ne çizeyim?”

“Ne istersen.”

Kalemi kâğıdın üzerine getirdim ve dudaklarımı yaladım. Birkaç saniye içinde üzgün gözlerle bakan küçük bir oğlan çocuğun çizgileri ortaya çıkmaya başladı. Eskizi çizirken dakikalar akıp gitti, tek ses çatıya düşen yağmurun sesiydi.

“Sorun değil, biliyorsun,” dedi Bee sessizce, sigarasından uzun bir nefes çekerek. “Bana anlatamadığın şey ne olursa olsun.” Gözleri, gözlerimle buluştu. “Yoluna girecek.”

ARALIK, ÜÇ YIL ÖNCE

Destek grubu için bir saat erken gelmiştim. Kapı kilitliydi ve ışıklar kapalıydı, ben de verandaya oturdum. Beklerken yanımdaki oyun konsolunda Final Fantasy oynadım. Parmaklarım uyuşmuştu ama oyundaki karakterimin adı Amanda'ydı ve güzel ve güçlü bir kızdı, onu canavarları öldürürken izlemek sakinleşme-yardımcı oluyordu. Sadece bu rol yapma oyununu oynarken kendimi kendim gibi hissedebiliyordum.

Aralık ayının ilk haftasıydı ve bu ev hariç tüm evler kara ve buza benzeyen, parıldayan beyaz ışıklarla bezenmişti. Taşınmadan önce sadece iki kez kar görmüştüm; Georgia'da hiç kar yağmazdı. Fakat hava çok soğuktu ki bu da güzeldi. Dışarıda hava soğuk olunca kalın botlar, kalın kotlar, kazaklar, atkılar ve şapkalar giyebiliyordum. Kendimi bir koza gibi sarabiliyordum ve bu sayede tek görünür yanım burnum, gözlerim ve birkaç tutam kahverengi saçım oluyordu. Kimse benim erkek mi yoksa kız mı olduğumu anlayamazdı.

"Ah, selam," dedi bahçeden bir ses. Oyunumu durdurup yurkayı baktım. Benden birkaç yaş büyük, siyah deri çizmeler giymiş bir kız sundurma boyunca yürüyor ve el sallıyordu. Uzun boylu ve uzun bacaklıydı, doğal bir saç bulutu her adımında havalanı-

yordu. Oyun konsolumu kaldırıp ayağa kalktım, ellerimi koltuk altlarıma soktum. "Yeni misin? Emin olamadım."

"Öyleyim," dedim. Yün atkımın filtrelediği sesim bile cinsiyetten arınımıştı. "Yeniyim, demek istedim. Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Güzel!" dedi ışıldayarak. Ön kapının kilidini açtı ve beni içeri aldı. Girişteki oda rahatsız edici derecede sıcaktı ama henüz kozamı çıkarmak istemiyordum. "Ben Virginia, bu arada. Kahve?"

"Bana bir şey hazırlamak zorunda değilsin," dedim. "Su alayım sadece."

Beni mavi-beyaz fayansları ve yüksek pencereleriyle 1940'tan kalmış gibi görünen mutfığa götürdü. O kahve çekirdeklerini çekerken ben oturdum ve terledim.

"Dinle," dedi, "nasıl rahat ediyorsan öyle giyinmekte tamamen özgürsün ama içerisi Noel Baba'nın götü kadar sıcak ve orada piştiğini görebiliyorum. Söz veriyorum, her ne saklıyorsan, burada içinde olduğunu bildiğin şeyi görürüz."

Bir anlığına öylece durdum, sonra şapkamı çıkardım. Saçlarım nemli ve terliydi. Atkımı çözdüm, kaşındırıcı yün bir yara bandı gibi tenimi çekti.

Virginia gülümsedi. "Gördün mü? Harikasin."

Yanıma oturup ellerimi ellerinin içine aldı. Ellerin büyüklüğü onu ele veren belki de tek şeydi ama benim kemikli ve solgun parmaklarımın yanında onunkiler güzel, koyu ve canlıydı. "Dinle, bu akşam göreceğin pek çok kişi epey... haşındır. Onların seni korkutup kaçırmasına izin verme, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

"Ama onlara ucube gibi de davranma," dedi. "Sadece gözlemini aç ve onları gerçekten oldukları biçimde gör. Hepsi güzel, tamam mı?" Başımı salladım. Elimi sıktı.

Kapının açılıp kapandığını duydum ve girişteki odadan sesler geldi. Pürüzsüz, sakalsız yanakları ve diken diken sarı saçlarıyla kısa, tıknaz bir adam kasıla kasıla yürüyerek içeri girdi. Virginia onu Boone olarak tanıttı ve o da homurdanarak el salladı. Onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

uzun, düz ve parlak saçları olan bir kız izledi, dizlerinin altına kadar inen yamalı ve pasaklı bir palto giymişti. Virginia onu da Moira olarak tanıttı ama o bunu duyduysa bile bir şey demedi. Kız yürürken ayaklarına bakıyordu ve ona anladığımı söylemek istedim fakat bu anlayışın bir parçası da, bunu onunla paylaşmanın kızı sadece daha rahatsız edeceğini biliyor olmamdı.

“Wanda nerede?” diye sordu Virginia. Sandalyesine oturdu, dirseklerini vücuduna bastırıp elleriyle fincanını sardı.

“Bakıcı bulamamış,” dedi adam. Sesi yüksek ve çatallıydı. “Çocuk kim?”

“Sahi, adın ne?” dedi Virginia tek kaşını kaldırarak.

“Andrew,” dedim. Göğüs kafesim çökmeye başladı. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

“Bu senin gerçek adın mı?”

Geniş omuzları ve makyajının altında sakalının gölgesi görünen bir kadın içeri girdi. Güçlü ve sağlam görünüyordu ama biraz daha bakınca ondaki güzelliği gördüm; hafif bir adım, saçlarına kısa bir dokunuş, büyük ve açık bir gülümseme. Boone, “İyi akşamlar Rhonda,” diye kadını selamladı.

“Amanda,” dedim bu kez. “Adım... Yani demek istediğim adım bu değil ama hep bu olsun istemiştım. Amanda o yüzden, sanırım.”

“Sana böyle seslensek hoşuna gider mi?” diye sordu Moira. Kara çerçeveli gözleri bana dikilmişti ama ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Emin değilim,” dedim. Göğsüm sıkı ama sıcak, nefesim sığırdı. “İsterim sanırım.”

“Tamam o hâlde. Millet, size arkadaşım Amanda’yı tanıştırmak istiyorum,” dedi Virginia, elimi sıktı ve gülümsedi. Gözlerim aniden yanmaya başladı ve elimi yanağıma götürdüğümde elim ıslandı. Ağlayabildiğim son seferi hatırlamaya çalıştım.

6. BÖLÜM

Anna, beni cumartesi gecesindeki partiye arabayla götürmekte ısrar etti. Haftanın büyük bir bölümünde babamla birbirimizi görmezden gelmiştik fakat Anna ailesinin yeşil minivanıyla beni apartmanın önünden alırken babam gülümser gibi görünüyordu. Belki dini çıkartmaların tamponu duvar kâğıdı gibi kaplamış olması onu doğru insanlarla arkadaşlık kurduğuma inandırmıştı.

Batan güneş batıdaki dağları kızıla ve mora boyarken evin önüne yanaştık. Ev beyaz ve çiftlik tarzıydı, *Güney Yaşamı* dergisinin kapağına çıkabilirmiş gibi duruyordu. Bahçeyi dolduran çiçeklerin hepsi açmıştı. Hepsinin adını biliyordum: Hint pembele-ri, beyaz zıpçıktı, Stokes aster, sahte indigo. Annem bunları bana yıllar evvel öğretmişti, ta ki babam benim bahçeyle uğraştığımı fark edip annemle bu yüzden kavga edene dek.

İçeride müzik yerleri titretiyordu ve içeriyi hıncahınç doldurmuş insanların ellerinde kırmızı plastik bardaklar vardı. Mutfağın girişinde bir fıçı vardı ve bir sıra köşeyi dönüp yılan gibi kıvrılarak uzuyordu. İçeri girer girmez Chloe ve Layla bize el sallayıp ikimizi de kucakladılar. Yalnızca geçen hafta, bugüne kadarki hayatım boyunca kucaklaştığımdan daha çok kucaklaşmış-tım. Birilerinin bana dokunması konusunda hâlâ kaygılıydım,

reflekslerim geriliyordu ve olduğum yerde zıplıyordum ama bir kez derin bir nefes alıp rahatladığımda, yalnız olmadığınızı gösteren bu anlık dokunuştan aslında gerçekten keyif aldığımı keşfetmiştim.

Chloe beni doğruca mutfığa doğru yöneltti ve diğer kızlara onlara içki getireceğimizi söyledi; Layla için bira, içki içmeyen Anna için su. Benim de içki içmediğimi söyleyecektim ama sonra iki gün önce ot içtiğimi hatırladım ve birden bir bira pek de maceracı görünmedi.

Yalnızca ikimiz kaldığımızda Chloe bana doğru eğildi ve "Tekrar teşekkürler," dedi. "Perşembe günü için."

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok," dedim gülümseyerek.

Kendi kırmızı bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Biliyor musun, burada herkes başkalarının nasıl gevezelik ettiği hakkmda gevezelik eder," dedi. Bütün hafta boyunca ondan duyduğumdan daha fazla söz söylediğinden epey emindim. "Ama bunun ne denli utanç verici olduğu hakkmda ne kadar konuşurlarsa, o kadar çok yaparlar."

Arkamızdaki Layla ve Anna, ev sahibimizin iPhone ve hoparlörleriyle uğraşıyordu. Yeni bir şarkı çalmaya başlayınca mutluluk çığlıkları attılar.

"Eğer konuşacak birini istersen," dedim. "Sır tutmayı bilirim."

Yirmi dakika sonra tezgâhın üzerine oturmuş, içeriyi dolduran insan denizine bakıyordum. Anna, Layla ve Chole başkalarıyla konuşuyordu, o yüzden ben de kırmızı plastik bardağımdan ihtiyatlı yudumlar alarak ve hoparlörden bangır bangır çalan En Popüler 40 şarkılarında ayağımı yere vurup tempo tutarak meşgul görünmeye çalıştım. Biradan etkilenmemiştim; tadı bayat ekmek ve su gibiydi, bende bir değişiklik de yaratmamıştı.

"Şey... Hey," dedi derinden bir ses, müzik ve kalabalık tarafından neredeyse bastırılıyordu. Başımı kaldırdım ve Parker'ın

benden birkaç adım ötede durduğunu gördüm, yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Hey," dedim kaygısız davranmaya çalışarak. Hafifçe kapalı gözlerindeki bakışlarında beni rahatsız eden bir şey vardı. "Geçen akşamki maç için tebrik ederim."

"Yenildik."

"Yine de daha evvel bir maç izlerken bu kadar eğlenmemiştim," dedim omuz silkerek. "Bunun için de bir ödül olmalı."

"Ah," dedi gözlerini kaçırarak. Yanakları kızarmıştı ve gergin hissettiğini fark ettim. Aniden suçluluk duydum, sanki sadece var olarak ve onunla konuşarak onu kandırıyordum. Bu bana hoşuma gitmeyen bir tür güç hissiyatı vermişti.

"Sana bira getireyim mi?"

"Ben çoktan..." diye başladım fakat birdenbire, "Gidip sana bir bira getireyim," deyip kalabalığın içinde kayboldu. Onu izlerken uzun bir iç geçirdim.

Yalnızca saniyeler geçmişti ki Grant önümde belirtti. Gri bir tişörtle epeyce eskimiş bir kot pantolon giymişti, tümüyle rahat görünüyordu ve siyah saçları başını yol boyunca arabanın camından sarkıtmış gibi karışmıştı.

"Selam," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Belki de ben yanılıyordum ama genelde partilerin amacı eğlenmektir."

"Ben eğleniyorum," dedim biradan bir yudum alarak.

Hazırlanırken tüm öğleden sonra boyunca bu karşılaşmayı prova etmiştim. Duş alırken, varlığından ancak haberim varmış gibi davranmış, havalı ve ilgisiz durmuştum. Saçımı kuruturken ihtiyatı elden bırakmış ve onunla acımasızca flörtleşmiştim. Giyinirken masum ve naif bir görüntü çizmiştim. Makyajımı yaparken aklıma başka plan gelmemişti ve şimdi o gerçekten önümdeyken denememe bile gerek olmadığını fark ediyordum.

"Son on dakikadır tavana bakıyordun."

"Demek ki sen de bana bakıyordun."

"Beni suçlayabilir misin?" dedi başını sallayıp gülerken. "Sadece iyi vakit geçirdiğinden emin olmak istedim."

“İyi vakit geçiyorum, yemin ederim.” Hafiften sersemlemiş hissediyordum ve biranın sonunda etki ettiğini fark ettim. “Bu şarkıya bayılırım! Favorimdir.”

Kaşlarını kaldırdı. “Her nedense Kesha’nın bir şarkısının favorin olacağımdan kuşkuluyum.”

“Olabilir!” Gözlerini bana dikti, yüzüne çıldırtıcı derecede ifadesiz bir bakış kondurmuştu. Saniyeler içinde pes ettim. “Tamam peki, gerçekte yalnızca tekno dinlerim.”

“Benimle gel, öyleyse,” dedi başıyla odanın öbür ucunu işaret ederek. Aşağı atlayıp onu takip ederken başım hoşça uğulduyordu.

Gözümün kenarıyla Parker’ın iki elinde iki kırmızı bardakla mutfaktan çıktığını ve boynunu uzatarak bana bakındığını gördüm. Odanın öbür ucundaki kalabalığın içinde Grant’i iPhone’un ekranına gözlerini dikmiş, ekranı aşağı doğru kaydırırken gördüm. Omzunun üzerinden bakmaya çalıştım ama son bir kez ekrana dokundu, döndü ve yüzünde bir zafer edasıyla bana gülümsedi. Daft Punk’ın tanıdık, mekanik sesi kulağıma çalındı; başlangıçta zar zor duyulan ses hızla yükseldi. Grant dudağını ısırdı ve müzikle beraber başını sallamaya başladı. İçkimi bitirdim, bardağı masaya koyup ona katıldım.

Vokal şarkıya girdi, dijitalleştirilmiş bir ses bana daha sıkı çalışmamı buyuruyor, daha iyi, daha hızlı, daha güçlü hâle gelmemi söylüyor, işimin asla bitmeyeceğini hatırlatıyordu ve kendimi çok iyi hissediyordum, tüm korkularım bir geceliğine uçup gitmişti. Grant ellerimi tuttu ve ben dokunuşundan çekinmedim. Parmaklarımızın aynı uzunlukta olduğunu fark ettim ama onunkiler daha kalın ve daha güçlüydü. Beni kalabalığa doğru sürükledi, adım atarken ayaklarım, kalçalarımınla birlikte tempoya uyum sağlıyordu. Vücutlar beni sıkıştırıyor, etrafımda fırıl fırıl dönüyorlardı ama umursamadım. İçgüdüsel olarak her zaman kalabalıktan kaçınırdım ama o akşam bedenlerin eziciliği rahatlatıcı geliyordu. Hayatımda ilk kez bir erkekle dans ederken

etrafımdaki kalabalığın bir parçası gibi hissediyordum, gizli bir hastalıktansa sağlıklı bir vücudun herhangi bir hücresi gibiydim.

Şarkı aniden sona erince başımın döndüğünü ve biraz da midemin bulandığını fark ettim. Grant'in kolunu sıktım, gülümse-dim ve biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğunu anlatmak isteyerek başımı bir köşeye doğru salladım. Başını salladı, güçlü parmakla-rını vahşi saçlarının arasından geçirip gülümsedi.

Ezici kalabalığın arasından arka duvara yönelip yaslandım. Orada durmuş nefeslenir ve kalbimin atışlarını yavaşlatmaya ça-lışırken gözüm şömine rafındaki bir fotoğrafa takıldı; bir düzine genç adam bir kütüğün üzerinde eğleniyordu. Bunlardan biri ev sahibimiz olmalıydı fakat en sağdaki belli ki Grant'ti; kollarını açık renkli saçları olan daha ufak tefek bir çocuğa dolamıştı ve kendimi onlara bakarken buldum. İkisinin de güneşte yanmış ya-nakları ve su damlayan ıslak saçları vardı, yüzleri kocaman ve samimi bir gülümsemeyle genişlemişti. Öbür çocuğun kim oldu-ğunu merak ettim. Grant'in benim henüz bilmediğim bir erkek kardeşi mi vardı?

"İşte burada!" diye ciyaktadı Layla bir anda önümde belirip kalabalığın içinde rahatça dolaşarak. Onu ellerini ceplerine sok-muş olan Chloe izledi, kalabalık ona yol açmıştı.

"Seni kaybettik sandık," dedi Anna, saçları itiş kakıştan dar-madağındı.

"Hayranlarından birinin onu kaçırdığını sanmıştım," diye ya-nıtladı Layla kaşlarını imalı bir biçimde kaldırarak.

Odanın öteki ucunda derin bir sohbete dalmış Parker ve Grant'i fark edince ne hakkında konuştuklarını merak ettim. Bu konuda düşünmek istemediğimi fark edince de onun yerine fo-toğrafi elime aldım. "Bu kim?"

"Grant'in eskiden tanıdığı bir çocuk," diye yanıtladı Layla. "Aralarından su sızmazdı hatırladığım kadarıyla."

"Ben onu tanıyorum, benim kiliseye gelirlerdi," dedi Anna. Gözleri acılı görünüyordu. "O ve babası her pazar gelirdi. Anne-

si evde kalırdı. Hep çok üzgün görünürdü ama annemle babam onla konuşmama izin vermezlerdi. Kötü etkilenirim diye.”

Layla sesini alçalttı. “Çocuğun çok hasta olduğunu duydum. Ölümcülmüş. O yüzden taşınmışlar.”

Parker aramıza dalıp fotoğrafı elimden aldı. “Tommy’den mi bahsediyorsunuz? Grant’in küçük gey sevgilisinden?” Arkasında Parker’ı her yerde izleyen iki iri kıyım futbolcu belirdi. Aniden mekân boğucu geldi. “Duyduğum kadarıyla annesi tümüyle kafayı yemiş ve babasıyla küçük Tom-Tom’u silahla vurup öldürmüş, sonra da silahı kendisine çevirmiş ve kafaları öyle feci dağılmış ki yargıç onları teşhis etmek için dişlerini kullanmak zorunda kalmış.”

Chloe gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. Anna ise ayaklarına bakıyordu.

“Park,” dedi Grant çembere katılarak. Parker kendi etrafında döndü. Grant’in elleri ceplerindeydi, çenesi sert bir çizgi hâlindeydi. “Böyle boktan şeyler söyleme, tamam mı?”

Parker burnundan güldü, sırtını dikleştirip omuzlarını gererek mümkün olduğunca çok alan kaplamaya çalıştı. Bakışları dosdoğru ileri bakan Layla ve Chloe’nin arasında gidip geldi. Sonunda bana döndü, gözlerinde art niyetli bir gülümseme vardı.

“Hey, Grant,” dedi. “Yeni kız bir vajinan olduğunu biliyor mu?”

Vurulmuşum gibi ürktüm. Neden insanların hâlâ böyle yorumlarda bulunduğunu ve ne zaman umursamayı bırakacağını merak ettim. İçgüdüsel olarak bir adım geriledim.

Fakat hiçbiri bana bakmıyordu. Grant başını salladı. “Bir içki daha al, dostum.”

“Beş dolarına iddiaya varım ki eski erkek arkadaşınla yarışamaz.” Parker tükürdü. Omuzlarını geriye atıp fıçıya yöneldi, geçerken Grant’i sertçe itti. Yancıları onu takip etti. Grant olduğu yerde tek kelime etmeden durdu.

Biri müziğin sesini tekrar açtı ve kısa sürede normal parti gü-

rlts geri döndü. Etrafımdaki insanlar konuşmaya, glşmeye, flört etmeye ve dans etmeye başladılar. Fakat ben artık onlardan biri olamazdım. Onların parçası olabileceğimi düşünmek delilikti. Kimse görmeden kalabalıktan sıyrılıp arka kapıdan çıktım.

ON BİR YIL ÖNCE

Okulda güzel bir hikâye yazdım. Bayan Upton annemle babamın bu hikâyeyi görmesi gerektiğini ve bunu hemen, bu akşam eve götürmem gerektiğini söyledi. Hikâye, büyüdüğümüzde nasıl biri olacağımızı hayal etmemizi gerektiren bir ödevdi ve bu, benim çokça düşündüğüm bir şeydi.

Hikâyede, odamda *The Phantom Tollbooth*'taki gibi bir araba buluyorum ama araba kırmızı yerine mordu çünkü mor en sevdiğim renkti ve bu araba büyülü diyarlara giden bir makine değil, bir zaman makinesiydi. Arabaya binip anahtarı çeviriyordum ve geleceğe varıyordum! Gelecekte bir bilim laboratuvarındaydım ve laboratuvarında bilgisayar başında çalışan, uzun saçlı ve oldukça uzun boylu hoş bir kadın vardı. Bir laboratuvar önlüğü giyiyordu ama önlük aynı zamanda hoş bir elbiseydi, açıklaması zor olduğu için resmini çizmiştim. Kadın ayağa kalkıp bana sarılmıştı ve onun ben olduğumu söylemişti, benim büyümüş hâlimdi! Bana nasıl özel bir ilaç içtiğini ve büyüyünce bir erkek yerine bir kadın olduğunu gösteriyordu. İçimde kendimi kız gibi hissetmemin doğru olduğunu, kötü ya da yanlış olmadığını söylüyordu. Sonra tekrar zaman makineme biniyor ve eve dönüyordum.

Beklerken hikâyeyi yeniden okudum. Araba teslim sırası çok uzundu, normalde umursamazdım çünkü çok sabırlıydım, ba-

bamın deyişiyse gerçekten sakin bir müşteriymdim ama hikâyemi anne babama göstermek istiyordum ve bu, beklemeyi güçleştiriyordu. Babamın bir oğlu değil de kızı olduğunu anladığında çok mutlu olacağından emindim ama belki de annemle ikisi böyle şapşalca bir hata yaptıkları için kendini biraz şapşal hisseder miydi? Benimle oğlan çocuğu şeyleri yapmaya çalıştığında hep kaşlarını çatıp dururdu, bu yüzden de gerçekten de bir oğul istemediğini düşünürdüm ki bu da sorun değildi çünkü spordan nefret ederdim.

Teslimatı yapan turuncu yelekli kadın adımı seslendi ve kahverengi arabamızı işaret etti. Koşmaya başladım ama turuncu yelekli kadın yavaşlamamı söyledi, benim güvenliğim için konmuş bir kuraldı bu. Diğer arabaların arasında yavaşça yürüyordum ama aslında annemle babamın bana ne çeşit kıyafetler alacaklarını hayal ediyordum. Havalarda ısındığından beri kot pantolonlar çok kötü, berbat oluyordu o yüzden etek almalarını umuyordum. Çocuk koltuğuma tırmanıp yerleştim ve kemerimi taktım. Babam arabayı kullanıyordu, annemse arabada değildi ki bu da normaldi. Beraber araba sürmeyi sevmezlerdi çünkü bu onları tümüyle strese sokuyordu, sonra birbirlerine bağıyorlardı ve bundan hoşlanmıyordum.

“Okul nasıldı?” diye sordu babam.

“İyiymi!” dedim. Babam başını salladı ve müzik açtı. Ona doğru hikâyemden bahsetmek istedim ama araba sürerken bir şeyler okumak güvenli değildi ve eğer ona ben okursam bu kez de resimleri göremeyecekti. Ben şarkıyı mırıldanıp başımı salladım ama ayaklarımı vurmamı çünkü o ses babamın dikkatini dağıtıyordu ve bu hiç güvenli değildi. Sonunda garaj yoluna çıktık.

“Baba!” dedim. “Baba, bak bugün ne yaptım! Koca bir hikâyeye yazdım!” Arabanın onun oturduğu tarafına doğru koştum.

“Öyle mi yaptın?” dedi. Birazcık gülümsedi ve onu pek sık gülümserken görmediğim için bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Babam kitapları severdi, benim hikâyemi de seveceğini düşünüyordum. “İddiaya varım bir sonraki Faulkner olursun.”

Hikâyeyi elimden aldı ve başlığını okurken gülümsedi. Arabayı bulduğum ilk sayfada gülümsedi. Arabayı sürdüğüm ikinci sayfada da gülümsedi. Güzel kadını gördüğüm üçüncü sayfada kafası karışmış görünüyordu. Sonra kaşlarını çatı. Karnım ağrımaya başladı ve aniden hikâyemi geri almak istedim. Hareket edemeyecek kadar korkuyordum çünkü kadının aslında ben olduğumu açıkladığı sayfaya gelmişti ve sinirlendiğinde alnında ortaya çıkan çizgiler belirmişti. Son üç sayfayı atladi ve onun yerine öğretmenimin iliştiirdiği notu okudu.

“Öğretmenin neden ciddi olduğunu düşünüyor?” diye sordu. Bana baktı ve dışımı değil ama içimi günlerdir yıkamamışım gibi hissettim. “Şaka bu, değil mi?”

Babama yalan söylemek istedim ve ona doğruyu söylemek istedim ve bir insanın bu iki şeyi birden aynı andan isteyebileceğini bilmiyordum. Ayakkabılarıma baktım ve ağlamaya başlayacağımı hissettim ki bu kötü bir şeydi çünkü babamın demesine göre kızlar ağlardı ve ben kız olduğumu biliyordum ama babam bunu şaka sanıyordu ve buna öfkelenmiş görünüyordu ve bunu düşünmek beni daha da fazla ağlattı. Babam diz çöktü ve ellerini omuzlarıma koydu.

“Bana bak,” dedi. Başımı salladım. “Bana bak!” diye tekrarladı, elleri omuzlarıma sıkıyordu. Gözlerimi kapamak istedim ama onu zaten çok kızdırmıştım. Yanlış bir şey yapmak ve başımı belaya sokmak istemiyordum. “Bana bunun bir şaka olduğunu söylemen lazım.”

“Evet, efendim.” Bir yetişkin bana sinirlendiğinde ve sinirlenmeyi kesmelerini istediğinde böyle söyledim. Omuzlarıma serbest bıraktı ve ellerini dizlerine koydu. Burnumu çekip gözlerimi kuruladım ve ona baktım ama o, gökyüzüne bakıyordu. Derin bir nefes aldı.

“Oğlum,” dedi. “İyi bir hayatın olsun istiyorum. Senin hikâyedeki gibi şeyler düşünen çocukların kafası karışık. Onların iyi hayatları olmaz. Bu yüzden sen, o oğlanlardan değilsin.”

“Evet, efendim,” diye fısıldadım.

Saçlarımı karıştırdı ve tekrar gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmamıştı. “Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum, tamam mı?”

“Evet, efendim,” dedim.

“Hadi ama, neşelen,” dedi. Burnumu çektim ve yere baktım. “Hadi yakalamaca oynayalım, olur mu? Kafan dağılır.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim ve içeri girmeden önce, “efendim,” diye ekledim.

7. BÖLÜM

Partiden yürüyerek uzaklaşırken gecenin serin havasında derin, sakinleştirici nefesler aldım. Güneş batmış, yıldızlar belirmişti. Burada yıldızların bu kadar net ve canlı görünüyormuş olmasına hâlâ alışamamıştım. Smyrna şehir sınırları dahilinde değildi ama Atlanta'nın ışık kirliliği çok geniş bir alana yayılıyordu ve gökyüzünde mavi ve mor lekeler bırakıyordu. Burada ise neredeyse her şeyi görmek mümkündü, Samanyolu'nun soluk izini bile. Göğe yürüyüp korktuğum her şeyden uzaktaki bir gezegende yaşayabilmeyi diledim. Mutluluğun korku ve kafa karışıklığı ile lekelenmeden yaşanıp yaşanamayacağını merak ediyordum, yoksa bu da gizemli bir şekilde, ışığın hızı gibi evrensel bir değişmez miydi?

"Hey." Caddenin yarısını geçmiştim ki arkamdan gelen bir ses duydum. Döndüğümde Grant'in boş sokağın ortasında dikilmekte olduğunu fark ettim. "Hemen gidiyor musun?"

"Pek iyi hissetmiyorum," dedim gittikçe azalan bir sesle. Cümleyi dürüstçe bitirmeyi umutsuzca istiyordum ama ne diyebilirdim ki? *Sanırım senden hoşlanıyorum ama benim asla normal bir hayatım olmayacak. Sanırım benden hoşlanıyorsun ama asla benim kim olduğumu anlayamayacaksın.*

Grant bir el feneri çıkarıp ışığını yaktı. Ani aydınlık karşısında ikimiz de gözlerimizi kırıştırdık.

“Benimle gelir misin?”

Ormana doğru yöneldi ve ayaklarım onu takip edeceğime beynimden önce karar verdi. Asla geçmişimden kurtulamayacaktım; geçmiş daima orada olacak ve bir karadelik gibi beni içine çekmeye çalışacaktı. Ondan kaçmanın tek yolu, hareket hâlinde olmaktı.

Ormanın derinliklerinde ilerledikçe ayağımızın altındaki kısa çimenler çok geçmeden dizlerimize ulaşan uzun, sarı otlara döndü. “Parker’la olanlar...” diye başladım, Grant’in nasıl geri adım atmadığını düşünerek. Acaba ben de Tommy gibi kaybolmadan önce beni kurtarmak için kaç defa gelmesi gerekecekti? Daha kaç arkadaşı ile arası açılacaktı? “Bu olanlardan sonra konuşmaya devam edecek misiniz?”

El fenerinin ışığı takip edeceğim yolu aydınlatırken Grant omuz silkti. “Eğer okul çıkışında hızlıca halledilmiş bir şey olsaydı kolayca unutulurdu,” diye yanıtladı sakince. “Ama o devasa ve kaba, o yüzden bu saçma şey tahminen aylarca devam edecek.”

Bel hizamıza gelen zehirli sarmaşıklara ulaştığımızda duraksadı. “Üzerinden atlayabilir misin?”

“Sanmıyorum,” dedim, bira yüzünden hâlâ biraz başım dönüyordu.

“Seni kaldırsam olur mu?”

“Olur,” dedim boğazım kururken. Parmak uçlarımla boynuma dokundum. “Yani bence sorun yok.”

Gülerek kalçalarımın tuttu ve beni kolayca sarmaşığın üzerinden geçirdi. Ellerinin değdiği yerlerde bir sıcaklık hissettim.

Yürümeye devam ettik, Grant hâlâ önderlik ediyordu. Patikanın sonunda, beyaz şeritler hâlinde ışıldayan bir göle ulaştık. Bir kurbağa korusu, ağustosböceklerine katılarak kendi asenkronize ritimlerinde şarkı söylüyordu.

“Sanırım akıllı davranmanın bazen korkmakla aynı anlama gelebileceği erkeklere öğretilmiyor,” dedim.

"Haklı olabilirsin." Feneri yukarı doğrulttu. "Geldik." Eğimli bir ahşap platform, üç kalın ağaç dalının üzerine yerleştirilmişti. Ağacın gövdesine çakılmış olan hantal, uyumsuz tahtalar bir merdiven görevi görüyordu.

"Nereye geldik?" diye sordum. Utanmış görünüyordu.

"Göreceksin." Platforma tırmanıp ışığı aşağı doğrulttu. Gözlerimi kırptım. "Bana güveniyor musun?" Aşağı doğru eğilip elini bana uzattı.

"Alaaddin'den alıntı mı yaptın sen?" Elini tuttum ve kolayca beni yukarı çekti.

Dizlerimin üstünde platformun kenarına geçtim. Bu yükseklikten bakınca ayın göl üzerindeki net yansıması, parıldayan yüzeyde mükemmel bir beyaz daire hâlinde görülüyordu. Derin bir nefes alıp arkama döndüğümde Grant'ın sırtını ağacın gövdesine dayayıp oturduğunu gördüm.

"Benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Serin göl havasını solurken iç çektim. "Buraya yakın bir yerde mi yaşıyorsun?"

"Hayır," dedi Grant, aniden ketum bir ifade takınarak. "Yani, eskiden yaşıyordum. Burası Tommy'nin eski sığınağıydı."

"Arkadaşının mı?"

"Evet. Ailesi kavgaya ettiğinde ya da okulda birileri onunla uğraştığında buraya gelirdik."

"Ona gerçekten ne oldu?"

Grant başparmağını parmak uçlarında gezdirdi. "O öldü."

Sessizce başımı salladım. "Bunu kendisi mi yaptı yoksa bir başkası mı?"

"Eğer insanlar seni bir noktaya sürüklerlerse," diye fısıldadı Grant belli belirsiz titreyen bir sesle, "o zaman bu onların sorumluluğudur."

Nefesim kesildi. Böyle bir yerde onun gibi birini bulmanın, Tommy gibi birine, bir zamanlar olduğum oğlan gibi birine destek olacak birine sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu söy-

lemek istedim. Ona doğru eğildim, parmak uçlarımı uzatıp elini tuttum.

“Sen iyi bir dosttun,” dedim.

Hafifçe elimi sıkı ve uzun bir süre gölden esen rüzgârın sesini ve hayatın soğuk, uzun uykusuna hazırlanan ağustosböceklerinin çılğın vızıltılarını dinledik.

“Teşekkürler,” dedi bir süre sonra. El fenerini yere koyup karnının üzerinde uzandı, üst bedeni kenarda gözden kayboldu. “Yüzme biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedim. Ergenlik, bedenimi isteğim dışı bir yönde değiştirirken yüzmek keyif aldığım tek egzersiz olmuştu. Suya atlamak ve yüzmek, beni fiziksel vücuduma bağlayan korkunç iplerden kaçmamı sağlıyordu. “Ama yanımda mayo yok.”

“Dert etme,” dedi aşağı doğru kendini itip gözden kaybolurken. Anlık bir hıştırtıdan sonra beyaz tişörtü ağaç eve doğru fırlayıp ayaklarımın dibine düştü. Hızla soyunup iç çamaşırlarımla kaldım ve tişörtünü üzerine geçirdim; Grant benden çok da uzun değildi ama erkek kıyafetleri çok geniş ve salaş olduğundan, tişört üzerimde her şeyi kapatacak kadar uzun durmuştu.

“O elbiseyi kaybetme,” dedim Grant geri tırmanırken. “En sevdiğim elbisem.”

“Sana yakışıyor,” diye yanıtladı. Platforma tırmanıp üstsüz biçimde karşıma dikildiğinde sessiz kaldım. Bakışlarımı yakalayınca yüzü kızardı. Harekete geçip köşeden atlayarak gerginliği ortadan kaldırdı. Kısa bir süre kollarını çılğınca sallayarak havada kaldı, ardından bedenini düzleştirdi ve sessizce suya daldı.

Gülerek suyun yüzeyinde belirdiği âna kadar gerginlikle nefesimi tuttum.

“Boynunu kırabildin!” diye bağırdım ellerimi belime koyup. “Yılda kaç kişi yanlış dalış pozisyonları yüzünden omurgalarını zedeliyor, biliyor musun?”

Gözlerini silip saçını geriye yatırdı, suda zarafetle yüzdü. “Hayır,” dedi nefesini düzenlemeye çalışırken. “Kaç kişi?”

"Eh," dedim. "Ben de bilmiyorum. Ama iddiaya girerim ki çok fazladır."

Ben ağaca doğru yürürken gülüyordu.

"Atlayacağım," dedim.

"Bunun iyi bir fikir..." diye söze başlamıştı ki cümlesini tamamlamasına izin vermeden koşmaya başladım. Köşeye geldiğimde kendimi aşağı bıraktım. Keyifli bir an boyunca kendimi hafif ve özgür hissettim. Suyu sırt üstü düştüğümde bu duygunun yerini acı aldı.

"Ah," diye bağırdım suyun yüzeyine çıktığımda.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi Grant bana doğru yüzerken.

"Sorun değil," dedim gözlerimi kapatıp acının bedenimde yayılmasını hissederek. Umrumda değildi; acı bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu. Yıllarca o kadar uyuşmuştum ki herhangi bir şey hissetmeye muhtaç kalmıştım.

Gözlerimi açtım ve yukarıda dönen yıldızları seyrettim. Bir ateşböceği alnımın üzerinden aceleyle uçuşt, bir eş çekmek için ısıldıyordu. İç çektim ve ayaklarımı oynattım, tüm korkularım akıp gitmişti.

Sonunda, birkaç dakika ya da birkaç saat olabilecek bir süreden sonra Grant kıyıya doğru kulaç attı. Büyük adımlarla kolayca sudan çıktı, hiç yorulmuş görünmüyordu ve yüzeye çıktığımda bakışlarını bana dikti.

"Ne?" diye sordum, aşağı baktığımda ince beyaz tişörtün ıslanıp üzerime yapışarak siyah sutyenimi tümüyle belirgin hâle getirdiğini görüp panikledim. Kollarımı göğsümde birleştirirken yüzümün kızardığını hissediyordum.

"Çok güzelsin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Daha önce hiçbir oğlan bana bunu söylememişti.

Elimi tuttu ve evime doğru yürümeye başladık. Kamışlar yerini kesilmiş çimlere bıraktı ve kısa süre içinde kaldırıma ulaştık. Sokak lambaları, ağaçların arasında ısıldıyordu.

"Sana ne soracağımı biliyorsun, değil mi?" dedi Grant. "Çünkü şu anda seni öpmek istiyorum."

Kalbim sıkıştı. "Gerçekten mi?"

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi hızla. "Daha önceden söylediklerini hatırlıyorum, kimseyle sevgili olamayacağına dair..."

"Hayır," dedim. Uzandım ve elimi elinin üzerine koydum. "Demek istediğim, endişelenmeyi bırak. Evet. Yani evet."

Bir şeyler söylemeye başladı ama gözlerimi kapatıp ona doğru eğildim. Yüzüme dokundu ve ortada buluştuk. Dudaklarımızda göl suyunun bıraktığı nem vardı. Sadece kısa bir anlığına öpüştük ancak dudaklarım aynı anda hem uyuşmuş hem de ısınmıştı.

Tekrar elimi tuttu ve rahatlatıcı, hoş bir sessizlik içinde eve doğru yürümeye devam ettik, tüm bedenim keyifle şakiyordu.

Fakat, diye fısıldadı zihnimdeki bir ses, eğer gerçeği bilseydi bunu asla yapmazdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu endişeli bir bakışla. Düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark ettim.

"Ah," dedim. "Hayır. Her şey yolunda."

"Kötü bir öpücüktü, değil mi?" Homurdandı.

"Hayır, harikaydı. Başka bir şey düşünüyordum." Bunu beklemiyordum, bunu planlamıyordum, buna hazır değildim. Fakat dudaklarımda hâlâ öpücüğün sıcaklığı vardı ve hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Kullandığım tüm ilaçlardan daha mutlu ediciydi. Belki asla hazır olmayacaktım, belki bir süre sonra yüz üstü düşecek olsam da iskeleden atlamam gerekiyordu. Belki sadece boş vermeliydim. "Sadece... senden hoşlanıyorum." Sonunda gerçek bir şey söylemek rahatlatıcıydı.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. Evimin önündeki merdivenlerde el ele tutuşmuş, mutlu aptallar gibi kıkırdıyorduk.

"Gitmeliyim, tamam mı?" Hızla beni tekrar öptü ve alınlarımızı birbirine dayadık, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklıktaydı. Sonunda beni bıraktı.

"Yarın seni aramak isterim," dedi telefonunu çıkarırken.

"Hoşuma gider," dedim. "Telefonum hâlâ ağaç evde. Buraya getirirsen numaralarımızı takas edebiliriz.

"Tamam," dedi Grant gülümseyip geri geri yürürken, sanki bakışlarını benden ayırırsa kaybolacaktım gibi.

Merdivenleri çıktım ve dönüp ona el salladım. Hâlâ oradaydı, sessizce beni izliyordu. Bu ânın bitmesini istemeyerek tekrar el salladım, sonra gülümseyip arabasına doğru yürümeye başladı.

Elimi saçlarıma atıp kendi kendime fısıldadım. "Lanet olsun."

Eve girdiğimde babamı kanepede uyurken buldum, DVR'ın mavi ışığında ykanıyordu.

"Baba?" dedim sessizce, bu seferlik beni duymayacağını bildiğim için bu kelimeyi kullanmaktan çekinmemiştim. "Ben geldim." Homurdandı ve gözlerini araladı. Uzun bir süre yarı açık, uykulu gözlerle bana baktı ve konuştuğunda sesi burada değilmiş gibi geliyordu.

"Andrew?"

Kalbim parçalanmış gibi hissettim. Fakat ardından Grant'in tişörtünü giyiyor olduğumu ve odanın loş, babamın ise yarı uykulu olduğunu hatırladım. *Sandman*'i düşündüm ve acaba babam her uyuduğunda sahip olmak istediği oğluna Rüya'nın krallığında kavuşuyor mu diye merak ettim. Onu suçlayamazdım.

"Ben Amanda," dedim sessizce.

"Amanda?" Yavaşça gözlerini kırıp bana yaklaştı. "Neden ıslaksın? Bunlar kimin kıyafetleri?"

"Arkadaşlarımla yüzmeye gittim," dedim. "Mayom olmadığı için de bunu giydim.

"Ah," dedi gerinip esnerken. Sırtını dikleştirdi. "Güzel. Yalnız olmak iyi değildir."

"Hadi seni yatağına götürelim." Kolunu omzuma attım ve viski kokusunu hemen fark ettim.

“Sen iyi bir çocuksun,” dedi kelimeleri ağzında yuvarlayarak.
“Kızısın. Üzgünüm. Çok özür dilerim.”

“Sorun yok.”

“Mutlu görünüyorsun,” dedi.

“Sanırım mutluyum.”

“Gülümsemeni istiyorum. Seni seviyorum.”

Bunu bana yaklaşık on senedir hiç söylemediğinin farkında mıydı? “Ben de seni seviyorum,” diye yanıtladım. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı, tepki vermeme fırsat bırakmadan yanağımdan öptü ve yatağına doğru sendeledi.

Kapısını kapatıp uzun bir süre koridorda dikildim. Televizyon cızırdıyor, havalandırma pervaneleri vızıldıyordu ve ben, babamın söylediği son iki kelimeyi zihnimde tekrar ederken bedenimden süzülen soğuk su damlaları ayaklarımın altındaki halıyı ıslatıyordu. Parmaklarımı yanağımda gezdirdim, kirli sakalının aşındırdığı yeri hafifçe de olsa hissedebiliyordum.

Bana, benimki gibi hayatların iyi olmadığını, asla iyi olamayacağını söylerken sesinde yankılanan öfkeyi hatırladım. Kulağımın üstündeki yarayı hissettim ve Grant’in öpücüğünden sonra dudaklarımın nasıl ısındığını hatırladım. Babamın yanılıyor olması için dua ettim.

8. BÖLÜM

Hafta sonu hazırlığı için heyecanla kapıya doğru koşturan öğrenci selinin arasında yolumu bulmaya çalışırken çantamın içindeki telefonumdan mesaj sesi geldi. Ofisin yanındaki bir boşluğa yanaşıp telefonu çantamdan çıkarırken mesajı atanın kızlardan biri olmasını ve cuma gecesi planlarının iptal olduğunu, bir şeyler yapabileceğimizi söylemesini umdum. Ancak ekranda Grant'ın adını ve mesajlarından yeni bir tanesinin ilk birkaç cümlesini gördüm.

“Hey!” yazmıştı. “Seni rahatsız edip durduğum için özür dilerim ama geçen gece olanlardan çok keyif aldım ve senin de aldığını düşünüyorum. Umarım...” Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve mesajın gerisini okumadan telefonu çantama attım. Parti gecesi bir hataydı; Lambertville’e taşınma sebebime, kendime çizdiğim plana ve koyduğum kurallara tamamen aykırıydı. Aptalcaydı, riskliydi ve bir kez daha gerçekleşmesine izin vermezdim. Grant o gecedan beri mesaj atıyordu ve azimle mesajları görmezden geliyor, koridorda karşılaşmaktan kaçınıyordum. Numarasını engelleyip kendimi cevap yazma isteğine uymaktan alıkoymayı düşünmüş ancak yapamamıştım.

Hiç değilse hava güzeldi. Merdivenleri inip otobüslerin zıt istikametine doğru ilerleyerek okulun futbol sahasına gittim. Tek başıma geçirmem gerekse bile böyle bir günü ziyan etmek yanlış

olurdu ve öğle arasında babamla mesajlaşmış, işten çıktığında beni okuldan almasını kararlaştırmıştık. Tribünlere tırmandım ve *Amerikan Kurgu Katalogu* kitabımda, Flannery O'Connor'un yazdığı "İyi İnsan Bulmak Zor" adlı öyküyü açtım. Her ne kadar bu amaçla yazılmış olduğu belli olsa da hikâyedeki yaşlı kadından ânında nefret ettim. Bir yanım kendisini insanlara "bir leydi" olarak göstermek adına kendine koyduğu abartılı kurallarla empati kurabiliyordu ama bu, sadece zayıf bir yanımdı. Bir satırın altını çiziyordum ki telefonum *Yıldız Savaşları* melodisiyle çalmaya başladı. Telefonu elime aldığımda arayanın Grant olduğunu gördüm. Melodi sonuna kadar çaldıktan sonra başa döndü ve pes edip telefonu açtım.

"Hey," dedim, mesafeli bir ses tonuyla.

"Eh, demek telefonun bozulmamış," diye yanıtladı Grant.

"Hayır," dedim burun kemerimi ovalayıp sıradaki mantıklı soruyu beklerken: *Neden mesajlarına cevap vermemiştim?*

"Ve *Yıldız Savaşları*'nı mı seviyorsun?" diye devam etti. "Bu çok havalı. *Yıldız Savaşları*'na bayılırım! Favorin hangisi?"

"İmparator," diye yanıtladım refleks olarak, ardından oturuşumu dikleştirip etrafa bakındım. "Dur bir dakika, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Vay be, İmparator benim de favorim! Arkana bak." Arkama döndüğümde en yüksek sırada, omzunda spor çantası ve kulağında telefonla oturduğunu gördüm. Mükemmel beyaz dişlerini sergileyerek sırıttı ve küçük bir çocuk edasıyla bana el salladı.

"Ne?" dedim, eşyalarımı çantama tıkıştırıp ayağa kalkarken, "Sen nasıl..."

"Ta en uçtan buraya geldim," dedi köşeyi göstererek. "Ne okuyorsan o kadar konsantre olmuşsun ki çırılçıplak koşup sahaya dalsam bile fark etmezdin."

"Beni mi takip ediyorsun?"

"Hayır," dedi Grant omuz silkerek. "Dünkü antremandan sonra birkaç eşyayı yedek kulübesinde unutmuşum ve onları almaya geldiğimde senin de burada olduğunu gördüm."

“Ah.”

“Ama karşılaştığımıza sevindim,” dedi. “Sınıftan daha sana selam verecek fırsatı bulamadan hızla çıkıyorsun ve tüm hafta boyunca kafeteryada da seni göremedim.”

“Öğle yemeklerimi burada yiyordum,” dedim kolumu ovuşturup başka bir tarafa bakarak. “Hava çok güzel.”

“Peki ya mesajlarım?” diye sordu hızla basamakları inip bana doğru gelirken. “Benden hoşlandığını düşünmüştüm. Eğer hoşlanmıyorsan söyleyebilirsin. Reddedilmeyi kaldırabilirim.”

“Hayır,” dedim kenara kayıp. “Yani evet, hoşlanıyorum. Sadece... Bana Parker adına çıkma teklifi ettiğinde aramızda geçen konuşmayı hatırlıyor musun?”

“Ah,” dedi Grant, yanıma oturup çantasını bacaklarının arasına yerleştirerek. “Babanın otoriter tutumu yüzünden mi? İstersen onunla tanışabilirim, böylece kızı için bir tehdit oluşturmadığımı görebilir.”

“Bence bu kötü bir fikir,” dedim, babamla tanıştırmak için eve bir erkek götürdüğümü hayal etmeye çalışırken. “Ama demek istediğim... Ben biraz karışığım.”

“Herkes biraz karışıktır,” dedi şakaklarını ovuşturarak.

“Benim olduğum şekilde değil,” dedim. “Bir geçmişim var, tamam mı? Ve gerçekten buna dahil olmak istemezsin.”

“Herkesin bir geçmişi vardır,” dedi. “Bu, bir geleceğin olamayacağı anlamına gelmez.”

“Tamam ama benim hakkımda bilmediğin birçok şey var.”

“Gördüğüm en güzel kızlardan biri olduğunu biliyorum,” dedi Grant bana iyice yaklaşarak. “İyi bir kalbin olduğunu da biliyorum. Öpüştüğümüzde kamp ateşine çok yakın oturmuşum gibi sıcak hissettiğimi biliyorum ve daha önce hiçbir kızın bana böyle hissettirmedini de biliyorum.”

“Bu çok hoş,” dedim parmaklarımı saçlarımda gezdirip gökyüzüne bakarken. “Eğer ona bakarsam yumuşayacağımı, teslim olacağımı biliyordum ve bunu yapamazdım. “Ama...”

“Dinle,” dedi Grant. Ellerimi kavradı ve bakışlarımı indirdi-

ğinde yüzünün benim yüzüme çok yakında olduğunu fark ettim. En son ne zaman bu kadar yakınlığımızı hatırladım ve tüm vücudumun ısındığını hissettim. “Ben çocuk değilim. Daha önce de yıkıldım, tekrar da yıkılacağım. Basit olmayan şeylerle de, zor durumlarla da başa çıkabilirim. Seni istiyorum ve sana karmaşık biri olduğunu düşündüren şey her ne ise, sana olan isteğimi azaltmaz.”

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu açıklamak, neden bana yaklaşmanın sandığından zor olacağını ve sonunda ikimizin de ne kadar incinebileceğimizi söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

“Şimdi seni öpeceğim,” dedi nazikçe. “Tamam mı?”

Hafifçe başımı salladım ve dudaklarımız birleşirken kalçalarını tutup beni kendine yaklaştırdı. Haklı olduğunu fark ettim; bir kamp ateşinin önünde oturmuş gibi, tüm tenim sıcaklıkla kaplanmıştı.

9. BÖLÜM

Cumartesi gecesini kızlarla Layla'nın, dört direkli bir yatak ve süslü tül perdeleri olan odasında makyaj yapıp kıyafet deneyerek, dedikodu yaparak ve şuh fotoğraflar çekip Instagram'a atarak geçirdik. Gecenin finalinde, içecek bır şeyler almak için o saatte şehirde açık olan tek yer olan Walmart'a gittik. Kızların Walmart'a giderken neden makyajlarını silmediğini anlamamıştım ancak Walmart'ın otoparkında takılan, pikaplarının kasası biralarla dolu delikanlıları görünce cevabımı aldım. Pek kimseyle muhabbet etmedim ama rahatsız da hissetmedim ve Layla, gruplarının bir üyesi olduğumu herkese açıkça belli etti. Hayatımın en güzel cumartesi gecelerinden biriydi. Daha güzel olmasını sağlayabilecek tek şey Grant'in de yanımızda olması olurdu.

Eve varınca kolayca derin bir uykuya daldım ki bu nadiren olurdu. Telefonum çaldı ve kasılmış, gergin kollarımın üstüne yatağında doğrulup gözlerimi kırıştırdım ve sabahın sıcak ışınlarının altında sızlandım. Telefon tekrar çaldı. Ona doğru bir hamle yaptım, kaçırdım ve ikinci seferde yakaladım.

"Alo?" dedim kimin aradığına bakma zahmetine bile girmeden.

"Günaydın Amanda!" dedi Anna, onun için bile fazlasıyla neşeli bir sesle.

"Mmm," diye homurdandım sırtımı esnetirken. "Ne oldu?"

"Ah, hiçbir şey," dedi Anna. "Sadece kiliseye gidiyorduk ve bizimle gelmek istersin diye düşündüm." Garip bir duraksamadan sonra hızla ekledi, "Ayrıca ailem seninle tanışmak istiyor."

"Neden?" dedim ayaklarımı zemine indirirken. "Yani, ben kiliseye gitmem."

"Baptist olduğunu söylememiş miydin?"

"Eskidendi," diye hatırlattım. "Ortaokuldan beri kiliseye gitmedim."

"Ah," dedi Anna, tüm neşesi gitmişti. Sesi sadece hayal kırıklığına uğramış değil, aynı zamanda endişeli gibiydi. "Ama bu gitmek için daha fazla sebebin olduğunu anlamına gelir, değil mi?"

"Dinle, teklifin için teşekkür ederim," dedim. "Ama ben gerçekten..."

"Hayır, Amanda," diye fısıldadı birden Anna, "gerçekten ailemle tanışman gerekiyor. Yani gerçekten. Lütfen?"

Bana ihtiyacı olduğunu anladığımda midemde bir acı hissettim. Kısa bir süre düşünüp yanıtladım. "Tamam. Hazırlanıyorum."

"Yaşasın!" dedi Anna, neşesi tekrar yerine gelmişti. "Yarım saate orada oluruz."

Bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapadı. İç çektim ve valizimi kurcalamaya başladım. Kiliseye uygun tek bir kıyafetim vardı: Yirmi beş sene ve on beden önce annemin olan, geniş mor bir kemerli, pastel pembe, çiçek desenli ve kısa kollu bir elbise. Oturma odasına girdiğimde babamın mutfak masasında oturmuş, bir tabak yağlı domuz pastırmasına karşı şakaklarını ovuşturduğunu gördüm. Gözleri kapalı, teni solgun ve kızarmıştı.

"Bu pek de sağlıklı değil," dedim, neredeyse her öğün salata yiyen babama ne olduğunu merak ederken.

"Akşamdan kalmayım," dedi, sesi kapı gıcirtısı gibi çıkmıştı. "Yağlı yiyecekler iyi geliyor." Gözlerini araladı ve bir anlığına gözlerini bana dikti. "Bu kıyafet ne için?"

"Kiliseye gidiyorum," dedim tezgâha yaslanıp telefonumu

kurcalarken. Babam boğuk bir kahkaha attı fakat kollarımı kenetleyip bakışlarımı yere çevirdiğimde gülmeyi kesti.

"Ah," dedi. "Ciddisin." Pastırmalardan birini ikiye bölüp ağzına attı. "Kusura bakma, sadece seni bir düzine dindar tiple otururken hayal edemiyorum."

"Arkadaşım Anna davet etti. Neden beni orada hayal edemiyorsun?" diye sordum fakat aslında cevabı gayet iyi biliyordum. Hâlâ Tanrı inancım vardı ve çok uzun bir süre boyunca, beni hayatta tutan tek şey inancım olmuştu. Ancak annemin papazı görmeye gittiği gün eve ağlamaktan ve öfkeden kızarmış gözlerle dönüşünü asla unutmuyordum. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, normalde nazik ve sevimli çıkan sesiyle kulağa garip gelen bir düzine lanet okumuş, papazın birkaç öneride bulunduğunu anlatmıştı: Beni düzeltecek bir kampa gitmeliydim, erkek bir rol modeliyle daha çok zaman geçirmeliydim, tekrar parçaları olmanın bir yolunu bulana dek cemaate dahil olmamalıyım. O günden sonra bir daha asla kiliseye gitmedik ama dua etmeye devam ettim.

"Dini söylemler senin gibi insanlara karşı çok nefret dolu," diye yanıtladı babam sonunda, yavaşça yemeğini çiğnerken.

"Ama benimle ilgili her şeyi bilmeleri gerekmiyor, değil mi?"

"Sadece dikkatli ol," dedi. "Burası Atlanta değil, banliyö bölgesi de değil. Burada insanlar hoş görünür ama kime güveneceğine dikkat etmen gerekir."

"Biliyorum," dedim bıkkınca, kulağımın üzerindeki yarayı hissederek. Telefonum titredi ve Anna'nın adıyla mesajı ekranda belirdi: *Dışarıdayız.*

"Beni almaya geldiler. Çıkmalıyım."

"Gerçekten," dedi babam. Kapıya doğru ilerlerken durup ona döndüm ve kanlı gözlerinin açıldığını, endişeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Gerçekten. Lütfen dikkatli ol."

Derin bir nefes alıp başımı salladım, ani bir anksiyete dalgasıyla sarsılmıştım. "Biliyorum, baba," dedim. "Dikkatli olacağım. Görüşürüz."

Aceleyle merdivenleri indim, birkaç gün önce Anna'nın kullandığı kamyonet binanın önünde park hâlindeydi. Bir anlığına durdum ve hastalıklı bir merakla arabanın tamponundaki çıkartmaları doğru düzgün okudum: İSA BİR MUHAFAZAKÂRDİ yazıyordu birinde, diğerindeyse HAKLAR DEVLETTEN DEĞİL, TANRI'DAN GELİR; YASADIŞI UZAYLILAR! TAM OLARAK HANGİ KISMI ANLAMİYORSUNUZ?; bir başka çıkartmanın üstünde HOMOFOBİKSEM BUNU DEĞİŞTİREMEM... BEN BÖYLE DOĞMUŞUM! diyordu. Olduğum yerde kalıp yutkundum, ağzım aniden kurumuştı. Yandaki kapı kayarak açıldı ve Anna gülümseyerek eğildi.

"Ne bekliyorsun?" dedi. "Atla hadi!" Anna'nın çilli ve dişleri eksik küçük bir kopyası heyecanla eğildi ve bana el salladı.

Arka koltuktaki kısa kollu beyaz tişört giymiş iki kısa sarışın çocuğun yanına geçerken zorla gülümsemeye çalıştım. İkisinin de bacakları öyle açıktı ki dizleri ortada birleşiyordu ve hareket etmeye niyetleri yok gibiydi, bu yüzden garip bir pozisyonda tırmanıp kendimi kalan küçük alana sığdırmaya çalıştım. Manevra esnasında kalçama bir şey dokundu. Bunun bir kaza olduğunu düşünmeye çalıştım.

Sarı saçlarını bol spreyle topuz yapmış incecik bir kadın, fizik kurallarına aykırı biçimde yolcu koltuğunda dönüp bana doğru gülümsedi.

"Anna, tatlım," dedi mükemmel gülüşünü bozmadan, "kaba davranıyorsun. Beni arkadaşınla tanıştır."

"Ah," dedi Anna, olduğu yerde zıplayarak. Neden bu kadar garip davrandığını anlayamıyordum. "Ah, anne, bu arkadaşım Amanda. Amanda, bu benim annem."

"Bana Lorraine de," dedi, gülüşü hâlâ bir heykelmişcesine mükemmeldi.

"Bu da babam."

Duvar gibi bir adam homurdanarak dikiz aynasından bana kısa bir bakış attı.

"Bu kız kardeşim Judith," dedi Anna. Kardeşi aynı harika gülümsemeyle bana döndü ve "Beşinci sınıfa gidiyorum!" diye

şakıdı. Gülüşümü bastırıp bunun çok etkileyici olduğunu söyledim. Lorraine'in gülüşü, Judith'in dikkatini çekmeye çalışırken bir anlığına düştü.

"Otur ve bacak bacak üstüne at!" dedi Lorraine. Judith hemen söyleneni yaptı. Anna sözüne devam etmeden önce garip bir sessizlik oldu. Arka koltukta oturan oğullarının pozisyonlarını görüp görmediklerini merak ettim.

"Şey, bunlar da benim erkek kardeşlerim Simon ve Matthew," diye devam etti Anna. Biri diğerinden biraz daha uzundu, kısa olanınsa diş telleri ve biraz daha koyu renk saçları vardı fakat bunları saymazsak ikiz gibiydiler. Anna isimlerini söylediğinde kısa olan babası gibi homurdandı ve camdan dışarı bakmaya devam etti. Diğeri ise telefonuyla oynamaya devam edip duymamış gibi davrandı.

"Selam," dedim, en azından homurdanmaya zahmet eden oğlana doğru zorla gülümserken. Başını çevirip kısa bir an göz teması kurduktan sonra bakışlarını göğüslerime çevirdi.

"Güzel elbise," dedi. Tam teşekkür edecektim ki devam etti. "Büyükkannelere benzemişsin."

"Arkadaşıma pislik yapma, Simon!" dedi Anna kardeşine dik dik bakarak.

"Sesinin tonunu kontrol et, küçükhanım!" dedi Lorraine. Anna'nın yanakları kızarmıştı. Bana özür dilercesine baktı ve önüne döndü. Simon burnunu çekip camdan bakmaya devam etti.

"Geçen gece güzel zaman geçirdiniz mi, kızlar?" diye sordu babaları. Anna derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. Bakışlarımı dikiz aynasına çevirdiğimde babasının keskin bir bakışla bir bana, bir yola baktığını fark ettim.

"Evet," dedim. "Çok eğlendik."

"Gereğinden fazla eğlenmemişsindir umarım."

"Neden böyle bir şey istersiniz ki?" diye sordum yavaşça ve gözlerimi tekrar donup kalmış hâldeki Anna'dan babasının sabit bakışlarına çevirdim.

"Tanrı'nın kelami ciddi bir işidir," dedi. "En azından bizim evimizde."

"Şey," dedim gözlerimi kırparak. "Evet, elbette. Benim evimde de."

"Dün gece hangi ayetleri çalıştınız?" diye sordu Lorraine.

"Anlamadım?" dedim, kafam karışmıştı. Anna olduğu yerde büzülürken babasının gözleri kısıldı. Sonra jeton düştü; Anna, onlara beraber İncil çalıştığımızı söylemişti. "Kusura bakmayın, henüz kahvemi içmedim de. Çoğunlukla Yuhanna'nın Müjdesi'ne odaklandık."

"Ah," dedi babası başıyla onaylayarak. "'Günahın bedeli ölümdür.'"

Gülümsememe engel olamadım; yıllardır kiliseye gitmemiş olabilirdim ancak oradayken dikkatimi vererek dinliyordum. "Oldukça güçlü bir kısımdır ancak Romalılar'da yer alıyor," dedim. "Benim Yuhanna'da en sevdiğim kısım, 'Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın.' Çok hayat odaklı, değil mi? Çok umut dolu."

"Bunu inkâr edemem," dedi babası, sesinde istemese de ince bir saygı tınısı belirmişti.

"Anna, tatlım, başardın!" dedi Lorraine, mutlulukla el çırparak.

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Neyi başardım?"

"Sonunda faydalı bir arkadaş edindin."

Boğazımı temizledim ve ağaçları seyretmeye koyuldum.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Anna, yirmi dakika sonra kilisenin ön tarafındaki kırmızı kaplı sırada kendimize yer seçerken. Kilisenin içi küçüktü ve düz beyaza boyanmıştı ama kırmızı halı ve kaplamalarla soyut desenli renkli camlardan süzülen gün ışığı, kilisenin dış cephesine kıyasla çok daha güzel görünmesini sağ-

lıyordu. "Seni uyarmadığım için özür dilerim," diye devam etti oturduğumuzda. "Aradığımda beni dinliyorlardı."

"Sorun değil," diye fısıldadım ve bileğine dokunarak gülüm-sedim. "Endişe etme."

Yetişkinler sıraların arasında oyalanıyor, gülümseyip birbirle-rinin sırtına vuruyorlarken Anna ve ben ellerimiz kucağımızda, sessizce oturduk. Birkaç dakika sonra buruşuk bir mermere ben-zeyen cildi ve baykuş gibi gözleriyle yaşlı bir adam gelip koltuk altında deri kaplı eski bir İncil ile kürsüye doğru ilerleyince her-kes sustu. Yaşına rağmen bir asker edasıyla yürüyordu, Kutsal Kitabı kürsüye koydu ve okuyacağı sayfayı açtı.

"Bu hizmeti Tanrı'nın merhametiyle üstlendiğimiz için," dedi papaz, hoparlör yardımı olmadan tüm kiliseyi dolduran gür ve dinç bir sesle, "cesaretimizi yitirmeyiz. Utanç verici gizli yolları reddettik. Hileye başvurmamız, Tanrı'nın sözünü de çarpıtmayız. Gerçeği ortaya koyarak kendimizi Tanrı'nın önünde her insanın vicdanına tavsiye ederiz." Okuma gözlüklerini çıkardı ve cema-ate göz gezdirdi.

"Eğer ilgileniyorsanız, bu pasaj 2. Korintliler, 4:1 ve 4:2'dendi." Boğazını temizledi ve İncil'ini kapattı, kapağın sertçe çarpışıyla çıkan ses ibadethanedeki sessizlikte yankılandı. "Korintliler'de her zaman çok güzel cümleler bulurum. 'Belli belirsiz görmek' ve 'çocukça şeyler' ve daha birçoğu fakat az önce okuduğum cümle ne az diğerleri kadar özlü."

Bakışlarım papazın arkasındaki pencereye ve oradan görünen yamaçtaki çimlere kaydı. Önceden yaşadığım yerdeki destek gru-bunda, kızların çoğu cinsiyet uyum sürecini "kendi gerçeğimizi yaşamak" olarak adlandırırdı ve belki de bu doğrudu. Bakışları-mı biraz yukarı kaldırdım ve penceredeki yeşil çimen manzarası-nın üzerinden sarkan küçük, ahşap haça baktım.

"Devam etmeden önce küçük bir şaka yapmak isterim. Eğer daha önce duyduysanız söyleyin: Güneyli bir baptist ile bir meto-dist arasındaki fark nedir?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi, beklentiyle etrafa baktı ancak kimseden ses çıkmıyordu. "Meto-

dist, sana bir likör dükkânında merhaba der!” Birkaç kişi rahat-sızca kıkırdadı ama çoğunluk sadece yerlerinde kıpırdandı.

“Görüyorsunuz, kilisemizin biraz imaj problemi var,” dedi papaz aniden ciddileşerek. “*Kötü* bir imajımız olduğundan değil; hayır, aksine imajımızla *çok fazla* ilgileniyoruz. İçimizle, kalpleri-mizle ve Tanrı’nın bizim için ne düşündüğüyle ilgilenmemiz ge-rekirken biz dışımızla, görünüşümüzle, diğerlerinin bizim hak-kımızda ne düşüneceğiyle ilgileniyoruz. Radikal dürüstlük ve radikal inanç Hristiyanlığın kalbidir, bayanlar ve baylar.

“Ben o hayatı yaşadım. O hayatın yaşandığı evlerde bulun-dum; televizyonda gördüğünüz o gülümseyen aile fotoğrafları-yla, temiz halılarla ve her duvara asılı haçlarla dolu evlerde yaşı-dım ve hiçbirinin anlamı yoktu. Havarileri düşünün ve insanların onlar hakkında ne düşündüklerini: bir düzine kirli, başıboş, yılı-şık serseri! Fakat havariler, doğru yolda yürüdüklerini biliyorlar-dı ve Tanrı’yla yürüdüler, Tanrı da onlarla yürüdü.”

Parmaklarımı bacaklarıma bastırdım ve nabzımın hızlandığını hissederek bakışlarımı önümdeki sıranın arkasına diktim. Bazen artık Tanrı benimle birlikte yürümüyormuş gibi hissediyordum. İntihar girişimimden sonra hastanede uyandığımı ve kalbimde, inancımın olduğu yerde bir boşluk olduğunu hissettiğimi hatırladım. Değişimden sonra sonra inancım biraz olsun canlanmıştı fakat birçok kişinin benden nefret ettiğini söylediği bir Tanrı’ya çok fazla umut bağlamak kolay değildi.

“Radikal dürüstlük sır tutmamaktır, sonuçların canı cehenne-me. Kafayı çekmekten, uyuşturucudan, zinadan ve hayal kırıklık-larından bahsediyorsunuz. Radikal inanç, Tanrı’nın bu zayıflıkla-rı ve acıları size planının bir parçası olarak verdiği inanmaktır; eğer Tanrı’yla yürür, dürüstçe konuşur ve günahlardan arındığı-nızı ispat ederseniz diğerleri de bunu görecektir ve hayatınızın değeri olacaktır. Dürüst olmayan bir hayat, yarım yaşanmış bir hayattır, kardeşlerim ve bir ayağı çoktan cehennemdedir.”

Papaz devam ederken sözcükleri beynimde yankılanıyordu: “*Dürüst olmayan bir hayat, yarım yaşanmış bir hayattır.*” Bu gerçek

miydi? Geçmişimi gizlediğim sürece dostluklarım ve ilişkilerimde hiçbir zaman dürüst olamayacak mıydım? Gözlerimle etrafımdaki kalabalığı taradım; bakışlarım önce Anna'nın dimdik oturan dikkat kesilmiş ebeveynlerine ve oturdukları yerde kıpırdanıp duran erkek kardeşlerine, son olarak da Anna'nın kendisine takıldı. Etrafımdaki herkesin bir tür yalanı yaşadığını fark ettim. Anna gece dışarı çıkıyor ama ailesine İncil çalışmaya gittiğini söylüyordu, ebeveynleriye erkek çocuklarının kötü davranışlarını görmezden geliyordu. Chloe'yi ve Bee'yle olan ilişkisini düşündüm. Belki sırlar ve yalanlar hayatın bir parçasıydı, belki herkesin kendisine dahi yalan söylediği veya gizlediği konular vardı.

Tekrar başımı kaldırıp haça baktım ve tam da bu zamanda, bu vaazı duymamın bir nedeni olup olamayacağını düşündüm. Tanrı'nın beni sevmediğini, benim bu dünyada bir yerimin olmadığını söyleyen insanların yanıldığına karar verdim. Tanrı yaşamamı istemişti ve hayatta kalmamın tek yolu buydu, bu yüzden Tanrı'nın istediği buydu. *Benim* istediğim buydu. Yaşamayı seçmiştim ve sonunda tam olarak bunu yapıyordum.

10. BÖLÜM

Tek başıma tribünde oturmuş, futbol takımının idmanını izliyordum. Sıcaklık boğucuydu ve içindeki askılı tişörte kadar soyunup bluzumu bacaklarım yanmasın diye oturduğum yere sermem gerekmişti fakat hoş bir esinti, sıcaklığı katlanılır kılıyordu. Bu mesafeden oyuncuları birbirlerinden ayırt etmek zordu ama sonunda sahanın köşesine yakın bir noktada, yüzünde bir gülümsemeyle duran Grant'i görebildim. Henüz beni fark etmemişti ama böyle olmasını tercih ederdim. Ben etrafta değilken nasıl davrandığını görmek hoşuma gitmişti; özellikle de en ufak hareketinde bile ne kadar rahat, güçlü, zarif ve özgüvenli olduğunu görmek, benim hiçbir zaman tecrübe etmediğim bir biçimde, kendisi gibi davranırken ne kadar rahat olduğunu seyretmek. Belki, diye düşündüm, onunla yeterince zaman geçirirsem bu his bana da bulaşır.

Kısa boylu, kaslı bir adam güçlü bir şekilde düdüğü çaldığında Grant ve takımın geri kalanı hep beraber koştu ve dama tahtası düzeniyle dizilmiş tekerleklerin önünde sıra oldular. Koç düdüğü bir kez daha çaldı ve oyuncular ikiye ikiye hızlı adımlarla tekerlerin boş kısımlarına basarak ilerlediler. Sıra Grant'e geldiğinde çömeldi ve düdüğü çaldığında koşmaya hazır olacağı bir pozisyona geçti. Koç düdüğü dudaklarına götürüp üfledi. Grant

tüm hızıyla koştu ve yolun yarısına diğer takım arkadaşlarından gözle görülür farkta bir hızla ulaştı. Ayağa kalktım, elimi ağzımın yanına yaslayıp bana göldeki gece verdiği beyaz tişörtü bir bayrak gibi havada sallayarak avazım çıktığı kadar bağırdım. Grant yüzünü hızla bana dönüp gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Ardından bir adımı kaçırarak tam sona ulaşacakken yere düştü.

“Neredeyse başımı belaya sokacaktın,” dedi Grant, gün ışığına karşı gözlerini kısarak tribüne tırmanırken. Üzerini değiştirmiş, kot pantolon ve göğsünde solmuş bir Kaptan Amerika logosu bulunan bir tişört giymişti. Duştan çıktığı için saçları hâlâ sırlıklıydı ve bana gölden çıktığındaki hâlini hatırlatıyordu.

“Neredeyse,” dedim ayağa kalkıp ona doğru birkaç basamak ilerlerken. “Ama kabul etmelisin ki komikti.”

“Bir hafta boyunca dişlerimden çimen temizleyeceğim,” dedi yüzünde geniş, çocukça bir sırıtişla. “Ama evet, eğleneliydi.”

Bana doğru eğildi, ben de ona doğru. Dudaklarının dudaklarıma dokunacağı ânı beklerken vücudumda yine aynı elektrik dalgasının dolaştığını hissettim. Ancak o esnada aşağıdan bir bağırış duyuldu. Hızla gözlerimi açıp bedenimi dikleştirdiğimde Grant’ın yarım düzine takım arkadaşının sahanın kenarına dikilmiş, yumruklarını ve kalçalarını ileri geri salladıklarını gördüm. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Grant parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve gülüp geçmeye çalıştı.

“Kusura bakma,” dedi. “Arkadaşlarımın hepsi aptal.”

“Bundan onlara söz etme yeter,” dedim ve parti akşamından kalan tişörtünü gizlice ona uzattım. “Eğer öpüşmek üzere olmamız bile onların uluyan maymunlar gibi davranmasına neden oluyorsa, bunu bilmeleri nükleer bir patlamaya sebep olabilir.”

“Sanırım haklısın,” dedi tişörtü çantasına tıktırıp omzunun üzerinden etrafa göz atarken. Tekrar bana döndü ve arkadaşları yeniden bağırıp inlemeye başlarken bana hızla sarıldı.

“Her neyse,” dedim, ellerimi arkamda kenetleyip sahanın di-

ğer tarafındaki tribünlerin ardından havalanan sığırcık kuşlarına doğru bakarken. Bakışlarımı tekrar Grant'e çevirdim. "Belki bu gece bana gelmek istersin diye düşündüm. Babam geç saatlere kadar işte olacak." Gülümsemesi genişledi ve yanaklarım daha da sıcak bir hâl aldı. "Bilirsin, ev ödevlerimizi filan yapabiliriz."

"Ev ödevi yapmak çok hoşuma gider," dedi. "Filan da kulağa fena gelmiyor."

Güldüm. "Eh, bu güzel, zira idmanını izleyebilmek için otobüsümü kaçırdım."

"Ah," dedi Grant birden bakışlarını kaçırıp ensesini ovuşturarak. "Şimdi hatırladım, aslında..." Bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Arabam tamirde, bir arkadaşım beni evime bırakacak. O yüzden sanırım bugün gelemeyeceğim. Çok üzgünüm."

Saçlarımı arkaya atıp umutla kaşlarımı kaldırarak "Ben senin evine gelebilirim," diye teklifte bulundum. "Eminim babam sonra beni sizden alabilir."

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Grant birden kaşlarını çatarak. Göz göze gelmeye çalıştım ama bakışlarını kaçırdı. "Bak, gitmem gerekiyor. Arkadaşım beni bekliyor."

"Tamam," dedim, hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalışarak. "Sonra mesaj atarsın, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi, tekrar gülümseyerek. Hoşça kal deyip koşarak merdivenlerden inmeden önce uzanıp yanağımdan öptü.

Tekrar banka oturdum ve ağustosböcekleri tekrar ötmeye başlarken artık boşalan sahaya gözlerimi dikip uzun uzun içimi çektim. Anna, Layla ve Chloe'ye belki biri beni eve bırakabilir umuyla mesaj gönderdim. Birkaç dakika hiç cevap gelmedi. Güneş batmaya başlıyordu ve gökyüzünün mavisi mora dönerken telefonumu tekrar elime alıp Virginia'ya mesaj attım.

"Nasıl gidiyor?" yazdım. Henüz telefonumu cebime koymama fırsat kalmadan hızla cevap attı.

"Gayet güzel!" yazmıştı. "Walmart'ta sıra bekliyor olduğum gerçeği dışında tabii, haha. Yeni erkek arkadaşım nasıl?"

"Tuhaf," yazdım. Telefonu yanıma koydum ve serinleyen esin-

tiye karşı bluzumu tekrar giydim. Tekrar yazmak için telefonu elime aldım fakat sesini duymak istediğimi fark ettim. Aradım ve ilk çalışta açtı. "Hey!" dedim, sesini duymayı ne kadar özlediğimi fark ederken. Sırada çılğınlarcasma bağırان çocukların kulaklarıma saldıran gürültüsü için özür diledi ama umursamıyordum. Sadece telefonun diğer ucunda onun olduğunu bilmek bile güzeldi.

"Her neyse," dedi, sesler sonunda azaldığında. "Anlat bakalım. Sevgilinin sorunu nedir?"

"Ah, biliyorum," dedim biraz saçmaladığımı hissederek. Belki de aşırı tepki vermiştim. Kolumu başımın altına koyup sıraya uzandım ve göğşe baktım. "Bugün biraz garip davrandı. Beraber zaman geçirmek istiyor gibiydi ancak birden bir şey değişti ve resmen benden kaçtı."

"Öyleyse onunla ilgili bilmediğin bir şeyler var," dedi Virginia sakince. O an ne yapıyor olduğunu gözümde canlandırdım: Walmart'tan çıkmış, sıcak asfaltta yürüyerek külüstür Bronco'suna doğru yürüyor olmalıydı. Pahalı çantasından anahtarlarını çıkardığını, aracın kapısını açarken her zamanki gibi harika ve parlak ojeler sürdüğü tırnaklarını görebiliyordum. Onu görmeyeli çok uzun zaman olduğunu hissettim. "Sen de ondan oldukça büyük bir şey gizliyorsun, öyle değil mi?"

"Sanırım," dedim. Tam aksini hissetsem de neredeyse gülümseyordum; Virginia her zaman haklıydı. "Olsun. Farklı hissettiyor."

Üzerimden geçen bir bulut kümesini izlerken iç çektim. Belki de ikiyüzlü davranıyordum ama Grant'in benden bir şey gizliyor olabileceği fikri midemi sıkıştırıyordu. Ya benden hoşlanıyor gibi davranması özenle hazırlanmış bir plansa? Bunun paranoyak bir düşünce olduğunu biliyordum fakat her hareketin altında karanlık bir taraf aramak, geçen yıllar boyunca öğrenmek zorunda bırakıldığım bir içgüdüydü ve bu histen kurtulmak kolay değildi.

"Kafanda kuruyorsun," dedi Virginia; her zamanki gibi zihnimi okuyordu, telefonun diğer ucundayken bile. "Kendi kendine

sonuçlar ıkarma. Biraz zaman tanı, onu tanımaya alış, derdinin ne olduğunu öz. Eminim önemli bir şey değildir. Eğer önemli bir mevzuysa da ya sev ya terk et. Öyle değil mi?”

“Öyle,” dedim en sonunda ve tribünlerden kalkıp eşyalarımı toplamaya başladım. Babamı arayıp beni eve götürmesini isteyecek ve kötü hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Hayatıma devam edecek, Grant’le ilişkimi sürdürecektik ve bize biraz zaman tanıyacaktım. Neden acele ediyordum ki? İşleri ağırdan almam gerektiğini biliyordum; Grant’le yakınlaşmaktan korkuyor olmalıydım zira yakımlaşmak, birbirimiz hakkında daha çok şey bilmemiz anlamına gelecekti ve benim hakkında bilmesini istemediğim, asla öğrenmemesi gereken çok fazla şey vardı. Yine de sadece yüzündeki geniş, rahat gülüşü ve siyah gözlerin günüşüğinin altında nasıl parıldadığını düşünmek bile, önemli olan tek şey onun yanında olmakmış gibi hissetmeme sebep oluyordu.

“Dinle, bebeğim, gitmem gerek,” dedi Virginia. Arkadan aracın çalışma sesini duyabiliyordum, radyodan o tanıdık V-103 kanalının sesi geliyordu. “İyi olacaksın, değil mi?”

“Evet. Dinlediğin için teşekkür ederim,” dedim tribünlerden aşağı inip park alanına giderken. şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştım. “Sanırım iyi olacağım.”

11. BÖLÜM

Gökyüzü griydi ve bir hafta daha sürecek fırtınaların tehdidiyle dolup taşıyordu. Grant ve ben, arkadaşı Rodney'nin kamyoneti- nin kasasında otururken soğuk ve nemli bir rüzgâr esti. Uçuşan, yüzüme çarpan saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım ve beni izlediğini gördüğümde yanaklarımın ısındığını hissettim. Kamyonet düşmüş bir ağaç dalının üzerinden geçerken olduğumuz yerde havaya zıpladık. Can havliyle tekerlek yuvasına tutundum. Grant hafifçe güldü ve şakasına onu tekmelerken ellerini havaya kaldırdı.

"Hiç de komik değil!" dedim, kendime rağmen gülümseyerek. "Bir kamyonetin arkasında yolculuk etmek tehlikelidir!"

"Buna geçecek," dedi. "Çamur sürüşü yapmak çok eğlenceli- dir ve bizim çocuklarla tanışmanı istiyorum."

"Eğer onlar da Parker gibiyse, umarım kamyonette kalmamı umursamazsın."

"Pek kibar tipler değiller," dedi yola bakıp boynunu ovarken, "ama Parker bambaşka bir vaka. Onun için endişelenmene gerek yok." Tekrar bana döndü ve gülümsedi. "Gerçekten, mesele senin onlarla tanışmandan ziyade, benim onlara seninle hava atacak ol- mam."

"Her neyse!" dedim, bakışlarını kaçırma sırası bendeydi. "Ne-

den beni sen almadın? Çamur sürüşü yapmak kendi arabanla daha keyifli olmaz mıydı?"

"Keyifli olduğunu kabul ediyorsun yani?" dedi.

"Kulağa biraz saçma geliyor," dedim özür dilercesine omuz silkerek.

"Elbette öyle," dedi Grant. "Ama eğlenceli olmasının sebebi de bu. Arkadaşlarıyla takılıp ormanda aptal gibi davranmak ve üstünü başını kirletmek için bir bahane." Ona şüphe dolu bir bakış attım. Hafifçe çantasına vurdu. "Endişelenme. Burada piknik malzemeleri var. Eğer sıkılırsan kendi eğlencemizi yaratırız."

Kamyonet otoyoldan ayrılıp ormana doğru giden çamurlu yola dönerken "Teşekkürler," dedim. Ağaçların büyük yaprakları halihazırda güçsüz güneşini parça parça gizliyor ve çiseleyen yağmurun üstümüze akmasına izin veriyordu, ta ki motorların hafif uğultusu duyulana kadar; birdenbire kendimizi bir açıklıkta bulduk. Çimler, yalnızca hareketin kendisi için ileri geri giden çamurlu kamyonetlerin çıkardığı çılgınca dönen tekerlek izleriyle kopmuş ve yassılaştı. Aynı derecede çamurla kaplı küçük bir grup, ufak kırmızı soğutucuların ve bir kamp ateşinin etrafına toplanmıştı. İçlerinden bazılarını okuldan tanıyordum, bunlardan biri de Parker'dı. Kamyonetimiz kalabalıktan uzakta park ettiğinde Grant aşağı atladı.

"Al bakalım," dedi Rodney araçtan inip anahtarları Grant'e fırlatırken. "Ben önce bir bira kapacağım."

"Teşekkürler," dedi Grant ve sürücü koltuğuna tırmandı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıp sordu. "Ne bekliyorsun?"

"Hemen mi başlıyoruz? Önce kahvaltımı hazmedecek vaktim olur diye ummuştum."

Grant güldü. "Sadece bir tur?" diye sordu aracın camından aşağı bezden yapılma bir bebek gibi sarkarken. "Hadi ama, gelmelisin! Ayrıca bir sürü sandviç getirdim, eğer kusarsan seni tekrar doldurabiliriz."

"Etkileyici." Arkamızdan gelen fazlasıyla gürültülü ve gittikçe yükselecek bağırışlar eşliğinde gülerek yolcu koltuğuna tırman-

dım. Emniyet kemerimi taktım ve motor çalışıp arabanın arkası savrulana dek bir anlığına da olsa Grant'e yakın olmanın tadını çıkardım.

Grant sırtarak öne doğru eğildi ve ayağını sertçe yere vurdu. Arka tekerler bir anlığına havaya çamur saçtı ve hareket ettik. Açık alanın kıyısına hızla yaklaşırken çığlık atarak koluna tutundum. Grant gülerek son anda direksiyonu çevirdi ve kamyonet sağlam bir dönüşle etraftaki ağaçları çamura buladı. Arabayı düzleştirip tekrar açık alanın kıyısına sürdü ve bu defa ben de onunla beraber gülüyordum. Kamyonet yeniden, bu kez şaşırtıcı derecede derin bir çukurun üstünden sertçe dönünce ön ve yan camlara çamur sıçradı. Grant'e çamur sürüşünü bana açıklaması için ısrar edişimi hatırladım ve bunu bana, benim anlayabileceğim bir şekilde anlatarak açıklamasının bir yolu olmadığını fark ettim. Hayatta bunun gibi, sadece benim harekete geçip bir şans vermemi bekleyen kaç şey vardı acaba? Sonunda kamyonet, alanın sınıf arkadaşlarımızdan uzak olan köşesinde durdu. Bir süre nefes nefese oturup adrenalinin etkisiyle titreyen ellerimi saçlarımda gezdirdim.

"Bu..." diye başladım, nefesimi düzenleyip en doğru kelimeyi bulmaya çalışarak ve başaramayarak. "Bu harikaydı!"

"Seveceğini umuyordum," dedi Grant hafifçe. Bir çocuk gibi sırtarak ona doğru döndüm ve yüzünde çok daha vakur bir gülüşle benimkilere diktiği gözlerini gördüğümde kalbimin hızla çarptığını hissettim. Bir şey bekliyor gibi duruyordu. Olacakları anladığımda kalbimin çarpışı, yerini sıkışmaya bıraktı.

"Ee," dedim, bakışlarımı kaçırıp gergin biçimde saçlarımla oynarken. Geçtiğimiz gün okul çıkışında nasıl bir anda ortadan kaybolduğunu düşünmeden duramıyordum. Anı bozmak istemiyordum ama bilmem gerekiyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Gönder gelsin," dedi Grant, direksiyona yaslanıp başını yana eğerek.

"Biz çıkıyor muyuz?"

“Eh, bugün çıktık işte.”

“Biliyorum.” Saçlarımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumdaki her bir hücrenin düzgün bir ritimle titrediğini hissediyordum. “Ama buna devam edecek miyiz?”

Grant kaşlarını çatarak ön camdan dışarı baktı ve bir anlığına cevabının hayır olacağından emindim. Çok sıkıcıydım. Çok kibirliydim. Partide berbat dans etmişim ve çamur sürüşünün aptalca olduğunu sanmışım.

“Sanırım bu sana bağlı,” dedi ve bana kocaman gülüşünü bahşetti. Ön dişlerinin hafifçe çarpık olduğunu ve kusurların bazen insanı daha da güzelleştirdiğini fark ettim. “Ben devam etmek istediğimi biliyorum.”

“Ama geçtiğimiz gün okul çıkışında benden mümkün olduğunca uzakta olmak istiyor gibiydin.”

“Lanet olsun,” dedi Grant iç çekerek. Elleriyle direksiyona ritmik biçimde vuruyordu. “Özür dilerim, Amanda. Sanırım sadece seni eve bırakamayacağım için utanmışım. Yeterince erkeksi falan hissetmedim sanırım. Seninle aramızdakiler henüz çok taze ve yeni ve... Hiç birine sadece en iyi yönlerini göstermek istediğin oldu mu?”

Gülümsememi bastıramadım.

“Senin sadece en iyi yönlerini istemiyorum ama,” dedim. “Sadece seni tanımak istiyorum.”

Virginia’nın ikimizin de sırları olduğuna dair söylediklerini ve ebeveynlerim boşanmadan önceki bir sene boyunca evimizin ne kadar sessiz olduğunu düşündüm. Nasıl da birbirlerine önemli herhangi bir şeyi artık anlatmayı bıraktıklarını. Eğer bunu yaparsam, doğru şekilde yapmam gerekiyordu. Kısa bir süre tırnağımı kemirdim ve sonra çiftlik alanında Bee ile geçirdiğimiz günü hatırladım. “Dürüstlük oyunu oynasak?”

“O nedir?” diye sordu. Bee’nin bana anlattığı şekilde ona kuralları anlattım. Grant bir süre duraksayıp düşündü. “Yani doğruluk mu cesaret mi oyunu gibi?” dedi.

“Bir nevi.” Başımla onayladım ve Bee’nin nasıl tarif ettiğini

düşündüm. "Yani bilirsin, sapıkça kısımları olmayan versiyonu gibi." Mutsuz bir ifade takındı ve hafifçe onu ittim. "Her neyse! Kartlarını doğru oynarsan belki sapıkça kısımları tekrar düşünebiliriz. Oynayacak mıyız?"

Başını salladı. "Şimdi mi başlayacağız?"

Omuzlarımı silktim. "En iyi zaman, şimdiki zamandır, değil mi?" Derin bir nefes aldım. "Tamam, ben başlıyorum." Derin bir nefes daha aldım ve Anna ile gittiğimiz kilisedeki vaazı düşündüm. Tüm yalanlardan ve sırlardan soyunma fikrini. Belki bir gün, bu oyunu yeterince uzun süre oynarsak, ona her şeyi açıklayabilirdim. "Göldeki gece, benim ilk öpücüğümdü."

"Mümkün değil!" dedi Grant başını sallayarak. "Mümkün değil." Vurgulamak için başımı salladım. "Nasıl bu kadar uzun süre durabildin? Senin gibi güzel bir kıızı oğlanlar ortaokuldan beri kovalıyormuş olmalı!"

"Teşekkürler," dedim kızarak. "Geçen yaz çok değiştim, o yüzden tüm bunlar benim için çok yeni," diye dürüstçe açıkladım. "Sıra sende."

"Senin ilk öpücüğündü," dedi Grant, parmaklarıyla çenesine vurup aracın tavanına baktı. "Benimse en iyi öpücüğümdü."

Dudaklarıma dokundum ve bakışlarımı dizlerime çevirdim, yanaklarım yanıyordu. Kötü öpüştüğümünden, hatta daha kötüsü, bir erkek gibi öpüştüğümünden korkuyordum. Gözlerimi kapatıp öpüşmemizi hatırladım ve kalbim hızla atmaya başladı. Ona tekrar bakacak kadar sakinleştiğimde, onun da kızardığını fark ettim. Parmaklarımı parmaklarına doladım ve "Bu rekoru kırmayı deneyeceğiz, değil mi?" dedim.

"Elbette, hanımefendi," dedi Grant bana doğru eğilerek. "Elbette deneyeceğiz."

Evimin önündeki öpücük güzel, gergin ve saftı. Tribünlerdeki öpücük sevimli ama kısıydı. Sıradaki ise bambaşkaydı. Dudaklarımız birbirine değdi ve bir anda kendimi sürücü koltuğunda, ellerimi onun sert, düz göğsüne dayamış, saçlarım bizi bir perde gibi örter pozisyonda buldum. Bir anlığına geri çekildim ve göz-

lerimizi birbirinden ayırmadan yalnızca nefes alıp verdik. Belime bir şeyin değdiğini hissettim ve baktığımda elinin hafifçe tişörtümü kaldırdığını fark ettim, bakışlarıyla bunun sorun olup olmadığını soruyordu. Dudağımı ısırđım ve boynunu öpüp kulağını ısırarak cevabımı verdim. Parmakları tişörtümün altına girdi ve göbek deliğimden geçti, orada bir anlığına durakladıktan sonra kaburga kemiklerimin yakınlarında gezindiklerini hissettim.

“Hey!” diye bağırdı Rodney camı yumruklayarak. Çığlık atıp yolcu koltuğuna atlarken başımı vurdum. “Hadi ama, o döşemeleri yeni yaptırdım!”

Grant zar zor özür dilerken kendimizi arabadan attık, ikimizin de yüzü utancımızdan ve bastırmaya çalıştığımız kahkahalarımızdan kıpkırmızı olmuştu. Rodney homurdanarak araca tırmanıp gaza bastı ve ikimizi de çamura buladı.

Bir süre sessizce dikilip titreyerek gülümsedik ve sonra Grant bana sokulup çamurunu çamuruma bulaştırdığında uzun süredir bastırdığımız kahkahayı patlatıverdik.

12. BÖLÜM

Bee'yle birlikte sanat binasının arkasında, kırmızı ve kahverengi yaprakların gölgesinde oturuyorduk ve konuştuğça dudaklarımızın arasından buhar yükseliyordu. Ben fark ettirmeden onu çizmeye çalışırken o da yeni dijital kamerasının ayarlarıyla uğraşıyordu. Birkaç hafta önce ağustosböcekleri kaybolmuştu ve onların yokluğunda eser rüzgârdan kalemimin kâğıda değdiğinde çıkardığı sese kadar her şey çok gürültülü geliyordu.

"Notların nasıldı?" diye sordum sesim çatlayarak ve otu ona doğru uzattım.

"Boktan," dedi. "Eğer İngilizce öğretmeni Bay Robinson'la atışmamış olsaydım notum daha yüksek olacaktı ama yine de B almayı başardım. Kimyadan C, matematikten de D aldım ama kimin umurunda, değil mi?"

"Benim umurumda," dedim, bir yandan boynumdaki gerginliği rahatlatmaya çalışıp bir yandan da rüzgârın saçlarında yarattığı hareketi kâğıdıma aktarmaya uğraşırken.

"Hadi ya?" dedi Bee. "Gelecek için ne gibi planların var?"

"Kuzeyde okumak istiyorum," dedim. "Belki New York Üniversitesi'nde, kabul edilirse tabii. Hangi bölümde okumak istediğime dair bir fikrim yok gerçi."

Aniden eğilip çizimimi incelemeye başladı. Saklamaya çalıştım ama sırtıyordu.

"Olduğumdan 20 kilo kadar daha zayıf çizmişsin ama şikâyet edecek değilim," dedi. "Bitirince benim olabilir mi?"

"Elbette," dedim yeni bir sayfa açarken. "Ama evet, illa New York olsun da demiyorum. Sadece buralardan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum."

"Haklısın," dedi Bee, kamerayı yüzüne yaklaştırıp konsantre olmaya çalışarak yüzünü buruşturarak. "Sikeyim bu şehri." Kamerayı bana doğrulttu ve başımı çevirecek fırsatı bulana kadar birkaç fotoğrafını çekti; bu, fotoğraflarda kendimi görmeye dayanmadığım için geliştirdiğim eski bir refleksti. "Senin gibi bir kızın kendini göstermekten neden çekindiği benim için büyük bir gizem," dedi Bee, başını sallayarak. "Senin delikanlı ne âlemde?"

"İyi," dedim, daha sonra içine suratlar çizebilmek için kâğıda rasgele şekiller karalarken. Grant'i her düşündüğümde olduğu gibi yine yanaklarım yanmaya başlamıştı. Dikkatimizi veremediğimiz filmleri, göl kenarında paçalarımızı kıvırıp yaptığımız yürüyüşleri, ilk ders boyunca Parker huysuzca gözlerini bize dikip bakarken parmak uçlarımızın birbirine değişini ve gülümseyerek birbirimize attığımız bakışları düşündüm. "Aslında harika. Sadece..." Ne kadarını söylemek istediğimi bilemeyerek sustum.

"Cennette sorun mu var?" dedi Bee sırtarak. "Ağzı mı kokuyor? Yoksa ırkçının teki mi?"

"Hayır," dedim yavaşça, tek kaşımı kaldırarak. "Öyle bir şey değil. Sadece..." Bee'nin yüzünde meraklı bir ifade vardı ve her ne kadar Virginia ile konuşmayı çok seviyor olsam da, Grant'i tanıyan biriyle Grant hakkında konuşmak istediğimi fark ettim ve sözcükler bir anda ağızımdan akıp gitti. "Bazen garip davranıyor. Mesela her randevumuzda bir yerde buluşuyoruz; beni asla evden almıyor. Aracının tamirde olduğunu söylüyor ama haftalar oldu. Ve daima bana söz etmek istemediği bir şeylerle meşgul. Demek istediğim, haftada bir ancak buluşabiliyoruz. Futbol id-

manlarının bu kadar zaman alması mümkün değil. Benden gizlediği bir şeyler varmış gibi hissediyorum.”

“Belki eřcinseldir,” dedi Bee. Belli ki řaka olsun diye söylemiřti ama en kőtü ihtimali dūřunmeden edemiyordum; ya benden sadece erkeksi özelliklerim yüzünden hořlanıyorduyrsa? Bu mümkün müydü?

“Gerçekten...” diye söze başlayıp duraksadım. Korkunç bir an boyunca benden bu sebeple hořlanması ihtimalini dūřundum ancak Bee bana garip bir bakıř atarak zihnimde oluřmaya başlayan fırtınayı durdurdu. “Gerçekten onun eřcinsel olduęunu dūřünmüyorsun, deęil mi?”

“Ben nereden bileyim?” dedi Bee. “Sırf biseksüelim diye sihirli güçlere sahip olduğumu mu sanıyorsun? Senin romantik komedindeki cesur ve eşcinsel yan karakter değilim.”

“Özür di- Bak, onu kastetmedim.” dedim, özür dileme isteğimi bastırmaya çalışarak. “Sadece herkes hakkında az çok bilgi sahibisin, değil mi?”

Yüzümdeki ifadeye güldü. “Dalga geçiyorum! Grant olabilir-diğince heteroseksüel.” Gözlerini kapatıp yılan gibi kayarak sırt üstü uzandı. “Ama Parker? Gördüğüm en büyük gizli eşcinsel vakası.”

“Mümkün değil,” dedim başımı sallayarak. “Sana partide olanları anlatmıştım! O dev bir homofobik!”

“Zaten eşcinsel olduğunu buradan anlayabilirsin,” dedi Bee. “Sen heteroseksüelsin, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Ne sıklıkla iki kadının seviřmesini dūřünüyorsun?”

Kısa bir an dūřündüm.

“Hiç,” dedim, omuz silkerek.

“Ben de bunu kastediyorum! Homofobikler sürekli eşcinsel seks üzerine kafa yorarlardı çünkü istedikleri budur. Sürekli eşcinselliğin bir seçim olduğunu söylerler çünkü her gün aslında istedikleri şekilde sevişmemek kararını vermek zorundadırlardı. Homofobikler sapına kadar eşcinseldir.”

“Sanırım bu mantıklı,” dedim. “Ama bu durumda tüm Güney...”

“Batı yarımkürenin en eşcinsel bölgesi mi oluyor?” dedi Bee. “Aynen öyle.”

Bir süre bu fikre güldük, derken ayak sesleri duyuldu. Korkuyla birbirimize baktık ve ben aceleyle havadaki dumanı dağıtmaya çalışırken Bee de otu sakladı. Son dersteydik ama bu, okul sınırları içerisinde ot içiyor olmamızı meşrulaştırmazdı. Gizlice binanın yan tarafına dolandık ve köşeyi geçince eğilerek doğru duyup duymadığımızı kontrol ettik. Sanat binasının ön kapısının açık olduğunu gördüğünde neredeyse kalbim duracaktı.

“Lanet olsun,” dedi Bee. “Lanet, lanet lanet. Hadi gidelim.”

Hızla binanın arka tarafına doğru koştuk ve kısa boylu, orta yaşlı, gri saçları asker traşı kesilmiş bir adamın çantalarımızın yanında dikilmiş, köşeli yüzünde düşünceli bir ifadeyle çizim defterlerimizi incelediğini gördük. Başını kaldırıp sessizce bize baktı ve kaşlarını kaldırdı.

“Bee,” dedi sakince. “Şaşırdığımı söyleyemem. Son senen nasıl geçiyor?”

“Eh, iyi,” dedi Bee.

“Güzel,” dedi adam, tekrar bakışlarını defterlerimize çevirip belirgin bir biçimde havayı koklarken. Ne içtiğimizi bildiğini mi göstermeye çalışıyordu? “Peki arkadaşının adını öğrenebilir miyim lütfen?”

Benim konuşacak hâlde olmadığımı fark edince benim yerime Bee, “Amanda Hardy,” diye cevapladı.

“Memnun oldum, Amanda,” dedi adam, defterlerimizi kolu-nun altına sıkıştırırken. “Ben Bay Kurjak. Bu hafta sonu benden haber bekleyin, ikiniz de. Defterlerinizi ödünç almamda bir sorun var mı?”

“Hayır,” dedi Bee. Ben yalnızca başımı salladım.

“En kısa zamanda geri getireceğim,” dedi belli belirsiz biçimde başını sallayarak ve arkasını dönüp gitti.

Bee, konuşmadan önce Bay Kurjak'ın bizi duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"O kimdi?"

"Beden eğitimi öğretmeni."

"Hayatım sona erdi," dedim, kulağımda aniden beliren bir çınlamayla. Panikle derin nefesler alıp verdim. "Okuldan kovulacağım!"

"Sakin ol," dedi Bee, çantasını sırtına geçirirken. "En kötü ihtimal nedir? Biraz ot kokusu almıştır. Seni kokuya dayanarak okuldan atamazlar."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Bee. "Muhtemelen. Belki? Her neyse, çıkış zili çalıyor. Hadi hamburger yemeye gidelim."

Bee'nin araç kullanabilecek kadar ayılması için bir süre bekledik ve Krystal'ın otoparkına geldiğimizde o kadar acıkmıştım ki neredeyse endişelenmeyi unutacaktım. Bee araçtan inip hızlı adımlarla önden yürümeye başladı. Ellerim ceplerimde, ağustosböceklerinin yokluğunun yarattığı sessizliği dinleyip yüzümü okşayan serin sonbahar esintisini hissederek yavaşça yürüdüm. İçeride Bee, zayıf ve saçları zamanından önce dökülmeye başlamış, kırmızı yakalı bir tişört giyen ve siperlik şapka takmış biriyle konuşuyordu.

"Ne istersin?" dedi bana dönüp. "Muhtemelen Harvard planlarını mahvettiğim için ben ısmarlıyorum." Cevap vermek için ağzımı açmışken mutfaktaki bir hareketlilik gözüme takıldı. Aynı kırmızı yakalı tişört ve şapkayla giyinmiş aşçı tanıdık geliyordu fakat sırtı bize dönüktü. O esnada bize doğru döndü ve Grant'in yağ lekeleriyle kaplı yüzünü gördüm; gözlerini sonuna kadar açmış, siperliğin ardından bana bakıyordu. Saçları terden yüzüne yapışmıştı ve omuzları yorgunluktan düşmüştü. Aniden yanakları kıpkırmızı oldu ve bir an sonra bakışlarını benden kaçırdı.

Aceyle dışarı çıkıp Bee'nin arabasına yaslandım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Grant'ın benden gizlediği şey *bu* muydu? Okul çıkışları çalışıyor olması mıydı? Bunu neden saklıyordu ki? Ve bu onun için bu denli önemli bir sırsa, onu bu hâlde gördükten sonra ne olacaktı? Önlüğünü çıkarmış, siperliğini boynuna indirmiş biçimde köşeyi dönüp bana doğru geldiğini gördüğümde kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

"Biraz yürüyelim mi?" dedi.

"Başın belaya girmez mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Grant, ellerini ceplerine sokup yavaşça yürürken. Terden yapış yapış olmuş ve kaskatı bacaklarımla arkasından yürüdüm. "Greg'in yerine milyonlarca kez ben baktım. Bana borçlu."

"Tanrım," dedim. "Haftada kaç saat çalışıyorsun?"

"Burada mı?" dedi Grant. "Yoksa diğer işlerle beraber mi?" Kaşlarını kaldırıp boş boş baktım. "Evet," dedi yavaşça, dudağını ısırarak. "İtiraf zamanı, sanırım. Bakalım." Göğe bakarak dudaklarını kımıldatıp parmaklarıyla saymaya başladı. "Burada 20 saat çalışıyorum, sonbahar ve yaz aylarında Chloe'nin aile çiftliğinde aldığım birkaç ufak iş için on saat harcıyorum ve on saat de Aç Dan'ın Yeri'nde bulaşık yıkıyorum. Sanırım ortalama kırk saat ediyor, mesaiye kalıp kalmadığıma göre değişebiliyor."

"Bu yasal mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bunu hiç düşünmedim," dedi. "Sanırım artık on sekiz olduğuma göre evet ama öncesinde muhtemelen değildi. Gerçi bana maaş veren tek yer Krystal, o yüzden bugüne kadar sorun yaşamadım."

"Futbola nasıl zaman buluyorsun?" dedim. "Ya da partilere? Ev ödevlerine? Ya da... Biliyorsun, bana?"

"Pek uyumuyorum," dedi, "ve genellikle pek ev ödevi yaptığım da söylenemez. Notlarım berbat. Sık sık başkalarının mesailerini üstleniyorum, özellikle yaz aylarında. Böylece hayatımdaki güzel kadınla ilgilenmem gerektiğinde birileri de benim mesaimi üstleniyor." Bana göz kırptı ve güldüm.

Uzanıp omzuna dokundum. "Neden bunları benden gizledin?"

"Genellikle pek açık bir insan değilimdir," dedi.

Başımı salladım.

"Her neyse, eğer garip davrandıysam özür dilerim. Sadece... Bana olan bakışının değişeceğinden korkuyordum. Bu ve buluşabilmemiz için aldığım ekstra mesailer için kötü hissetmeni istemedim."

"Sana olan bakışım değişti," dedim.

Utanmış bir ifadeyle bana baktı.

Başımı sallayıp gülümsedim. "Artık iyi özelliklerin listesine 'çalışkan' maddesini de ekleyebilirim."

"Tanrım," dedi sırtarak. "Bu da dürüstlük oyunumuzun bir parçası sayılabilir mi?"

"Elbette," dedim. "Ama eğer bu da benim itirafım olarak sayılırsa." Koluna sarılıp kulağına fısıldadım. "Büyük ihtimalle pazartesi günü okuldan atılacağım ve şu an cidden kafam fena hâlde güzel." Cevap vermeden yanağına bir öpücük kondurdum.

Şimdi gülme sırası Grant'teydi.

"Amanda Hardy," dedi, "sen tanıdığım en ilginç insan olabilirsin."

OCAK, ALTI YIL ÖNCE

Saat dört buçukta, kavgalarının sesine uyandım. Sırtımı odamın kapısına dönüp anne babamın birbirlerine bağırışlarını dinledim. Her küfür, her bağırış, sanki biri bana tokat atıyormuş gibi irkil-meme sebep oluyordu. Dışarıdaki sokak lambasından gelen turuncu ışıktaki, odamın penceresindeki yansıma baktım. Tekrar uyumak istiyordum ama seslerini duymamak mümkün değildi.

“Tanrı aşkına, *haftada* bir eve çürükler içinde geliyor!” dedi babam. “*Bir şey* yapmak zorundayız!”

“Bu yüzden mi bebeğimi kurtların önüne atmak istiyorsun?” dedi annem, buz gibi bir sesle.

“Tanrım, Bonnie,” dedi babam. “İzci kampından söz ediyoruz, lanet olası Oz’dan değil. Çocuk lanet olası bir topu bile fırlatmıyor, Tanrı aşkına!”

Böyle devam etti. Dinliyordum ama dikkatimi vermiyordum çünkü bu alışılmış bir tartışmaydı. Babam spor yapmamı, izci olmamı, o ve denizci kankalarıyla kampa gitmemi, beni “güçlendirecek” herhangi bir şey yapmamı istiyordu. Haftada bir bahçede top oynamayı teklif ediyordu. Kabul etmediğim geceler hayal kırıklığına uğruyordu ancak kabul ettiğim geceler daha da kötüydü çünkü gözlerindeki hüsranın artışını izlemek zorunda kalıyordum. Bunun benim güvenliğim için olduğunu söylüyordu

ama annem, bana zorbalık yapan insanların yanına gönderilmenin daha çok zorbalığa uğramama neden olacağını söylüyordu ve ben de aynı fikirdeydim. Tekrar uykuya dalmak üzereydim ki tartışma alışılmadık bir yöne saptı.

"Bunu kişiselleştirdiğim yok!" dedi babam, sert bir vurguyla. Sırtımın üstüne dönüp gözlerimi tekrar açtım.

"Kendine ve bana yalan söyleme," dedi annem. "Bu çok zavalıca ve aynı şekilde..."

"Kapa çeneni," diye tısladı babam.

"Bana çenemi kapamamı söyleme. Ve aynı şekilde kendi erkeklik sorunlarını oğluma yansıtman da çok zavalıca. Sırf *kankaların* bir *ibne* yetiştirdiğini öğrenemesinler diye onun hastaneye kaldırılmasına sebep olacaksın."

"*Kapa çeneni!*" diye bağırdı babam. Bir cam kırılma sesi geldi, annem korkuyla çığlık attı ve ardından uzun bir sessizlik oldu. "Özür dilerim," dedi babam yumuşak bir sesle. "Çok özür dilerim."

"Benden uzak dur," dedi annem. Yatağımda oturdum, kalbim çok hızlı atıyordu. Bu defaki farklıydı. Bir şeyler değişmek üzereydi. "Sana benden *uzak dur* dedim!"

Kapım açıldı ve annem içeri dalarken ışığı açtı. Babam bir eli saçlarında, diğeriye belinde kapıda dikiliyor, yüzünde öfke ile utanç karışımı bir ifadeyle bize bakıyordu. "Üzerini değiştir, Andrew," dedi annem. "Bir yolculuğa çıkacağız."

Bir anneme, bir babama baktım. Babam gözlerini kapatıp uzun, derin bir nefes aldı. "Annen ne diyorsa onu yap, evlat," dedi, sesi titriyordu. Daha önce hiç babamı ağlarken görmüş müydüm? Düşünmesi bile o kadar garipti ki neredeyse olup biteni unutacaktım. Annem *Invader Zim sweatshirt*ümü ve kot pantolonumu yatağa fırlattı. O çantamı hazırlarken sessizce üzerimi değiştirdim. Çantaları hazırladıktan sonra kapıya doğru yürüdük. Babam bir an için önümüze dikilip yüksek sesle burnunu çekti ve sonra yolumuzdan çekildi.

Arabaya bindim, annem ısınması için arabayı çalıştırdı ve son-

ra eve gidip çok uzun hissettiren bir süreden sonra elinde kendi valiziyle geri geldi. Valizi arka koltuğa fırlattı ve gün doğarken doğuya, doğduğum kasabadan uzaklara doğru sürmeye başladı. Bir daha asla geri dönmeyecektim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum anneme, l-40’a vardığımızda.

“Büyükanneni ve büyükbabanı hatırlıyor musun?” diye sordu, yüzünde titreyen yarım bir gülümsemeyle. Gülümsemesi kanlanmış gözlerine ulaşmamıştı.

“Evet,” dedim ancak onları pek hatırlamıyordum. Atlanta’da yaşıyorlardı ve onları neredeyse hiç ziyaret etmemiştik.

“Bir süre onlarla yaşayacağız,” dedi annem, sesi titriyordu. “Tatil gibi düşün.” Bir saat kadar hiç konuşmadık, ardından Nashville’ye yaklaştığımızda annem sessizliği bozdu. “Ne kadarını duydun?”

“Neyin?” dedim.

“Kavganın.”

“Ha,” dedim omuz silkip camdan dışarı bakarak. Boğazım kurumuştı. “Çok değil. Odama geldiğinde yeni uyanmıştım. Kötü bir kavga mıydı?”

“Endişelenme,” dedi annem ve sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. “Endişelenmeni istediğim *tek* şey derslerinde başarılı olman ve kendin olman. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Annemin “kendim” olmamın getirdiklerini gerçekten kabul edeceğinden şüpheliydim fakat sadece bunu söylediği için bile onu çok seviyordum. Ona gülümsedim. Gözleri neredeyse kapanacak kadar kısılmıştı ve ağlama isteğiyle tüm yüzü içine çökmüştü. Sol elimi sağ elinin üzerine koydum ve o sürmeye devam ederken ona yaslandım.

13. BÖLÜM

Karşımızdaki ekranda Nino Quincampoix, Amélie Poulain'in kapisının altından bir not itiyordu. Bir elimi Grant'in dizine koydum. Kaşları dümdüz bir çizgi hâlini almış, demek istediğimi anlayamayacak kadar altyazılara odaklanmıştı. Kolunu omzuma atıp beni kendine yaklaştırdı. Başımı omzuna yaslayıp kokusunu içime çektim.

"Bir dakika," dedi Grant, Amélie bulduğu video kaseti çalıştırdığında ekranda beliren yaşlı adam, ânı yaşamasını ve insanlardan uzak durmak yerine hayatın tadını çıkarmasını söylemeye başladığında. "Bu da kim?"

"Bay Dufayel," dedim ona sokularak. "Amélie'nin alt kat komşusu, hatırladın mı?"

"Şu manavdaki adam mı?" diye sordu Grant kaşlarını çatarak.

"Resimleri yapan adam," dedim. "Hani şu kemiklerinde sorun olan."

"Ah!" dedi Grant fakat en sonunda anladığında video sona ermişti ve sahne ilerliyordu. "Geri alabilir miyiz?" diye sordu. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedim ve filmi geri aldım. Bu defa sahneyi tam olarak anladı fakat tüm dikkatini vermesi gerekmişti. Amélie kapıyı açıp Nino ile karşılaştığında nefesi ke-

sildi ve kıkırdadım. Amélie, Nino'yu evine alıp birbirleriyle ilk defa gerçekten yüz yüze geldiklerinde bana daha da sıkı sarıldı. Öpüşmeleri bitip Amélie ve Nino'yu bisikletle Paris sokaklarında gezerken gördüğümüzde eğilip kulağımın üstüne bir öpücük kondurdu. Yara izimden öptüğünü bilmiyordu fakat eskiden di-kişlerin olduğu yerdeki hissizleşmiş bölgeyi hissedip titredim.

"Ee," dedim şakacı bir şekilde kendimi ondan uzaklaştırarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Sevdim," dedi Grant yavaşça. "Anladığımı sanmıyorum ama sevdim."

Dönüp bacaklarımı kucağına uzattım. Bacaklarımı seviyordum; en başından beri vücudumun en feminen hissettiren bölgesi bacaklarım olmuştu. Grant de onları seviyor olmalıydı ki dudağını ısırıp gülümsedi.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Beden eğitimi dersi olaymın ardından kafamı dağıtmam lazımdı," diyerek iç çektim.

Bay Kurjak, o gün belirttiği üzere hafta sonu Bee ve benim evlerimizi arayıp ders saatlerinde başımızda öğretmen olmadan zaman geçirdiğimiz için ne yapılacağını açıklamıştı. Dersimizin boş geçtiğini bildirmediğimiz için azar işitmiştik ancak en azından ders saatlerimizi sanatla uğraşarak geçirdiğimiz için başımız belaya girmeyecekti. Fakat pazartesi gününden itibaren ikimiz de beden eğitimi derslerine girmek zorundaydık.

"Rica ederim," dedi sırtarak. "İstrap ve keder içindeki kü-çükhanım."

Ayak parmaklarımı kol kaslarında gezdirip gerindim. "Babam saat ona kadar evde olmayacak," dedim.

Grant elini saçlarında gezdirip tavana baktı. "Baban üzerinde kötü bir izlenim bırakmak istemiyorum."

"Endişelenme," dedim. "Önceden hazırlanmış programlara karşı resmen fetişi var. Bir robot gibi. Burada olduğundan haberi bile olmayacak."

"Baban ne kadardır burada yaşıyor?" diye sordu Grant, elini baldırıma koyarken.

"Yaklaşık altı senedir," dedim. "Neden?"

"Ah, sadece seni daha önce buralarda hiç görmemiş olmamın ne kadar saçma olduğunu düşünüyordum," dedi. "Gel, ortalığı toplayalım." Dikkatle bacağıma kaldırdı ve sehpadaki kirli tabakları toplamaya başladı.

"Daha önce hiç burada bulunmadım," dedim bulaşıkları yıkamak için mutfağa yönelirken. "Babam ve ben... Annemle boşanmalarından sonra uzun süre hiç konuşmadık." Camdan dışarı bakıp tüm göğü mora boyayarak Appalachia dağlarının ardında batan güneşi izledim. "Annem ve ben evi terk ettiğimizden beri bu onu ilk görüşüm."

"Ama neden?" diye sordu Grant ona uzattığım tabakları bulaşık makinesine doldururken. "Ona kızgın mıydın?"

"Sayılır," dedim. Konuyu değiştirmek istiyordum ama yıllardır sadece sohbet odalarındaki tanımadığım insanlara anlatabildiğim konular vardı ve artık bunlar hakkında konuşabilmek istiyordum. "Ama biraz daha fazlası vardı. Bir şekilde... ailemin boşanma sebebi bendim."

"Gerçekten mi?" dedi Grant. Bir düzine internet arkadaşımın ve destek grubu üyelerinin tümü bunun benim suçum olmadığını, boşanmanın hiçbir zaman çocuğun suçu olamayacağını söylemişlerdi ve bu yüzden onlardan nefret etmiştim. "Kötüymüş."

İç çektim. "Bunu söylediğimde palavradan beni teselli etmeye çalışmayan ilk insan sensin," dedim. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi omuz silkerek. "Bazen birkaç tatlı sözün iyileştiremeyeceği kötü şeyler yaşarız. Bunu anlayabiliyorum." Uzanıp elimi tuttu. "Ama sorun değilse sormak istiyorum, boşanmalarına tam olarak nasıl sebep olduğunu düşünüyorsun?"

"Çocukken bir problemim vardı," dedim, boğazımın kurumaya başladığını hissedebiliyordum. Kendimi yine bir yalancı gibi hissediyordum. "Beni yetiştirmek çok zordu, bu yüzden ailem sürekli stresliydi ve bana neyin yardımı dokunacağı konusunda asla fikir birliğine varamıyorlardı." Derin bir nefes aldım ve elle-

rimi kuruladıktan sonra ellerini tuttum. "Fakat düğün fotoğraflarını gördüm, eski albümlerini karıştırdım. Ben doğmadan önce mutlulardı, ben doğduktan sonra ise mutsuz."

"Of," dedi Grant. "Zormuş. Ama belki de buna sebep olmuş olman, bunun senin hatan olduğu anlamına gelmiyor, biliyorsun değil mi?"

"Bazen unutuyorum," dedim elini sıkarak. "Hatırlattığın için teşekkür ederim. Buraya da bu yüzden geldim aslında; yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı."

Odayı bir sessizlik kapladı. Grant derin düşünceler içinde bana bakıyordu. Ayağımla tempo tutuyor, ne düşünüyor olabileceği konusunda endişeleniyordum. "Ben bu kadar konuştum ama sen bana ailenle ilgili hiçbir şey anlatmadın. Sizinkiler hâlâ beraber mi?"

"Gibi," diye mırıldandı Grant, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "Bak, benim ailemle ilgili ilginç bir şey yok."

"Hadi ama," diye ısrar ettim. "Bana anlatabilirsin." Muzip bir gülüşle ona yaklaştım. "İstersen bunu da oyunumuzun sırlarından biri olarak sayabiliriz."

"O aptal oyunu oynamak zorunda değiliz," dedi Grant, burnunun kemerini ovalarken. "Her şeyin çok derin ve dramatik olmasına gerek yok. Sıradan şeylerden söz edip eğlenmek istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedim. Uzanıp kolunu tuttum. "Dinle, özür dilirim."

"Sorun değil," dedi Grant, bana hafifçe sarılıp başını sallarken. "Sadece henüz ailevi mevzuları konuşmaya hazır değilim, tamam mı?"

"Ama neden?" dedim başımı kaldırıp gözlerine düşen bir tutam siyah saçı düzeltirken. "Bana güvenmiyor musun?"

"Onunla alakası yok, sadece... Neden bu konuyu bir kenara bırakmıyorsun artık?" Benden uzaklaştı.

Ona doğru bir adım atmıştım ki o esnada kapının kilidi açıldı. İkimiz de gözlerimiz kocaman açılırken donakaldık ve babam

çoktan gevşettiği kravatı ve yüzündeki yorgun, huysuz ifadeyle içeri girdi.

“Merhaba,” dedi babam, kapıyı kapatırken soğuk bir sesle.

“Merhaba baba,” dedim bakışlarımı bir Grant’e, bir babama çevirerek.

“Merhaba,” dedi Grant, tokalaşmak için elini uzatarak. Babam önce onun eline, sonra bana baktı.

“Bizi tanıştırmayacak mısın?” dedi.

“Doğru!” dedim. “Baba, bu benim... arkadaşım, Grant. Grant, bu benim babam.”

“Grant,” dedi babam ve sonunda elini uzatıp sıkıca tokalaştı, ardından dönüp çantasını mutfak masasının üzerine bıraktı.

“Ben, şey...” dedi Grant, *sweatshirt*ünün fermuarını çekti ve bana gergin bir bakış atıp kapıya doğru ilerledi. “Ben de, işte, gidiyordum.”

“Tamam, peki,” dedim ve arkamı babama dönüp sadece dudaklarımı hareket ettirerek “Üzgünüm,” diye ekledim.

“Dikkatli sür,” dedi babam.

Kapı kapandığında babam yüzünde katı bir ifadeyle bana döndü. “Bir açıklama bekliyorum.”

“Arkadaşlarımı eve davet edebileceğimi söylemiştin,” dedim omuz silkip göz temasından kaçınarak. Kulağa çok yavan geldiğini biliyordum ama benim de bir parçam orada durup altı yıldır ilk defa beni yargıladığı, zamanımı nasıl geçireceğimle ilgilendiği ve bana kurallar koyduğu için ona kızgındı.

“Anlamazlıktan gelme,” dedi içki dolabını açıp viski şişesine uzanırken. Bir bardak doldurdu ve bir yudum aldı. “Eve erkekleri çağırabileceğini kastetmediğimi biliyorsun.”

“Sanırım artık biliyorum,” dedim yanından geçip odama yürürken. Sözlerim aramızdaki sessizlikte meydan okurcasına asılı kaldı fakat şimdi, Grant’le bu şekilde ayrıldıktan hemen sonra bu kavgayı yaşamak istemiyordum. “Yorgunum. İyi geceler.”

Bana doğru bir adım atıp, “Bekle,” diye seslendi ama devamını getiremeden odamın kapısını kapamıştım bile.

14. BÖLÜM

Soyunma odası küf ve çamaşır suyu kokuyordu. Tavandaki floresans lambalar sinirle cızırdıyordu ama yıllardır üzerlerinde birikmiş kahverengi tabaka odanın ışığını loşlaştırıyordu. Eski okulumdaki oğlanların, öğretmenlerin göremeyeceği bir yere beni çektiği ve kıyafetlerimin gizleyeceği bölgelerime vurup tekme attıkları onca zamanı hatırladım. Bana “İbne!” diye bağırıp gülüşlerini hatırladım. Bazı öğretmenlerin bu olanları bildiğinden ama müdahale etmediklerinden nasıl emin olduğumu hatırladım. Oğlanların, başkalarına anlatsam bile kimsenin bana inanmayacağını ve eğer başlarını belaya sokarsam beni hastenelik edeceklerini söylediklerini hatırladım.

Kapının girişinde donakalmış biçimde dikiliyordum. İki düzine kız muhabbetlerine ara verip bakışlarını bana çevirmişlerdi. Boğazımı temizleyip ağırlığımı bir bacağımdan diğerine aktardığım rahatsız edici bir andan sonra Layla belirdi ve elimden tutup beni dolabına götürdü. Diğer kızların dikkati de yavaşça dağılıp kendi işlerine yöneldi.

Yürürken nefesimi kontrol etmeye çalışıp minnetle Layla’nın adımlarını takip ettim.

“Burada ne işin var?” diye sordu Layla dolabına ulaştığımızda. “Bugünkü sanat dersiniz iptal mi oldu?”

“Sonsuza dek,” dedim tırnaklarımı kemirerek. “Dönem boyunca öğretmenimizin olmadığını fark edince beni bu sınıfa aldılar. Bee’yle ne yapacaklarından emin değilim. Sanırım bizi yine aynı sınıfa koyarlarsa daha fazla sorun çıkarmamızdan endişeleniyorlar.”

“Yerinde bir karar,” dedi Layla gülümseyerek el örgüsü kazasını çıkarırken. Eski okulumda bir kızın, beni kızların soyunma odasında gördüğünde nasıl çılgılık attığını ve babasının bana ne kadar kızdığını hatırlayarak içgüdüsel olarak başımı çevirdim. “İyi misin?” diye sordu Layla endişeli bir bakışla.

“İyiyim,” dedim başımı sallayıp tekrar tırnaklarımı kemirmeye dönerek. “İyiyim. Sadece bir şey düşünüyordum.”

“Grant’i kastediyorsun sanırım,” dedi dirseğiyle beni dürterek. “Cuma günü sizdeydi, değil mi?”

“Evet,” dedim yavaşça bluzumun düğmelerini açarken. Aklim şimdiden karmakarışık, bu yüzden düğmelere odaklandım ve onları kontrolüm altına almaya çalıştım. Hâlâ düğmelerle sorun yaşıyor olmam çok saçmaydı. Neden kız ve erkek kıyafetlerinde düğmeler farklı taraflardaydı ki? “Babam eve erken geldi, o yüzden...”

“Off!” diyerek güldü Layla. “Sizi yaramazlık yaparken yakalamadı, değil mi?”

“Tanrı’ya şükür ki hayır,” dedim. O geceyi, Grant’in evden ayrılışının ne kadar gergin olduğunu düşünmeden edemiyordum. Neyse ki eve vardığında bana mesaj atmış, gecemiz erken bittiği için özür dilemiş ve bir diğer buluşmada telafi edeceğimizi söylemişti; yine de bir gerginlik hissetmeden edemiyordum.

Sıraya oturdum. Bluzumun son düğmesine gelmiştim. Daha fazla oyalanma imkânım yoktu.

“İyi misin?” dedi Layla.

“İyiyim,” dedim sarsılmış biçimde. Bana inanmadığı belliydi ama gülümseyerek inanmış gibi yaptı. Üzerini değiştirdikten sonra sıraya oturup ayakkabılarını bağladı ve yanımda durmak için tekrar tekrar çözüp bağladığını fark ettim.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve üzerimi çıkardım. Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda Layla'nın kaşlarını kaldırmış, göğüslerime baktığını gördüm.

"Bugün koşu yapacağız, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Yani?" dedim ve hormon tedavisine başladığımdan beri giydiğim destekli sutyenime baktım.

Ayağa kalktı ve "Geç serpiyenlerdensin, değil mi?" dedi yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle. Yarım bir gülüşle başımı salladım, kim bilir bu defa neyi yanlış yapmıştım. "Ve babanla yaşadığını söylemiştin, o yüzden bazı şeyleri bilmemeni anlayabiliyorum." Hızla boşalan soyunma odasına göz gezdirip alçak sesle ekledi. "Göğüslerin bu sutyenle koşmak için fazla büyük. Canın *fena* acıyacak."

"Öyle mi?" dedim. Daha önce bu hiç aklıma gelmemişti.

"Daha kötü bir problem de olabilirdi," dedi dilini çıkarıp göz kırparak. "Sadece bir spor sutyeni edinmen gerekiyor, hepsi bu."

"Teşekkürler," dedim, buraya taşındığımdan beri milyonuncu kez yüzüm kızarıyordu. Bilmediğim şeylerin sonu ne zaman gelecek merak ediyordum.

Okul çıkışı bir saatlik koşunun ardından sızlayan göğüslerimle yorgun argın otoparka doğru yürüyordum. Koşudan sonra biraz dinlenmişim ve park alanına vardığımda otobüslerin bensiz gittiğini fark ettim.

Üzülemeyecek kadar yorgundum. En azından hava, en son okulda kaldığım güne nazaran serindi. Merdivene oturdum, gözlerimi kapadım ve elimi terden sıırıslıklam olmuş saçlarımda gezdirdim. Layla'nın arabası vardı ve muhtemelen çok uzaklaşmamıştı. Fakat geçen sefer olanlardan sonra, bu defa önce babama sormalıymışım gibi hissettim ve beni okuldan alıp alamayacağını sormak için mesaj attım. Şaşırtıcı biçimde hemen yanıt vererek hemen geleceğini söyledi. Yorgunluktan sersemlemiş bir hâlde

yüzümü ellerime gömerek oturdum ve Bee'nin sesini duyuncaya dek başımı kaldırmadım.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi, çantasını sırtına geçirerek yanındaki tırabzanlara yaslanırken.

"Daha da kötü hissediyorum," dedim şakaklarımı ovarak. "Beden eğitimi dersinden yeni çıktım."

"Ah," dedi Bee, ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturarak. "Beni ilk derse aldılar. Birkaç dersimin yer değiştirmesi gerekti ama sanırım bizim gibi iki serseriye okul sahasında bir araya getirmek istemediler."

"Artık bir serseri mi oldum?" dedim. Gülerek "Kulübe hoş geldin," dercesine omzuma vurdu. "Senin beden dersin nasıl geçti?"

"Dersi astım," dedi omuzlarını dikleştirerek ve yüzünde bir anda mesafeli bir ifade belirdi. Tam vaaz vermeye başlamıştım ki lafımı kesti. "Biliyorum. Zaten durumum pamuk ipliğine bağlı." Dudak bükerek derin bir nefes aldı. "Sadece, ihtiyacım olan en son şey kısa bir şortla koşarken ilkel heriflerin bana laf atması ve öğretmenlerin duymazdan gelmesi." Meraklı bir bakış attım, Bee'nin başkalarının söylediği şeyleri umursadığını kabul etmesine şaşırmıştım ve ifadesi daha da sertleşti. "Gitmem gerek. Eve bırakayım mı seni?"

"Babam yolda," dedim.

"Tamam. Görüşürüz," dedi, el salladı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Bee'nin gidişini izlerken şu an olduğu insana dönüşmesine ne gibi şeylerin sebep olduğunu merak ettim ve babam gelene kadar düşüncelere daldım.

"Beni aldığın için teşekkür ederim," dedim. Yolcu koltuğuna kendimi atıp tükenmiş hâlde iç çektim.

"Memnuniyetle," dedi acı çeken hâlime bakıp tek kaşını kaldırarak. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim sırtımı yaslayıp koltuğun rahatlığına kavuşmanın sevinciyle tekrar iç çekerken. Her yerim ağrıyordu. "Aslında, eve geçerken Walmart'a uğrayabilir miyiz?"

"Ne için?"

"Hiç," dedim, ne almam gerektiğini ona söylemeye utanarak. Şaşırtıcı biçimde gülümsedi.

"O da böyle yapardı," dedi başını sallayarak. "Annen yani. Sanırım ikiniz de bu kelimenin ne anlama geldiği konusunda aklınız karışmış, 'her şey' demek yerine bunu söylüyorsunuz."

"Aynen," dedim, her ne kadar ebeveynlerimden biri gibi davrandığımı düşünmek garip hissettirse de gülümseyerek. "Sanırım haklısın. Garip davrandığım için üzgünüm." Derin bir nefes aldım. "Yeni bir sutyene ihtiyacım var." Grant'in beni şu an sırt çantamda olan eskimiş sutyenimle gördüğünü hayal edip düzelttim. "Sutyenlere. Yeni sutyenlere ihtiyacım var."

"Anladım," dedi babam aniden gerilerek. Direksiyonu sıkıca kavramıştı. "Dinle, Amanda, geçen gece hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Öyle mi?" dedim aynı şekilde gerilerek.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi. "Özellikle erkekler konusunda."

"Öyle olduğumu sanıyordum," dedim, bunun gerçek olmadığını bilmeme rağmen. Buraya ders çalışmak, güvende olmak ve mezun olmak için geldiğime dair babama söz vermiştim. Grant'le ne yaptığımı bilmiyordum fakat kesinlikle bu plana uymuyordu.

"Tanrım," dedi babam. Ona baktığımda burnunun kemiğini sıkıştığını gördüm. "Bunu ciddiye aldığını sanıyordum. Gerçekten."

"Neden ciddiye almadığımı düşünüyorsun?" dedim, geçen geceki öfkem geri gelmişti.

"Her zaman çekingen bir çocuktun," dedi başını sallayarak. "Sürekli yüzünde ciddi bir ifadeyle annenin bacakları etrafına saklanırdın. Tehlike içeren en ufak şeyden bile nefret ederdin."

"Hâlâ ediyorum," dedim.

"O zaman neden aşırı tutucu tiplerle kiliseye gidiyorsun?" diye patladı bana sert bir bakış atarak. İrkildim. "Neden erkeklerle baş başa zaman geçiriyorsun; hatta sadece erkekler de demeyelim, tipine bakılırsa Grant gibi sporcularla?" Derin bir nefes

alıp sesini alçalttı ama hâlâ sertti. “Uslu davranacağına güvenmişim.”

Gözlerimin sıcak yaşlarla dolduğunu hissettim fakat gözlerimi kırıştıtararak onları kovdum. Arabanın camındaki yansıma, ardındaki hızla geçip giden tozlu yola ve ağaçlara baktım. “Sadece normal bir hayat yaşamak istiyorum.”

“Ben de son senen boyunca hayatta kalmanı istiyorum,” dedi babam, çenesini kasarak. Nefes verişini duydum. “Senin gibi insanlar, onun gibi insanlar tarafından öldürölüyor.”

“Grant öyle biri değil,” dedim, mesafeli ve tiz bir sesle.

“Ergenlik döneminde bir delikanlı,” dedi babam tekrar sesini yükselterek. “Onların hepsi öyledir! Hiç anlamıyorsun, değil mi? Tanrım, hormon tedavisine başladığında bana yazdığın mektupta nasıl her zaman bir kız olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O zaman anlamamıştım ama sanırım şimdi anlıyorum çünkü gerçekten kız gibi davranıyorsun. Körü körüne âşık, düzgün düşünemeyen bir kız gibi!”

Gözlerimi kapadım ve derin nefesler alıp verdim. “Daha çok dikkat ederim,” dedim alçak sesle.

“İyi olur,” dedi, direksiyondaki elleri sımsıkı yumruk hâlindeydi. “Çünkü bir yanlış daha yaparsan seni annenin yanına geri gönderirim.”

Walmart’ın otoparkına geldiğinde arabayı durdurdu. Kapıyı çarparak indim ve arkama bile bakmadan hızla ilerledim. Kime daha çok kızdığımı bilmiyordum; beni kontrol etmeye çalıştığı için ona mı yoksa hâlâ bir parçam aslında haklı olduğunu düşünmesine rağmen ona karşı çıkan kendime mi?

15. BÖLÜM

Cuma gecesine dek zaman işkence edercesine yavaş geçti ama sonunda geldi. Tüm hafta boyunca babamın arabada dediklerini, Grant'le beraber olmamam gerektiğini ve aptalca davrandığımı söylemesini düşündüm. Ancak Grant bana cuma gecesini beni bir yere götürmek istediğini söylediğinde kendimi tutamadım. Teklifini kabul ettim.

Grant ön paneli toz mavisi ve gerisi farklı oranlarda kısmi pas kırmızısı renkteki, benden daha yaşlı bir arabayla gelene dek apartmanın örtülü geçidinin en alt basamağında bekledim. Aracın motoru marakas gibi tıngırdadı ve loş ışığa rağmen aracın tavanındaki döşemenin sarktığını gördüm. Grant araçtan çıktı; elleri ceplerinde, yere bakıyordu. Ona doğru yürürken gülümsedim.

"Bu akşam kendinizi nasıl hissediyorsunuz, lordum?" diye sordum gerginliği dağıtmak isteyerek ancak gülümsemedi. Du-dağını ısırdı ve bana doğru kaygılı bir bakış atmadan önce bir süre sessizce ayaklarıyla yeri eşeledi. "Gitmek zorunda değiliz," dedi. "Yürüyebiliriz de."

"Neden öyle yapalım ki?" diye sordum, yavaşça onun olduğu tarafa doğru ilerlerken.

"Çünkü arabam tam bir hurda," dedi. "Bu çok utanç verici."

“Işık hızının bir buçuk katına çıkıyor,” dedim en iyi Han Solo taklidimi yapmaya çalışıp aracın kaputuna elimle vurarak. “Harika görünmeyebilir ama seni istediğin yere götürür, evlat.” Eğildim, hafifçe dudaklarından öptüm ve sırtarak tek kaşımı kaldırdım. “Bizzat kendim özel modifikasyonlar yaptım.”

Hafifçe gülümsedi fakat hâlâ aklında bir şeyler olduğu belliydi. Tam umudumu kaybetmeye başlamıştım ki konuştu. “Peki tamam, bin arabaya seni yapışkan, yarım akıllı, paspal görünüşlü sinir bozucu!”

“Kimmiş paspal?” diye sordum araca binerken şakacı bir öfke ifadesi takınarak. Oturduğum an koltuk gıcırdayarak eğildi ve uzandığımda emniyet kemerinin olmadığını fark ettim. Grant oturdu, zavallı aksak motoru çalıştırdı ve yola koyulduk.

“Hey, bir dakika,” dedi kaşlarını çatarak. “Nasıl oluyor da sen Han, bense Leia oluyorum? Tam tersi olması gerekmez miydi?”

“Surat asıyordun,” dedim keskin bir tonla. “Han Solo surat asmaz. Han’a ait ayrıcalıklarını neşelendiğin zaman geri kazanabilirsin. Aklında ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Sorabilirsin,” dedi Grant şakaklarını ovalayarak ve tekrar kaşlarını çattı. “Kısa bir süre sonra öğreneceksin.”

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Bu bir sürpriz. Ve umuyorum ki güzel bir sürpriz.”

Kurumuş boğazıma rağmen yutkundum ve kapı kolunu kavradım, evden uzaklaştıkça gerginliğim artıyordu. Otoyolda hızlandığımızda araç daha da çok zangırdamaya başladı, öyle ki bir noktada aracın parçalarına ayrılacağından korktum.

“Geçen gece için tekrar özür dilerim,” dedim, saçımın bir tutamını parmağımın etrafına dolayarak.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi başını sallayarak. “Bir kızım olsa ve onu evimde bir erkekle baş başa görsem, ben de pek sevinmezdim.”

“Hayır,” dedim. “Ailenden söz etmen konusunda ısrarcı davranışım için özür diliyorum.”

“Ah,” dedi Grant. “O mesele. Aslında bunları öğrenmek istediğin için mutlu olmalıydım. Ailemle ilgileniyor olmana çok, çok mutlu olmalıydım. Ve deniyorum da.”

Eyaletler arası yoldan dönerek şehrin dışına giden bir otoyola saptık. Sokak lambalarının ışığı gittikçe azalmaya başladı ve sonunda toprak yola ulaştığımızda geriye kalan tek ışık kaynağı, arabanın çalışan tek ön farıydı.

Kahverengi, çift üniteli bir karavanın yanındaki çakıl zemine park ettik. Karavanın ufak, kafesli sundurmasında bir ışık yanarak bahçeye zincirlenmiş ve kemikleri sayılan, yorgun görünüşlü iki köpek ile ani hareketlilik yüzünden öfkeyle oradan oraya koşturup ışıktan kaçmak için karavanın altına sığınan bir düzine öfkeli tavuğu aydınlattı.

Grant bana döndü ve hafifçe yüzünü buruşturdu. Uzun ve hafif bir ısıklık çaldı. “Bu, annemin arabası. Hiçbir zaman tamirde değildi. Sadece aracı görmeni istemedim, yaşadığım yeri görmeni istemediğim gibi.” Derin bir nefes alıp bana döndü. “İçeri gelmek istediğine emin misin?”

Elini sıkıp yanağından öptüm. “Ailenle tanışmayı çok isterim.”

Zincirlenmiş köpeklerden olabildiğince uzak durmaya çalışarak sundurmaya doğru yürürken onu takip ettim. Sineklikli kapı açıldı ve iki kız zıplayarak dışarı fırladı; biri uzun siyah saçları olan, tulum giymiş, en fazla sekiz yaşlarında bir kız çocuğuyken diğeri kısa bir bluz giymiş, kahverengi saçlı bir kızdı ve biraz daha büyük görünüyordu. Mutlulukla kakhaha atarak bize doğru koştular.

“Bu, o mu?” diye sordu yaşça daha büyük olan.

“Evet,” diye yanıtladı Grant eğilip ikisini de kucaklarken.

“Gerçekten çok uzunsun!” dedi küçük olan kız, saçlarını çekip tıpkı Grant’inkiler gibi büyük, kara gözleriyle bana bakarken. “Nasıl bu kadar uzayabildin?”

“Kendiliğinden oldu,” diye yanıt verdim omuz silkerek.

"Onu umursama," dedi Grant gülümseyerek ve kızın saçlarını karıştırdı. Kız keyifle bağırarak kenara kaçtı ve üçte biri eksik dişlerini göstererek sırıttı. "Bu benim minik kız kardeşim Avery."

"Selam," dedim. Kız tekrar kıkırdarak içeri koştu. Grant'in onu neredeyse ebeveyniymiş gibi bir ifadeyle izlediğini gördüğümde göğsümde bir yerin yumuşadığını hissettim.

"Ben Harper," dedi daha büyük olan kız. "Grant haftalardır sürekli senden söz ediyor."

"Umarım sizleri hayal kırıklığına uğratmam!" dedim.

"Umarım," dedi ellerini beline koyarak. "Kardeşimi üzen her kim olursa olsun cezasını çeker!"

"Tanrım, Harper, içeri gir!" dedi Grant sert bir ifadeyle kapıyı göstererek. Kız dil çıkardı ve kız kardeşinin peşinden içeriye gitti.

"Kusura bakma," dedi omuzları çökmüş hâlde iç çekerek. "Pek sık misafir ağırlamıyoruz."

"Sorun değil," dedim ve gülümseyerek koluna girdim. "Çok sevimliler. İçeri girmeye hazır olduğun an, ben de hazırım."

"Yapalım gitsin," dedi Grant ve içeri girdik.

Grant'in karavanı, babamın dairesiyle taban tabana zıttı. Babam renkleri gereksiz bulduğu için duvarları beyaz tercih ederken bu duvarların bir kısmı limon yeşiline, bir kısmı ise mora boyanmıştı. Babam temiz tutmanın en kolay yolunun kahverengi mobilyalar olduğunu düşünürken bu odadaki mobilyaların hiçbiri uyumlu değildi ve döşemelerin rengi de farklı farklıydı. Babam duvarları ve masalarında hiçbir dekorasyon öğesi bulunmazken bu odanın duvarları, düzinelerce aile fotoğrafı ve Anna'nın kilisesinde ibadet edilen steril şeyle hiçbir alakası olmayan garip, saykodelik İsa portreleri ile kaplıydı. Zayıf, gri saçlı ve yüzünde derin çizgiler olan bir kadın mutfak kapısından eğilerek el salladı.

"Selam şekerim!" dedi çok sigara içen insanlara özgü çatalı bir sesle. "Bu o mu? Aman Tanrım, Grant! O kadar güzel ki bayılacağım!" Yüzümü kapadım. "Ben Grant'in annesiyim ama bana Ruby diye hitap edebilirsin. Gelip sarılmak isterdim ama..."

Un ve hamurla kaplı ellerini gösterdi. "Yemekten önce biraz temizlenmeliyim. Grant, tatlım, kardeşlerinin misafirimize düzgün göründüklerinden emin olur musun?"

"Düzgün değiller," dedi Grant. "Gidip onları hazırlayayım. Amanda, sen de gelmek ister misin? Sana etrafı gezdirebilirim." Kolunu sallayarak karavanın geri kalanını işaret ederken yüzünde alaycı bir ifade vardı. Başımı salladım.

"Aslında, bana lavabonun yerini gösterebilir misin?"

"Elbette," dedi ve yatak odalarına giden koridordaki en yakın kapıyı işaret etti. "Banyo şurası."

Banyo oldukça küçüktü ve oturma odasındaki gibi tuhaf bir stilde dekore edilmişti. Lavabonun üzerindeki ilaç kutularına gözüm takıldı: Seroquel, 500mg, Ruby Everett için. İntihar girişimimden sonra akıl hastanesinde kaldığım dönemde, oradaki hastalardan biri halüsinasyon ve sanrılar için bu ilacı kullanıyordu. Ne kadar çok çalışması gerektiğine bakarak Grant'in ev yaşantısının zor olduğunu tahmin etmiştim ama şimdi düşündüğümünden ne kadar daha zor bir durumda olduğunu merak ediyordum.

Banyodan çıktıktan sonra ilerideki odaya hızlıca bir göz attım. Küçük bir odaydı; düzgünce toplanmış çift kişilik bir yatak, stand üzerine konmuş ve hırpalanmış görünen bir akustik gitar, Peyton Manning'in lise yıllarına ait bir poster ve bir masanın üzerindeki DVD yığınının yanında duran küçük bir televizyon. Zeminde duran bir çizgi roman yığını dikkatimi çekti. Bir tanesini aldım ve ânında Grant ile tanıştığım gün okuduğum *Sandman* serisini tanıdım. İkinci kitabın başlangıcına yakın bir sayfanın ucunun kıvrıldığını fark ettim.

"Hey," dedi Grant arkamdan. Etrafı kurcaladığım için bana kızacağından korkarak arkama döndüm ama gülümsüyordu. "Yemek hazır."

"Teşekkür ederim," dedim yavaşça ona doğru yürüyerek, "beni buraya getirdiğin için."

"Sorun değil," dedi Grant omzunu silkerek. "Sadece... Eğer yemek sana garip gelirse diye şimdiden özür dilerim."

“Garipliğin üstesinden gelebilirim,” dedim mutfak masasına doğru ilerlerken. Solmuş yeşil elma desenli duvar kâğıdıyla kaplı mutfakta, üzerine yeşil elma desenli bir örtü serilmiş bir masaya otururken Grant bana endişeli gözlerle baktı; masada kırmızı elma desenli servis kâğıtları ve buzdolabını kaplayan elma şeklinde çıkartmalar vardı. Tabaklarda kara lahana, kızarmış bamya, mısır ekmeği ve ızgara kedi balığı bizi bekliyordu. Çatalıma uzandım ancak Grant koluma dokundu ve hafifçe başını salladı. Tam nedenini sormak üzereyken Ruby şükran duasına başladı.

“Ey Tanrım, bize besleyici yemekler, bedenimize ve ruhumuza sağlık bahşet,” diyerek alçak sesle, âdeta şiir okurcasına derinden bir sesle dua etmeye başladı. Çatalımı bırakıp gözlerimi kapatırken ensemde bir ürperti hissettim. “Ey Tanrım, bize bal gibi şekerli sütleri, güzel kokulu çiftliklerin öz suyunu ve lezzetini bahşet.”

“Bu çok güzeldi,” dedim Ruby’ye bakarak. “İncil’den mi?”

“Nereden olduğunu bilmiyorum. Annem böyle dua ederdi, anneannem de öyle dua edermiş, biz de böyle ediyoruz.”

“Bence bu aptalca,” dedi Avery. Grant onu azarlamak için ağzını açtı ancak Ruby daha hızlı davrandı.

“Dinle, Avery,” dedi Ruby. “Biliyorsun ki İsa seni, senin köpekleri, tavukları ve ormandaki kuşları sevdiğin gibi seviyor. Ve sen onları çok seviyorsun, değil mi?” Avery başıyla onayladı. “Ve onları bu kadar çok severken, o bebeklerden birini sevgiyle uza- nıp okşamak istediğinde onlar seni tırmalasa, bu kalbini kırmaz mı?” Avery biraz düşündü ve yavaşça başını salladı. “İşte böyle şeyler söylediğinde, İsa da tıpkı öyle hissediyor.” Avery’nin gözleri büyüdü. “İsa’yı üzmemek istemezsin, değil mi?”

“Hayır...” diye yanıtladı Avery tabağına bakarak. Onu izlerken babamın küçükken bana bağır- dığı zamanları hatırladım. Bir anlığına, keşke birileri de benimle Ruby gibi konuşsaydı diye düşündüm.

“Her şey çok leziz görünüyor,” dedim tekrar çatalıma uzanırken.

“Aman, hiçbir şey değil,” dedi Ruby gülümseyip elini bana doğru sallayarak.

“Hayır, gerçekten!” dedim. “Buraya taşındığımdan beri hiç böyle bir sofraya oturmadım. Babam yemek yapmaktan pek anlamaz.”

“Buralı değil misin?” diye sordu ağzı mısır ekmeği ile dolu olan Harper her yere kırıntılar püskürterek.

“Ben Tennesseeliyim,” diye yanıtladım iki lokma arasında. “Ama batısından, Memphis yakınlarından. Bir saatlik mesafedeki Jackson adlı küçük bir şehirden. Ancak annemle babam boşandığında annem ve ben Atlanta’ya taşındık ve babam da buraya yerleşti.”

“Öyle bir yerde yaşama şansın varken neden bu bok deliğine geldin ki?” diye sordu Harper.

“Lanet olası sofrada küfür etme!” dedi Grant, şakaklarını ovalayarak.

“Sen de şimdi küfür ettin!” dedi Harper vurgulamak için maysa vurarak.

“Lanet! Lanet! Lanet!” diye tekrarladı Avery yerinde zıplayıp kıkırdarken. Ruby benden özür diledi fakat hızla soluklaştığını fark edebiliyordum.

“Babam burada yaşıyor ve onu uzun süredir göremiyordum,” dedim. Herkes aynı anda konuşuyordu. “Atlanta da çok harika bir yer sayılmaz,” diye ekledim, konuşmayı kesebileceğim umduyla. Avery küfüre olan ilgisini kaybedip tabağındaki yemeği parmağıyla dürterek değişik şekillere sokarken Harper ve Grant bana şaşkın bir bakış attılar. “Bilmiyorum. Belki bazı insanlar için öyledir. Benim için değildi.” Grant’e bir bakış atıp elini sıktım.

“Babanla yaşıyor olman ne güzel,” dedi Avery birden özlem dolu bir şekilde bakarak. “Babamı özlüyorum.”

Ruby, Harper ve Grant donakaldılar ve birbirlerine garip bir bakış attılar. Grant boğazını temizledi ve sessizce tabakları temizlemeye başladı.

“Avery, tatlım,” dedi Ruby hafifçe geveleyerek. “Neden gidip oyun oynamıyorsun?”

“Tamam anne,” dedi Avery sandalyesinden atlayıp bir düzine çıplak ve yarı kel Barbie bebeğinin yanına çökerken.

“Orada öyle oturacak mısın yoksa yardım etmeyi düşünüyor musun?” diye sordu Grant mutfaktan başını uzatıp Harper’a bakarak. Harper dil çıkarıp sinirle odasına doğru yürüdü.

“Onu umursama,” dedi sakince Ruby. Gözkapakları hafifçe inmişti, bakışları odaklanmıyordu. “Ne zaman babasından konu açılrsa üzülüyor.”

“Ah,” dedim ayağa kalkıp Grant’e yardım etmek için kalan tabakları toplarken. Bulaşıkları hiç konuşmadan elimizde yıkadık, Grant uzaklara dalıp gitmiş görünüyordu ve neler olduğunu sormaya çekiniyordum.

“Gitmeye hazır mısın?” diye sordu son tabağı da bulaşıklığa yerleştirirken.

“Evet,” dedim ve Grant sırtıttı.

Annesini yanağından öpüp dışarı çıktı.

“Yemek için teşekkürler,” dedim çantamı alırken. Gözleri yeni uyanmışçasına açıldı ve uzanıp bana sarıldı. Önce kasıldım ancak hemen ardından ben de ona sarıldım. Sigara, nane ve limon gibi kokuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne için?”

“Oğlumu gülümsetebildiğin için.”

16. BÖLÜM

Anayola çıktığımızda Grant'in elini tuttum. Karşılığında elimi sıkı fakat tutuşu normalden daha güçsüz hissettirdi. Hiçbir şey söylemedi ve ben de baskı yapmak istemedim ancak en sonunda motorun sarsıntıları beni rahatsız etmeye başladı.

"Grant." Elimi onun elinin üzerine koydum, eğilip hafifçe yanağından öptüm. "Gölün yakınıdayız. Kenara çek."

Telefonumun ışığını küçük bir patika bulmak için kullandım ve elini tutup onu partiden sonra gittiğimiz ağaç evin olduğu ormana götürdüm. Patikanın her adımım hatırlıyordum; o geceyi o kadar çok düşünmüştüm ki göle giden yolu uykumda bile bulabilirdim. Grant'in aklı başka bir yerdeydi ya da gergindi veya ikisi birden, bu yüzden beni takip etti. Eski ağaç eve ulaştığımızda sessizce yukarı tırmandık. Göl geçen seferki kadar güzeldi fakat bu sefer gölün üzerinden esen serin rüzgâr saçlarımı havalandırıyor. Grant kolumun arkasına dokunduğunda ısındığımı hissettim.

"Evime götürdüğüm ilk kişisin," dedi beni kendine doğru çekerek. Keskin bir nefes aldım ve midemin altında bir baskı hissetmeye başladım. Titrediğimi fark ettim. "Karavana taşındığımızdan beri insanları yaşadığım yere davet etmeye çok utanıyordum."

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim,” dedim. Derin bir sessizlik oldu. “On beş yaşımdayken,” diye söze başladım, ona intihar girişimimden söz ederek benimle paylaştığı sırrın karşılığını vermek istiyordum ama sözüme devam edemedi beni öptü. Öpüşmemiz çok masum başladı, daha önceden defalarca yaptığımız gibi sadece dudaklarımızı birbirine değdirdik ancak sonra dudakları aralandı, benim de dudaklarım aralandı ve birbirimizin ağzına sırlarımızı fısıldarmışız gibi hareket etmeye başladılar. Dilinin ucunu dişlerimde hissettim, ardından dillerimiz birbirine değdi ve farkında bile olmadan inlemeye başladım. Dizlerim tümüyle gücünü yitirmişti ve dizlerimizin üzerine çöktük, parmaklarımız birbirine dokunurken dudaklarımız hiç ayrılmadı.

Parmakları karnımda dolaşmaya başladı. Bunu yapmasını istiyordum ancak yıllarca yaşadığım korkunun etkisiyle elini karnımdan uzaklaştırdım. Bir süre sonra bileğini tutup parmaklarını tekrar karnıma koydum. Elleri gittikçe ilerledi, ardından iki eliyle tişörtümü tutup yukarı sıyırmaya başladı. Öpüşmeyi bırakıp geri çekildim, hızla nefes alıp verirken yüzeye çıkmak için savaşıyor muydum. Duygularımın oluşturduğu kasırgadan bir duygu seçmeye çalıştım. Gözlerimi kapadım ve titreyen ellerimle tişörtümü çıkardım. Tekrar bir araya geldik ve elleri her yerimde dolaşmaya başladı; sırtımda, karnımda, omurgamda dolaşıyorlardı. Öpüşmeye devam ederken sutyenimin kopçasını açmak için hamlede bulundu. İçgüdüsel olarak kopçaları açmasına fırsat vermeden hızla geri çekildim.

Kollarımla kendimi sararak, “Biraz yavaşlayabilir miyiz?” diye sordum.

“Elbette,” diye yanıtladı Grant tişörtümü hızla bana uzatırken. Tişörtü giydiğimde onun bana kibar bir gülümsemeyle baktığını fark ettim. “Elbette yavaşlayabiliriz.”

“Sadece... sarılsak olur mu?” dedim saçlarımı geriye doğru atarken. “Seninle tanışmadan önce kimse bana pek dokunmadı.” Cümlemin devamını getirmedi: *ve asla kimsenin bana dokunacağını düşünmemiştim.* “Sadece... Bu fikre kendimi alıştırmam gerekiyor.”

“Sanırım bunu yapabiliriz,” dedi Grant kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekerek, böylelikle kolunu kendime yastık yaparak yanına uzandım. Yanağından öptüm ve yıldızları izlemeye başladık. Sonbaharda, yaza oranla çok daha görünür hâle gelmişlerdi. Gecenin karanlığına saçılmış bir grup beyaz ışıktan oluşan Samanyolu’nu bile görebiliyordum.

“*Sandman*’i okuduğunu gördüm,” dedim. “Bendekileri ödünç verebilirdim.”

“İlişkimiz başlamadan önce almıştım onları,” dedi. “Senin sevdiğin şeyler okuyarak seni etkileyebileceğimi ummuştum.”

“Bu çok tatlı,” dedim gözlerimi kapatıp ona iyice sokularak. “Zaten senden etkilendiğimi biliyorsun, değil mi?”

“O zamanlar bilmiyordum,” dedi beni sıkıca sararak. “Bir seri katılmışım gibi davranıyordun.”

“Eski okulumda her şey çok zordu,” dedim, yüzümü tekrar ona yaklaştırarak.

“Dediğin şeylerden bunu anlamıştım,” diye başıyla onayladı Grant. “Konuşmak ister misin?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sanırım istiyorum ama şimdi değil.”

“Sorun değil,” dedi Grant ve tekrar konuşmaya başlayana dek sessizce uzandık. “Babamın, anneme nerede çalıştığını söylediğini hatırlamıyorum. Annem artık hatırlıyor mu bilmiyorum ama tek bildiğim, bize söylediği gerçek bir işti; sonrasında öyle bir işi olmadığını öğrendiğimiz günü hatırlıyorum. Polis kapımıza geldi, o zamanlar şehirde bir evimiz vardı ve ellerinde mahkemeden alınmış belgeler tutuyorlardı. Öğrendik ki babam senelerdir birkaç arkadaşıyla ormanda bir karavanda uyuşturucu hazırlıyormuş.

“Bunlar yaşandığında Avery henüz bir yaşında bile değildi. Annemin üç çocuğu vardı ve hiçbir geliri yoktu. Bir süre büyükannemin yanında yaşadık fakat annem tüm bu stresin sonucunda doktorların psikotik kriz dediği bir şey geçirdi ve anladığım kadarıyla büyükanneme onun hâlâ affedemediği bazı şeyler söyledi. İlaçlar annemin toparlanmasını sağladı ancak onları kullanırken çalışabilir durumda olmuyor ve...”

“Ve aileni ayakta tutan tek şey sensin,” dedim.

Başıyla onayladı. “Tek istediğim annemin akıl hastanesine kaldırılmasını ve kardeşlerimin yetimhaneye gönderilmesini önlemek ve tüm bunlar beni o kadar uğraştırıyordu ki başka hiçbir şeye zaman bulamıyordum. Ama seninle olmak... farklı hissetmemi sağlıyor. Sanki her şey mümkünmüş gibi. Bu his beni neredeyse ürkütüyor, biliyor musun? Bunu söylemek bencilce hissettiriyor ama gün geçtikçe ailemi ardımda bırakıp nereye istersem oraya gitmek, olmak istediğim kişi olmak istiyorum, anlıyor musun?”

“Evet,” dedim. “Tüm hayatımı nasıl kaçacağımı düşünerek geçirdim. Kuzeye gitmek, Boston veya New York gibi bir büyük şehirde kaybolmak. Ya da şanslıysam belki Paris’te bir hayat kurmak.”

“Ah,” dedi Grant tekrar sırt üstü uzanırken. “Bunu bilmiyordum.”

“Evet,” dedim. “New York Üniversitesi’ne başvuracağım. Kabul edileceğimi düşünüyorum. Yine de bu biraz garip. Çok uzun zamandır bunu istiyorum ancak bundan korkuyorum da. Burayı terk etmek, ailemden ve tanıdığım her şeyden uzaklara gitmek korkutucu bir fikir. Ancak özgürleşebilmemin, nihayet beni anlayabilecek insanlarla bir arada olabilmemin tek yolu bu.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu kaşlarını çatıp otururken. Başımı kaldırıp ona baktım ve karnımda ani bir sıkışma hissettim.

“Benimle ilgili herkesin anlayamayacağı birtakım şeyler var,” dedim daha kelimeleri söylerken yaptığım hatayı fark ederken.

“Ben senin için neyim?” diye sordu bakışlarını göle çevirirken, burun delikleri genişlemişti.

“Sen benim erkek arkadaşımın,” dedim dizlerimin üstünde doğrulup ona arkasından sarılırken.

“Şimdilik,” dedi temasımla kasılırken. “Yeni havalı okulunda senin izlediğin filmleri ve sevdiğin garip kitapları anlamakta zorluk çekmeyecek birileriyle tanışana kadar.”

“Grant,” dedim ve ensesine bir öpücük kondurdum. “Senden hoşlanıyorum, tamam mı?”

“Ama seni anlayamayacağımı düşünüyorsun,” dedi.

“Bu biraz karışık,” dedim yüzünü bana doğru çevirmesini sağlarken. Gözlerini kaçırdı ama onu tutup öptüm. “Senden, bugüne dek tanıdığım herkesten çok daha fazla hoşlanıyorum. Sadece, söylemesi gerçekten çok zor olan bazı şeyler var.” Grant bana baktı, gözlerinde delici bir bakış vardı ve kendimi çıplak hissetmeme sebep oldu; sanki bilmesini istediğim ve istemediğim her şeyi görebiliyormuş gibiydi.

“Bana her şeyi anlatabilirsin, Amanda, bunu biliyorsun. Bunu sana göstermedim mi?”

Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim. Söylediği şeyi, ona her şeyi anlatabileceğimi düşündüm; bunun doğru olduğunu ya da en azından onun buna inandığını biliyordum. Ancak gerçeği söyleyene dek onun nasıl hissedeceğini bilemezdim ve bu riski almaya hazır değildim. “Deneyeceğim, tamam mı? Bunu hak ediyorsun. Sana söz veriyorum ki deneyeceğim.”

17. BÖLÜM

Layla'nın arabası Kuzey I-75'te ilerlerken alnımı pencereye yasladım. Sağımda oturan Chloe'nin penceremdeki yansıması dağlardan oluşan manzaraya karışıyordu. Omuzları çökmüş, gözlerinde boş bir bakışla oturuyordu. Konuşmaya hevesli değil gibiydi.

"Nereye gidiyorduk?" diye sordum nefesim camı buğulandırırken. Kucağımda duran telefona baktığımda Grant'ten gelen mesajı gördüm: *Dün gece için özür dilerim. Bugün onunla buluşup dün gecenin gerginliğini silmek istiyordum ama kızlar öğle arasında belirip bir müdahale toplantısı yapmak istediklerini söylediler: Erkek arkadaşıma bağımlı hâle gelmişim ve bunun sona ermesi gerekiyordu.*

"Lanetli Labirent!" diye bağırdı Anna ve Layla en ürkütücü sesleriyle.

"Nasıl yani, lanetli ev gibi bir şey mi?" diye sordum, bir yandan Grant'e cevap yazarken: *Özür dileme! Konuştuğumuz için mutluyum. Seni özledim.*

"Hayır," dedi Anna, "Knoxville'in güneyindeki lanetli bir mısır tarlası labirenti". Yani bu bir labirent ama aynı zamanda bir mısır tarlası, çıktın mı?"

* İngilizcede maze labirent, maize ise mısır anlamına gelir. -y/ın

Saçma kelime oyunu karşısında gözlerimi devirdim ancak gülümsüyordum.

“Gerçekten çok hoşuna gidecek,” dedi Layla sesini derinleştirip boşa kalan eliyle de dramatik bir hareket yaparak. “Her açıdan dehşet verici bir şölen!”

“Ayrıca,” dedi Anna yerinde zıplayarak, “sonrasında da krep yiyeceğiz!”

Anna ve Layla bir saatlik yolculuk boyunca dedikodu yapıp kıkırdayarak, Layla’nın söylediği edepsiz şeyler üzerine atışarak ve yüksek sesle Taylor Swift şarkılarına eşlik ederek zaman geçirdiler. Sözleri bilmiyordum, o yüzden kendimce sözler uydurdum ki bu durum, sessizliği son derece gürültülü bir hâl alan Chloe hariç diğer kızların histerik biçimde kahkaha krizine girmelerine neden oldu. Grant tüm araba yolculuğu boyunca cevap vermedi ama sonunda mesaj attı: *Ben de seni özledim.*

Güneş sonunda tamamen batarken Lanetli Labirent’e girdik. Bir tahıl ambarını, kırmızı çatısında yakımdaki kamp ateşinin ışığında daha net görülsün diye beyaz boyayla rock city’yi görün yazılmış olan bir ahır ve en az yüz yaşında gibi görünen, karanlık pencereli bir çiftlik evini geçtik. Diğer tarafta, turuncu ateş ışığıyla yer yer aydınlanmış tarlalar alabildiğine uzanıyordu ve tam ortasında, bir kalenin etrafındaki duvarlar gibi uzayan mısır tarlası labirenti duruyordu.

İçeri girdiğimizde ilk elli metre boyunca hiçbir şey olmadı, arımdan kahkahalar başladı. Anna çığlık atarak başımızın üzerindeki duvardan duvara sıçrayan pelerinli figürleri işaret etti, parlayan gözlerle bize baktıktan sonra kayboldular. Üzeri kapatılmış bir açıklığa döndüğümüzde yerde, kol ve bacaklarını kaybedeceği için çığlıklar atan bir askerin üzerine eğilmiş ve Sivil Savaş doktorları gibi giyinmiş solgun figürleri gördük. Layla ve Anna çığlık atarak koşmaya başladılar. Chloe’nin elini tutup onu mısır saplarının arasındaki bir boşluktan geçirdim ve çiftliğin her zamanki gidiş gelişlerinin yarattığı yan patikalardan oluşan bir ağın içinden çılgınca koşmaya başladım.

"Tüh," dedim. "Kaybolduk."

"Bilinçli olarak," dedi Chloe yerden uzun bir ot koparıp dişlerinin arasına sıkıştırırken.

"Ne?" diye sordum sesimi inceltip kelimeyi gereğinden uzunca telaffuz ederken. "Asla böyle bir şey yapmam."

"Tabii," dedi Chloe, duygusuz bir bakışla.

"Gerçekten," dedim kısa bir sessizlikten sonra. "Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Bizi ana patıkaya ulaştırabilir misin?"

"Sırf ailemin bir çiftliği var diye," dedi kollarını kenetleyip, "sihirli bir mısır-ötesi görüşüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey... Evet?" dedim dudağımı ısırp omuz silkerek. Hafifçe güldü, böylelikle az da olsa başarılı hissettim.

Patikanın ikiye ayrıldığı bir noktaya geldiğimizde derin bir nefes alıp yıldızlara baktı. "Ne soracaksan sor."

"Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim yerden ince, bükülmüş bir dal parçası alıp yoldaki yapraklara vururken. Chloe şüpheyle bana baktı. "Olur da yine bu noktaya çıkarsak, en azından buradan daha önce geçtiğimizi biliriz."

"Zekice," dedi Chloe başıyla onaylarken.

"Teşekkürler," dedim dalgınca çubuğu sallarken. "Hayatında yeni neler oldu, Chloe?"

"Geriye dönmeliyiz," dedi yanımdan geçerken. "Yol, gitmemiz gereken yerden uzağa doğru kıvrılıyor." Birkaç açıklık daha geçmiştik ki durdu ve omuzları çökerken içini çekti. "Gerçekten sormayacak mısın?" Olabildiğince masum görünmeye çalışarak omuz silktilim. "Beni terk etti."

"Ah," dedim alçak bir sesle. Ona doğru birkaç adım atıp sıkıca sarıldım. "Bu berbat."

"Sanırım," dedi Chloe diz çöküp yerden kendine uzun, yamuk bir dal alarak. Yürümeye devam ettik, mısır saplarını yarak ilerlerken onu izliyordum. Yolumuzu bulmak için sadece birkaç işarete ihtiyacımız vardı ancak bazen insanların sadece bir şeyleri kırmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Evet. Bu berbat."

“Nasıl oldu?” Ne yapmamız gerektiğini bilmediğimiz bir yol ayırımına daha geldik ve yazı tura atarak sağa yöneldik. “Anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır,” dedi Chloe. “Sorun değil. Sanırım bundan söz etmeye pek alışık değilim.” Önümüzdeki toprak yığınının bir tekme savurdu ve yıldızlara baktı. Tek seferde beşten fazla kelime kullanıyordu, bu da önemli bir şey söyleyeceğine işaret ediyordu. “Benimle ilgili durumu bilen ikinci insansın.”

“İlki de Bee, değil mi?” diye sordum. Başıyla onayladı. “Bu çok yalnız hissettiriyor olmalı.”

“Evet,” dedi Chloe. “Ben küçükken çiftlikte internetimiz yoktu. Sadece ben, ailem, kardeşlerim, hayvanlar ve çiftlik çalışanları. Benim gibi insanların varlığından haberdar olmamın hiçbir yolu yoktu. Küçükken dünyada böyle hisseden tek insanın ben olduğumu sanıyordum.”

“Tanrım,” dedim omzuna dokunurken.

“Aslında daha iyi gibiydi,” dedi. “Nasıl farklı olduğumu bilmeden önce bu, sadece belirsiz bir fikir gibiydi. Yoksaymak çok daha kolaydı.”

“Ama sonra Bee ortaya çıktı?”

“Aynen,” dedi Chloe sertçe burnunu çekip elindeki çubuğu kenara atarken. “Hadi.” Elimi tutup beni mısır duvarlardan birinin içinden geçirdi. Patikadan uzaklaşmak yolu uzatacak gibiydi ama onun ne yaptığını bildiğini düşündüm.

“Ne zamandır beraberiniz?” diye sordum düşmemeye çalışırken.

“Bir yıl kadar,” dedi Chloe.

“Vay canına,” dedim, Grant’le beraber olduğumuz bu kısacık süreçte bile onu ne kadar önemseydiğimi düşününce. Bir anlığına durakladım ve sıradaki sorumu dikkatli bir biçimde sormaya çalıştım. “Onu seviyor musun?”

“Öyle sanıyordum,” dedi Chloe ve önündeki mısır sapını o kadar sertçe itti ki bir ağaç gibi devrildi. “Şu zamana kadar öyle

sanıyordum." Ellerindeki çamuru pantolonuna sildi. "Ama aslında ne gibi bir ortak noktamız vardı ki?"

"Dürüst olmam gerekirse," dedim oluşturduğu boşluktan geçerken. "Aklıma bir şey gelmiyor."

"Değil mi?" dedi Chloe. "Sadece onun tek seçeneğim olduğunu hissediyordum, en azından bu şehirdeyken ama yalnızlık da şimdilik harika bir seçenek gibi görünüyor." Durdu ve bana doğru döndü, gözleri ayı ışığında ışıldıyordu. "Artık arkadaşlarım da var."

"Arkadaşların var," dedim ve bu defa o bana sarıldı. "Ve hey," dedim ayrılırken. "Mezun olmak üzeresin. Önümüzde kocaman bir dünya var." Lafımı bitirdiğim an elimde olmadan önceki gece Grant'e söylediklerimi düşündüm. Fakat burada, Lambertville'deyken aynı bunaltan, çaresiz kaçma isteğini taşımadığımı fark ettim. Ömrümde ilk defa *kendi* hayatımı, yaşamam gereken hayatı yaşıyordum; sonunda gerçek ben olmuştum. Sadece aynı zamanda çok büyük bir sırrı da saklamak zorundaydım.

"Haklısın, biliyorum. Hayat bizi bekliyor," dedi Chloe ve son mısır duvarını da ayırdığında karşımızda labirentin sonuna yerleştirilmiş yemek tezgâhlarını bulduk.

"Gördün mü?" dedim. "Yolumuzu bulduk."

Chloe belli belirsiz gülümsedi. "Öyle ya da böyle."

18. BÖLÜM

Kapıyı açtığımda karşımda siyah kazağı, siyah kot pantolonu, siyah spor ayakkabıları, dağınık saçları ve *Misfits* albüm kapağını hatırlatan boyalı yüzüyle Grant'i buldum.

"Cadılar Bayramı'nı kutlu olsun!" dedi. Beyaz dişleri karman çorman boyanmış suratıyla uyumsuz görünüyordu.

"Yok artık," dedim. Kahverengi tuniğim, deri pantolonum, palaskam ve dizime ulaşan çizmelerime bakarken gözleri büyüdü. "Gerçekten kostümün bu mu?"

"Evet?" dedi Azrail'i andıran suratına yakışmayan sersem bir ifadeyle. "Her sene böyle giyiniyorum."

"Hayır," dedim başımı sallarken. "Bu sene değil. Benimle gel." Elinden tutup odama doğru sürükledim.

"Merhabalar Bay Hardy," dedi el sallayarak, neredeyse kahve sehпасına çarpacaktı.

"Cadılar Bayramı'nı kutlu olsun, Grant," dedi babam başını okuduğu kitaptan kaldırmadan. Grant bu aralar beni daha sık evden alıyor ve akşamları iş çıkışı selam vermek için uğruyordu. Babam ve ben Walmart'ın otoparkındaki tartışmadan beri pek konuşmuyorduk ama bir şekilde hayatlarımıza devam ederken, okula veya işe gitmeye hazırlanırken ve televizyon karşısında akşam yemeğimizi yerken aramızda sessiz bir ateşkes yaşanmıştı.

“Tam olarak neyin kılığındasın sen?” diye sordu Grant, ben onu yatağa oturtup annemin birkaç hafta önce gönderdiği kutuyu karıştırırken.

“*Jedi’ın Dönüşü*’nde Leia’nın kılık değiştirip Han’ı kurtarmak için Jabba’nın sarayına gittiği bölümü hatırlıyor musun?” Parçalara ayrılmış ağızlığı ve sağlam siperliğiyle yatağımın kenarından sarkan kaskı işaret ettim ve Grant bir çocuk gibi sırıttı.

“Harika,” dedi ve kutudan çıkardığım Boba Fett kaskını ona gösterdiğimde gözleri büyüdü. “Yok artık! Bunları nereden buldun sen?”

“Ben yaptım,” dedim dalgınca ona kaskı uzatırken ve kostümün geri kalan parçaları olan boyanmış motorsiklet ceketini, pantolonu, botları ve eldivenleri kutudan çıkardım.

“Böyle şeyler yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu hayranlıkla, elindeki kaskı incelerken.

“Bilmiyorum,” dedim ceketini ona fırlatırken ve omuz silktim. Elbette biliyordum: Kostüm yapmayı, suşi yapmayı öğrendiğim sene öğrenmiştim. “Bir zamanlar çok fazla boş vaktim vardı.”

“Bunların bedenime uyacağına emin misin?” diye sordu Grant ayağa kalkıp ceketini üzerine tutarken. Suratı şimdiden kırmızı-siyah kaskın opak yüzeyinin ardındaydı.

“Biraz dar olacaktır,” dedim, “ama evet. Hemen hemen aynı boydayız.” Utanarak omuz silktim. “Dev gibi olduğum için üzgünüm.”

“Hoşuma gidiyor,” dedi kaskı sol kolunun altına sıkıştırıp sağ eliyle elimi tutarken. “Amazon kadınları gibisin.”

“Hayır,” dedim ve kaskımı takarken dirseğimle kaburgasını dürttüm. “Amazon değilim. Kelle avcısıyım.”

Kapıya doğru ilerledik ama çok uzaklaşmadan babam bana seslendi. Grant beni rahatlatmak için elini sallayıp hızla merdivenlerden aşağı inerken tekrar içeri girdim.

“Evet, baba?”

“Sana o gün arabada söylediklerimi düşünüyordum,” dedi kitabını kapatıp iç çekerek. “Sen son derece zekisin, senden ve an-

nenden duyduklarıma göre de en güzel zamanlarının büyük bir kısmını kaçırmışsın. Eğer *birazcık* gevşemek istersen sorun yok. Senin ergenlik döneminde olduğunu unutmadım.”

“Gerçekten mi?” dedim ve kendime rağmen gülümsedim.

“Yine de dikkatli ol,” dedi kitabını bana doğru doğrultarak.

“Elbette,” dedim başımla onaylayıp odadan çıkarken, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Kapiya geldiğimde arkama dönüp babamın nemli mavi gözlerine baktım. “Ve baba, teşekkür ederim.”

Kostümlerimiz, Layla’nın Cadılar Bayramı partisinde sansasyon yarattı.

Konukların yarısı kostüm giymemişti ancak Layla öngörülü davranıp mutfak masasının üstündeki biraların yanına yüz boyası koymuştu ve bir saat içinde kostümsüz gelen herkesin yüzleri boyanmıştı. Layla, daracık elbisesiyle Morticia Addams kılığındaydı ve her yere yavaşça yürümek zorunda kalmasından Grant’le benim gibi estetiği işlevselliğe tercih ettiğini anladım; yüzümüzü tamamen kapatan kasklarla ve deri ceketlerle dans etmek terli bir kâbus gibiydi. Anna kostüm giymemişti çünkü ailesi, onun bir Cadılar Bayramı partisine katıldığını bilse onu öldürürdü. Chloe’nin yüzü kurukafa şeklinde boyanmıştı, siyah bir kot ve siyah botlar giymişti. Onunkini Grant’in ilk kostümünden ayıran tek şey siyah bir kazak yerine kareli bir gömlek tercih etmiş olmasıydı.

Biraz nefeslenmek için köşeye çekildiğimizde, “Memnun değil misin?” diye sordum. Kasklarımızı yanıımızdaki sehpaye bırakmıştık. Dördüncü birasını içiyordu, bense ilk biramı yeni bitirmiştim ve şimdiden hafifçe sersemlediğimden alkole karşı ne kadar dayanıksız olduğumu hissedebiliyordum. “Seni bu utançtan kurtardığıma memnun değil misin? Bir partide başka bir kızın kıyafetiyle pişti olmaktan daha korkunç bir şey yoktur.”

“Öyle bir şey mi varmış?” diye sordu.

"Elbette," dedim. "Böyle durumlar *kesinlikle* sosyal felakete neden olabilir."

"Kız olmanın birçok kuralı var sanırım," dedi aniden düşünceli bir sesle.

"Ah, kesinlikle," dedim, uyum sağlamak için öğrenmek zorunda kaldığım milyonlarca kuralı düşünerek. "Erkek olmaktan çok daha zor."

"Ne?" dedi Grant. "Mümkün değil. En son ne zaman yumruk yumruğa bir kavgaya tutuştun? Hiç burnuna yumruk yedin mi sen?"

Benden hoşlanmadıkları için bana vuran ve beni tekmeleyen birçok erkeği hatırladım ama bundan söz etmemeye karar verdim. "Her neyse, sert adam," dedim bir elimi belime koyup diğeriyle göğsünü dürterek. "Yumruklarınla kavga edersen gözün morarabilir ama kızlar birbirlerini sadece birkaç kelime kullanarak *mahvedebilirler*. Erkekler yaşadıklarımızı asla kaldıramazlar."

"Görüyor ve artırıyorum!" dedi Grant birasını bırakıp kaskına uzanırken. "Benimle gel." Bileğimden tutup beni Layla'nın banyosuna götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Bana meydan okudun," dedi Boba Fett ceketinin fermuarını açıp bana fırlatırken. "Şimdi kostüm değiştirmemiz gerekiyor."

"Ne?" diye sordum oda hafifçe yana doğru yatmaya başladığında. Dengemi sağlamak için lavaboya dayandım. Üzerinde sadece atleti, külodu ve çorapları kalmıştı. "Neden?"

"Bir kız olacak kadar cesur olmadığımı söyledin," dedi. "Hiçbir meydan okumanın altında kalmam. Kostümünü bana ver."

Kıkırdayarak üstümde sadece atletim ve külodum kalacak şekilde soyunup Grant'in kelle avcısı Leia kostümünü giymesini izledim. Her şeyi üzerine geçirip kaskını da taktığında kabul etmem gerekirdi ki daha geniş omuzlarına ve göğsündeki düzlüğe rağmen, kaskı takılı olduğu müddetçe kimse farkı anlamazdı.

"Ben ne giyeceğim peki?" dedim.

“Sen de Boba Fett olacaksın,” dedi. “Bakalım senin erkek olacak cesaretin var mı?”

Boba Fett maskesine baktım, ardından aynamdaki yansıma ve kakhaha atmaya başladım. Kollarımı kendime dolayıp katılarak gülerken neredeyse yere yuvarlanacaktım.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu Grant.

“Hiçbir şey,” dedim nefes nefese ve yavaşça kontrolümü geri kazandım. Gözümden akan bir damla yaşı sildim ve başımı sallayarak giyinmeye başladım. Yıllarca bundan kaçarken şimdi bir erkek gibi giyiniyor olmam çok komikti. “Hiçbir şey. Sen devam et. Giyindikten sonra ben de yanına geleceğim.”

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda partinin çok daha gürültülü bir hâl aldığını fark ettim. Neredeyse hiç bira kalmamıştı ve misafirlerin uluyarak *Monster Mash* ve *Thriller*’ı seslendirmeleri, biranın nereye gittiğini açıkça gösteriyordu. Bir süre ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde dikildim. Kostüm bile olsa erkek kıyafetleri giymek, yıllar önce attığım kabuğa tekrar girmişim gibi hissettiriyordu.

Mutfaktan bir ses, “Grant!” diye bağırdı. Grant’i görebilmek için etrafıma bakınırken ses tekrar yükseldi ve beni çağırdığını fark ettim. Futbol takımından tanıdığım iki çocuk ocağın başında dikilmiş, el işaretleriyle beni yanlarına çağırıyordu. Hemen arkalarında Parker vardı, elinde birasıyla soğukkanlı bir imaj çizmeye çalışıyordu. Onlara doğru yürümeye başladım ancak birkaç adım sonra bileklerimin ne kadar gevşek hareket ettiğini, dirseklerimin bedenime yapıştığını ve hafifçe kalçalarımı salladığımı fark ettim. Erkekler böyle yürümezdi. Dirseklerimi ve dizlerimi çıkardım, gövdemi olabildiğince hareketsiz kılmaya çalıştım. Mutfığa girdiğimde Grant’in arkadaşlarının kafası karışmıştı.

“İyi misin?” diye sordu bir tanesi. Yüzüne kedi burnu ve bıyıkları çiziliydi.

Sesimi kalınlaştırarak, “Evet,” diye yanıtladım. Kaskın sesimi boğuklaştırması işime yarıyordu.

"Altına etmiş gibi yürüyordun," dedi kedi surat, endişeli bir ifadeyle.

"Ben nedenini biliyorum," dedi diğeri. Yüzünde ağzının kenarlarından elmacikkemiklerine doğru uzanan sahte dikiş izleri çiziliydi, oyuncak bebek gibi görünüyordu. Eğilip koluma sert bir yumruk attı. Ses çıkarmamaya çalıştım. "O piliçle banyoya gittiğinizi gördüm."

"O hatun çok ateşli, dostum," dedi bez bebek. "Orada ne yaptınız?"

"Aynen," dedi kedi surat yaklaşarak. "Sonunda teslim oldu mu?" Parker'ın bizi dinlemiyormuş gibi davranmaya çalıştığını fark ettim. Homurdanarak gözlerini devirdi.

Yanıt vermediğimde bez bebek iyice yaklaştı. "Hiç değilse melerini görmene izin verdi mi?"

Koluna planladığımdan da sert bir yumruk attım ve bira fıçısına yöneldim. "Bir bira daha alacağım."

Yanlarmdan ayrılıp dip dibe insanların arasından geçerek oturma odasına doğru ilerlerken kedi suratın, "Ne ayak sürüyor bu?" diye sorduğunu duydum.

Dışarı çıkıp babamın arabasına girdim ve radyodan zar zor çeken klasik müzik kanalını açtım. Kaskı çıkarıp camı açtığımda yeniden nefes alabilmeye başlamıştım. Midem dönme dolaptaymışım gibi dönüyor ve bulanıyordu. Başımı direksiyona yaslayıp kendime gelmeye çalışarak inledim. Kızlar etrafta yokken erkeklerin nasıl konuştuklarını elbette biliyordum. Şaşırmamalıyım. Fakat bunlar bana küçükken işkence eden tipleri anımsatmıştı ve birçok şey değişse de bu hâlâ kötü hissettiriyordu. Camdaki tıklamayla yerimden sıçradım.

"Şimdiden pes mi ettin?" dedi Grant. Saçları terden başına yapışmıştı. Kendini yolcu koltuğuna attığında nefes nefeseydi.

"Evet," dedim alınımı direksiyondan ayırmadan, başımı sadece göz teması kurabileceğimiz kadar çevirerek. "Bu arada arkadaşların birer sapık."

"Hangi arkadaşlarım?" diye sordu Grant.

“Yüzüne kedi suratı çizmiş olanla bez bebek gibi boyanmış olan.”

Kısa bir an düşündü. “Ah, onlar aşığılık tipler. Onlar benim arkadaşım değil, sadece aynı takımdayız.”

“İyi,” dedim elini sıkıp gülümserken. “Senin için nasıl geçti?”

“Emin değilim,” dedi Grant. “Chloe bana sarıldı ve ‘geçen günkü mısır şeyi’ için teşekkür etti.” Güldüm. “Ve şey, bir de...” Tam olarak anlayamadığım bir şey mırıldandı.

“Ne dedin?” diye sordum.

“Birçok insan benimle flört etti!” dedi yanakları pembeleşirken.

“Erkekler mi?” diye sordum sırtımı dikleştirip.

“Sen olduğumu sandılar!” dedi kollarını kavuşturarak.

“Sen de onlarla flört ettin mi?” diye sordum öne doğru eğilip sırtarak.

“Hayır!” dedi. “Tanrım.”

“Hoşuna gitti!” dedim. Gözlerini devirdi ama yanakları hâlâ pespembeydi. “Hadi kabul et, eğlendin. Sorun yok. Cadılar Bayramı tümüyle rol yapmak üzerinedir zaten.”

“Evet,” dedi düşünceli bir ifadeyle. “Bir süreliğine başkasının yerinde olmak garipti.”

“Öyle,” dedim ona doğru yaklaşıp başımı göğsüne koyarken. Dışarıda olmamıza rağmen hâlâ duyabildiğimiz müzik sesi düzenli bir ritim oluşturuyor, partidekilerin mutlu çılgınlıkları gürültünün üzerinden yükseliyordu.

“Biliyor musun ben çocukken *Yıldız Savaşları*’nı ilk izlediğimde, bilirsin ya, nasıl söylesem, tüm dünyam değişmiş gibiydi,” dedi Grant aniden. Başımı dayadığım göğsünün inip kalkışını hissetmek hoşuma gidiyordu. “Şimdi kulağa aptalca geliyor ama çılgın kıyafetler giyen o karakterleri ve havalı uzay gemilerini gördükçe, dünyada futboldan ve çamurda oynamaktan daha fazlasının olabileceğini düşünmeye başlamıştım.”

Filmi ilk izleyişimi düşünerek başımı salladım. Kendimi bilim bileli bilimkurgu ve fantastik evrenlere kaçmayı, ana karak-

terlerin etrafımdaki insanlara benzemediği her şeyi, özellikle de kabullenmeyi ve sosyal adaleti konu alan şeyleri çok seviyordum. Fakat bilimkurguyla ilişkim, Grant'inkinden biraz daha karmaşıktı çünkü bu, benim yaptığım ve genellikle erkeklerle özdeşleştirilen az sayıda hareketten biriydi. Bazı kızların büyürken çizgi roman okuduğunu biliyordum ve geçiş dönemim boyunca bunun gizlemem gereken bir şey olup olmadığından emin değildim; sanki *Deep Space Nine* hakkında sahip olduğum ansiklopedik bilgiler bir şekilde sırlarımı ortaya çıkarabilirmiş gibi hissediyordum. Bunu Grant'ten gizlemek zorunda olmamak hoşuma gidiyordu.

"Aslında tam olarak ne söylemeye çalıştığımdan emin değilim," diye devam etti Grant. "Kendin dışındaki şeyleri düşünmek, var olmanın farklı yollarını hayal etmek yardımcı oluyor sanırım."

Oturdum ve onu uzun, sert bir biçimde öperek kelimelere dökemediğim şeyleri söylemek istedim; ona okulda C'den yüksek bir notu nadiren alan, en büyük değerinin futbolda başka birini yere yuvarlamak olduğunu düşünen birine göre tanıdığım en zeki adam olduğunu anlatmaya çalıştım.

Sırtımı ona yasladım ve nefeslerimiz eş zamanlı bir ritme girerken partinin bizsiz devam edişini dinledik. Grant'in göğsünden kalp atışlarını hissederken hem heyecan veren hem de parmak uçlarıma kadar korkuyla dolmama neden olan bir düşünceye kapıldım: Ona âşık oluyordum.

19. BÖLÜM

“Geçen haftaki görüşmemizi iptal ettiğim için özür dilerim,” dedim, bir yandan rüzgâra karşı saçlarımı toplayıp bir yandan da eski çiftlik merdivenlerini çıkarken. Bee fotoğraf makinesinin vizörüne dönmeden önce bana bir bakış attı.

“Sorun değil,” dedi ve basamakta bana yer açmak için kenara çekildi. Kuru yaprakları elimle süpürüp basamağa oturdum. “Olur öyle şeyler.”

“Evet. Sen ne durumdasın bu arada?” diye sordum sırt çantamı dizlerimin arasına sıkıştırıp kimya ödevimi çıkarırken.

“İyiyim,” dedi Bee ve sesimdeki endişeyi fark ettiğinde bana garip bir bakış attı. “Neden?”

“Eh, Chloe ile olan ilişkiniz oldukça önemli bir durumdu, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Bee fotoğraf makinesinin tepesindeki bir vidayı çevirip lensi ufka doğru çevirirken. “Hey, henüz portfolyomda hiç portre çalışması yok.” Makineyi tekrar indirip bana baktı. “Senin fotoğrafını çekebilir miyim?”

“Olur,” dedim kalemle defterime vurup çimenlere bakarak. “Chloe gayet ciddi olduğunuzu düşünüyor gibiydi.”

“Evet,” diye yanıtladı Bee şakağını kaşırken. “Sorun da buydu. Aramızdakileri benden daha fazla ciddiye alıyordu. Eğer o

bir erkek olsaydı, benden seks ve öylesine takılmanın ötesinde bir şey beklediğini fark ettiğim an bırakıp giderdim.”

“Kız olması neyi değiştiriyor?”

Bee bakışlarını işinden ayırıp uzaklara daldı. “İlk öpüştüğümüzde bana sarılıp ağlamıştı çünkü hayatı boyunca hissettikleri gerçek değilmiş gibi davranmaya çalışmıştı. Kendisinden iğreniyor mu yoksa en sonunda istediği şeyi yapacak gücü bulduğu için kendiyle gurur mu duyuyor karar veremediğini söylemişti. Kendini dünyada böyle hislere sahip olan tek kişi sanıyordu.”

“Bu çok üzücü,” dedim ve Chloe’yi ağlarken hayal etmeye çalıştım.

“Ama bunun doğru olmadığı çok açık,” diye devam etti Bee. Sözlerini sürdürmeden önce telefonunu çıkardı ve bir süre ekrana baktı. “Lambertville’de yaklaşık yedi bin dört yüz insan yaşıyor ve kuir bireyler de nüfusun yüzde onunu oluşturuyor. Bu da yedi yüz kırk kişi eder. Bunun yarısının kadın olduğunu varsayalım, bu durumda şehrimizde üç yüz doksan biseksüel veya lezbiyen kadın yaşıyor.”

“Yüksek bir sayıymış,” dedim ve benimki gibi sırlarla yaşayan insanlar olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

“Kulağa yüksek geliyor çünkü güneyde yaşayan kuir bireyler kendilerini gizliyorlar,” dedi kaşını kaldırıp kamera çantasında başka bir lens ararken. “Eh, heteroseksüel insanların bile o kadar çok sırrı var ki anlatsan bitmez. Herkes ne istedikleri ve kim oldukları konusunda dürüst davrandıkları takdirde cehenneme gitmekten ya da başkalarının onlarla dalga geçmesinden korkuyor, bu nedenle de ne istediklerini kendilerine bile açıkça itiraf edemiyorlar. Üzücü.”

“Evet,” diyerek başımla onayladım ancak eğer Bee’ye gerçeği, dürüst davranamayan o insanlardan biri olduğumu söylesem ne diyeceğini merak ettim. O an daha önce yaşamadığım bir sertlikle, Bee’nin kendisi gibi davranarak ne büyük bir cesaret gösterdiğini idrak ettim.

“Her neyse, onunla mecburiyetten beraber olduğumu fark ettim ki bu hiç bana göre bir şey değil, ben de ondan ayrıldım.”

“Ama bunu daha önceden fark etmiş olmalısın... Ne de olsa uzun zamandır birlikteydiniz, değil mi? Peki neden şimdi?” Dalgınlıkla ders kitabımın sayfasını katlayıp açıyordum. “Başka biri mi vardı?”

“Başka bir konuya geçsek?” dedi Bee bıkkın bir bakışla. “Onu incittiğimi biliyorum ama öyle ya da böyle incinecekti zaten. Sadece... bu konuyu kapatalım, olmaz mı?”

“Elbette,” dedim tırnağımı kemirerek. “Özür dilerim.”

“Telafi etmek istiyorsan dik otur ve karşıdaki şu garip ağaca doğru bak,” dedi karşıdaki araziye işaret ederek.

“O bir Bradfort armutu ağacı,” dedim omuzlarımı dikleştirirken. Fotoğraf makinesinden ses gelmedi. “Güzel, dikey bir dal düzenine sahip olması için üretildiler ama ağaçlar normalde bu şekilde büyümeyizler, bu yüzden de garip görünüyorlar. Çok hızlı büyüdüğü için emlakçılar evleri hızlıca satabilmek için bahçelere bu ağaçlardan dikerler, ağaçların gövdeleri de birkaç yıl sonrasına kadar böyle kıvrılıp ölmeye başlamaz.”

“Bunları nereden öğrendin sen?” diye sordu Bee denklaşöre basarken.

“Annem bir emlakçı.”

Bee gülümsedi. “Tamamdır,” dedi. “İlk başlarda bir robot gibi duruyordun ama sonlara doğru birkaç güzel poz yakalamayı başardım.”

“Bir robota mı benziyorum?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Hayır, sadece yüzün öyle. Gülümsemeyi dene.” Onun için gülümsedim. “Tamam, şimdi de sanki kadraj dışında birisi sana bir silah doğrultmuş gibi görünüyorsun. Sen de o tiplerdensin.”

“Hangi tipler?”

“Ağırbaşlı tipler,” diye yanıtladı, sanki bana bir şey ifade edecekmiş gibi. “O kadar lüzumsuz derecede dürüstsün ki herhangi bir duygu ifadesini bilinçli olarak taklit bile edemiyorsun.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedim ve Grant’le olan ilişkimi, bazen ona en büyük sırrım dışında her şeyi anlatıyormuş gibi hissettiğimi düşündüm.

“Her neyse,” dedi Bee. “Senin gibilerle nasıl başa çıkılacağını biliyorum.” Lensi ayarlayıp bana doğrulttu. “Ağırbaşlılıkla mücadele etmenin tek yolu, ağırbaşlı davranmaktır. İlk tanıştığımızda oynadığımız dürüstlük oyununu hatırlıyor musun?”

“Evet,” diye yanıtladım aniden ağzım kururken.

“Eh, benim en büyük sırrım biseksüel oluşum değil,” dedi Bee hafifçe öne eğilerek. Başımı bir yana eğip dinlemeye başladım. “Onuncu sınıfta tecavüze uğradım.”

“Aman Tanrım,” dedim ellerimle ağzımı kaparken. “Çok üzgünüm.”

“Her neyse,” dedi Bee elini havada sallayıp söylediklerimi savuştururken ve birkaç poz daha çekti. “Bu çok da büyük bir.. Yani evet, aslında büyük bir meseleydi. Terapiye filan gitmek durumunda kaldım. Ama şu an olduğum kişi olma sebebim bu değil. Her neyse, sırrım bu değildi.” Birkaç adım geri gitti ve diz çöktü, fotoğraf makinesini hâlâ bana doğrultuyordu. “Asıl sır şimdi geliyor.”

Başımı sallayıp gözlerimi uzaklara, rüzgârın zarif bir dalgayla kuru yaprakları havalandırdığı manzaraya diktim. Ona bakmayarak Bee’ye sırrını dile getirebileceği bir alan yaratmayı umuyordum.

“Bana bunu yapan çocuk, Knoxville’in özel okullarından birinde bir son sınıf öğrencisiydi. Babası bu bok çukurunun neredeyse yüzde yetmiş beşine sahip, sanırım o yüzden sürekli buradaydı. Ailem polise gitmem gerektiğini söyledi. Tereddüt ettiğim için bana çok kızıyorlardı. Ama bilirsin işte... Şansıma altıncı sınıfta göğüsleri ilk büyüyen kız bendim ve bu yüzden herkes bana orospu diyordu, ayrıca o piç kurusunun ailesinin o kadar parası vardı ki bunun hiçbir anlamı olmayacakmış gibi hissediyordum ve zaten tüm bu olanları geride bırakmak istiyordum, bu yüzden terapiye gittim, olanları atlattım ve hayatıma devam ettim.”

“Ya sonra?” diye sordum, aramızdaki mesafeyi aşip ona sarılmak istiyordum. Fakat içimden bir ses devam etmeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu, ben de olduğum yerde kaldım.

“Sonra iki yıl geçti ve tutuklandı,” dedi çatlayan ve dalgın bir sesle. “Benden sonra dört kıza daha aynı şeyi yapmış. Bir tanesi on iki yaşındaydı.” Makineyi bir anlığına indirdi ve gözlerini ovuşturdu. “Ve tecavüzü bir şekilde arkamda bırakabildim, en azından çoğu zaman, anlarsın ya. Artık bunu pek düşünmüyorum. Ama eğer başıma gelenleri gizlemeseydim belki tutuklanmazdım ama haberlere çıkardı; o kızlar ve kızların aileleri olanları bir şekilde önleme şansına sahip olurdu. Asıl atlatmakta zorlandığım şey bu.” Dudağını ısırды ve yavaşça fotoğraf makinesini yukarı kaldırdı. “Terapi *bu* konuda pek de yardımcı olmadı.”

“Bee,” dedim hafifçe.

Birkaç kez denklañşöre bastı. Elleri titriyordu. Onu rahatlatmak istiyordum ancak söylenecek hiçbir şey yoktu. Aklımdan geçen her cümle kulağı çok boş geliyordu. Ona gerçek bir şey vermek istiyordum; bana güvenmekte haklı olduğunu, benim de ona güvendiğimi gösterecek bir şey. Aklıma sadece tek bir şey geliyordu.

“Dürüstlük oyununu en son oynadığımızda az kalsın sana bir şey söyleyecektim,” dedim alçak sesle.

“Evet,” dedi Bee, sesi hâlâ biraz titriyordu.

“Ciddi bir konu,” dedim kaşlarımı kaldırarak. Birkaç kez daha denklañşöre bastı. “Gerçekten. Dalga geçmiyorum. Utandığım ya da insanların ne düşüneceğı konusunda endişelendiğim için değil. Daha büyük bir mevzu.” Başını vizörden kaldırıp bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. “Sana anlatacağım şeyi başkalarına söylersen, bu benim sonum olur.”

“Söylemem,” dedi Bee sessizce. Yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir ifade vardı.

“Söz verir misin?”

“Söz veriyorum.”

“Tamam,” dedim hafifçe yana doğru kayarak ve bir süre çi-

menlerin, havanın kaçınılmaz kış soğuşuna dönüşmeye başladığı rüzgârda titreyişini izledim. Soğuk havayı burnumdan içeri çektim, bir süre tuttum ve dişlerimin arasından geri bıraktım. Susmak için son şansımdı. Fakat susmadım. "Ben transeksüelim."

Bee bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra konuşmaya başladı. "Birkaç fotoğraf daha çekmeme izin verir misin?" diye sordu. "Birkaç sorum var ama şu anki ifaden benim için çok önemli ve bunu ölümsüzleştirmek istiyorum." Başımı salladım. Hızla birkaç poz çekti ve aniden durdu. Kamerayı bırakıp bana doğru baktığında tenimde bir sıcaklığın boynumdan omuzlarıma yayıldığını hissettim. "Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmamıştım," dedi.

"Birçok insan tanışmamıştır," dedim. Sesimin beklediğim kadar titrememesi beni şaşırtmıştı. Ellerime baktım, onlar da nispeten hareketsizdi. "Ya da en azından tanıştıklarından haberleri yoktur."

"Tamam," dedi Bee yavaşça başını sallayarak. "Daha önce... Neydi o kelime? Trans mı?"

"En doğrusu trans birey demektir," dedim, sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Daha önce filmlerde ve televizyon programlarında trans bireyler görmüştüm ama biseksüellerin de ne kadar yapay ve berbat karakterler olarak yansıtıldığını düşününce, hiçbir şey bilmediğim kanaatine varıyorum. Ne sorsam sorun olmaz?"

"Genital organlarımla ilgili bir şey sorma," dedim eteğimi çektiyip bulutlara bakarak. "Sorma."

"Benim için fark etmez," dedi Bee omuz silkerek.

"Teşekkürler." Dudağını ısırarak. "Ameliyatlar hakkında soru sorma. Eskiden adımın ne olduğunu sorma. Bunlar dışında merak ettiklerini sorabilirsin."

"Tamam," dedi Bee. Kamerasını kaldırdı ve kayışı özenle katladı, gözleri bir yere dalmış gibiydi. "Bana söylemek zorunda değildin," dedi.

"Söylemek istedim," dedim eteğimi bırakıp kendimi de şaşırtan bir gülümseme eşliğinde. "Gerçekten de bunu istedim."

“Bil istiyorum, az önce dediklerimi sadece sana takılmak için söyledim,” dedi Bee, “robot gibi göründüğün konusunda.” Ensesini ovuşturdu ve arkasından bir şeyler almak için sırtını dönmeden önce yanaklarının kızardığını gördüm.

“Tahmin etmiştim,” dedim daha da geniş bir gülümsemeyle. Bee’yi bu kırılgan hâliyle görmek, neredeyse babamın hislerini belli ettiği anları görmek kadar garipti.

“Ama harikasin, biliyorsun değil mi?” diye sordu, çantasını sırtına geçirip arkasını dönerek. Yüzündeki kızarıklık silinmişti. Ödevimi çantama koyup onunla birlikte ayaklandım.

“Teşekkür ederim. O kızların başına gelenler senin suçun değildi, biliyorsun değil mi?” dedim. Daha önce arzu ettiğim gibi aramızdaki mesafeyi aşp ona sarıldım. Uzun süre birbirimize sarılı kaldık, belki daha önce kimseyle bu kadar uzun sarılmamıştım. “Bee, seni tanıdığım için gerçekten çok mutluyum.”

“Ben de seni tanıdığım için mutluyum.”

EKİM, ALTI YIL ÖNCE

Bizde yatıya kaldıktan sonraki ilk pazartesi günü Marcus, otobüste yanındaki koltuğu benim için tutmamıştı.

Her zaman birlikte oturmuyorduk ama bunu umursamıyordum; çok sevimliydi, zekiydi ve elinden geldiğince hepsine zaman ayırmaya çalıştığı birçok arkadaşı vardı. Bu nedenle arkadaşlığımız benim için çok kıymetliydi; istediği herkesle zaman geçirebilirdi ve benimle zaman geçirmek istemişti. Yedinci sınıfa dair en güzel, belki de tek güzel şey, onunla arkadaşlık ediyor olmamızdı. Ancak Marcus'un başının arkasına bakarken bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Matematik dersinde benimle göz teması bile kurmamıştı ve ders bittikten sonra ona el sallayıp önümüzdeki hafta sonu takılmak isteyip istemediğini sorduğumda gözlerini kaçırıp daha hızlı yürümeye başlamıştı.

Otobüs penceresinin dışındaki tepeler yerlerini mükemmelen bakılmış çimlere bırakırken gözlerimi ileriye diktim ve onu üzecek ne yapmış olabileceğimi düşündüm. Aynı durakta inecektik; yalnız kaldığımızda onunla konuşmayı tekrar deneyecektim.

Otobüs durduğunda çoktan ayağa kalkmıştım. Marcus kaldırıma indiğinde olduğu yerde hareketsizce durdu ve otobüs yola devam ederken sessizce bana baktı.

"Hey," dedim neden bana öyle baktığını merak ederek. "Günün nasıldı?"

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi Marcus, yüzünü buruşturup başka yere dönerken. Eliyle çantasının kayışını kavradı ve yürümeye başladı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum, sesimin o kadar zayıf ve çaresiz çıkmış olmasından nefret ederek.

Marcus çantasını yere fırlattı ve siyah kaplı, kıvrılmış bir kompozisyon defterini çantasından çıkardı.

"Bu benim anı defterim!" dedim, içime tam anlamıyla bir dehşet hissi yayılırken.

"Erkekler bunlara günlük der, ibne," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. İlk sayfayı açıp okumaya başladı: *"Henüz ergenliğe girmedğim için çok mutluyum. Belki şansım yaver gider ve hiçbir zaman ergenliğe girmem ya da belki de herkes yanılıyordur ve ergenliğe girdiğinde olmam gerektiği gibi bir kadına dönüşürüm. Bu büyük ihtimalle gerçekleşmeyecek ama en azından hayal kurabilirim."*

"Dur," dedim sokakta bizi duyan kimse olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ederek. "Dur lütfen."

"Markus çok hoş," diye okudu gittikçe alçalan bir sesle. Bana bir bakış fırlattı, kaşları sertçe çatılmıştı. *"Keşke yatıya kaldığında daha fazlasını yapabilirsek ama sadece yanında olmak bile güzel."* Sayfayı çevirdi. Koşup günlüğümü onun elinden almaya çalıştım. Bir süre mücadele ettikten sonra mideme bir yumruk indirdi. Nefes almaya çalışırken dizlerimin üstüne çöktüm ve ellerimle karnımı sardım. *"Belki bir gün, sonunda olmam gerektiği gibi bir kız olabilirim ve o da benim neler hissettiğimi anlar ve belki o da bana karşı aynı şeyleri hisseder."* Bir sayfa daha çevirdi. Tekrar ayağa kalkmadım ama gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

"Sırf yakışıklı olduğu için değil," diye devam etti Marcus. *"Tümüyle harika biri olduğu için."* Son cümleyi okurken sesi değişti. "Burayı daha önce okumamıştım." Bir süre sessiz kaldı ve sonra okumaya devam etti. *"O akıllı, eğlenceli ve diğerleri gibi acımasız değil."* Marcus'un sesi gittikçe alçalıp neredeyse bir fısıltı hâlini

almıştı. “Kimse bana onun kadar iyi davranmamıştı. Dünyanın o kadar da kötü olmadığını düşünmemi sağlıyor; ne de olsa o, bu dünyanın bir parçası.”

“Ah, Tanrım,” dedim hafifçe ileri geri sallanırken. “Üzgünüm, üzgünüm. Çok üzgünüm.”

“Nesin sen?” diye sordu geriye doğru bir adım atarak. Yüzüne bakamadım. Gözlerimi kaldırımdaki çatlaklara çevirdim ve yavaşça başımı salladım.

“Bilmiyorum,” dedim. “Bilmiyorum.”

“Her ne isen, bir daha asla benim yanıma yaklaşma,” dedi ve anı defterimi ikimizin ortasına fırlatıp benden uzaklaştı.

20. BÖLÜM

Virginia gecikmişti.

Sartoris Diner'ın bar kısmına oturdum ve ders için *Abşalom, Abşalom!* kitabını okurken hangi karakterden daha fazla iğrendiğimi çözmeye çalıştım. Garson diyet kolamı tazeledi ve Virginia'nın en son bir saat önce Lambertville'e yakın bir yerde olacağını, beni görmek istediğini söylediği mesajdan sonra bir daha yazıp yazmadığını görmek için onuncu defa mesajlarımı kontrol ettim.

Neredesin? yazdım.

Park ediyorum, diye yanıtladı. *Kusura bakma, taşrada GPS pek bir işe yaramıyor.*

Arkamı döndüğümde hasarlı Bronco'sunu park ettiğini gördüm. İçeri girdiğinde kapının üzerindeki çanın sesi mekânda yankılandı. Ona doğru koştum ve henüz kapının kapanmasına bile izin vermeden ona sıkıca sarıldım.

"Sakin ol, kızım," dedi gülerek ve şaka yollu beni itirmeye çalışarak. "Tanrım, bu kadar mı yalnız kaldın sen?"

"O yüzden değil," dedim bir adım geri çekilip parmaklarımın üzerinde zıplayarak. "Sadece *seni* çok özledim!"

"Ben de öyle, ufaklık," dedi yamuk bir gülüşle ve bara geçip oturduk. "Senin için çok endişelendik."

“Herkes nasıl?” diye sordum. Garson yanımıza geldi. Ben bir waffle sipariş ettim ve Virginia da mücver söyledi.

“Herkes bildiğin gibi,” dedi Virginia gözlerini devirerek ve bir yudum su içti. “Ya da benim bildiğim kadarıyla öyle. Senin burada olduğun süre boyunca ben de Knoxville’deydim.”

“Neden?”

“İlk olarak bir Tinder takılması içindi,” diye yanıtladı. Gözlerimi kaçırdım ve kahkaha attı. “Hâlâ çok iffetlisin! Her neyse, meğer adam bunu tuhaf bir hâle getirmeden trans bir kadınla çıkmayı başarabilen dünyadaki beş erkekten biriymiş.” Bir anda kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve hızla garsonla aşçıya bir bakış atıp bizi duyup duymadığını kontrol ettim. Aşçı ocaktaki yağı kazıyordu ve garson limon dilimliyordu. “Ne oldu?” diye sordu Virginia elini gözlerimin önünde hafifçe sallayarak.

“Hiçbir şey,” dedim ve iştahım kaçmış olmasına rağmen dikkatimi önümdeki waffle’a yönelttim.

“Bir şeyler olduğunu anlayabilecek kadar tanıyorum senin o kuruntulu yanını,” dedi.

“Sadece,” dedim ve durup derin bir nefes aldım. Kendimi dünyanın en berbat arkadaşı gibi hissediyordum ama o ısrar etmişti. “Sadece gizliliğimi korumaya çalışıyorum.”

“Ah,” dedi Virginia. Mücverine acı sos sıkarken omuzlarını silkti fakat ifadesini okumak zordu. “Anlıyorum. *T* ile başlayan o kelimeyi bir daha kullanmam.”

Kendimi gülümsemeye zorlayarak, “Tamam,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Lafı olmaz,” dedi. “Her neyse, hoş biriydi ama işler yolunda gitmedi.”

“Neden?” diye sordum sırtımı dikleştirip tümüyle ona dönerek.

“Benim... böyle olmamla sorunu olmadığını ancak bir gün bir aile kurmak istediğini ve bunu benimle yapamayacağı için ilişkimizin bir yere gitmediğini hissettiğini söyledi.”

"Of," dedim ve ileride daha büyümüş bir Grant'in bana aynı şeyi söylediğini hayal ederken midem kasıldı.

"Her neyse," dedi Virginia. "Olur böyle. Seninkiyle durumlar ne âlemde?"

"İyi," dedim kolumu ovuşturarak. "İlk kavgamızı ettik sayılır ama bunu atlattık ve o zamandan beri her şey harika ilerliyor."

"Yaaa," dedi.

Başımı kaldırıp ona bakarak derin bir nefes aldım. "Sence ona söylemeli miyim?"

"Sakin ha!" dedi tek kaşını kaldırıp geriye doğru yaslanarak. "Bunu neden yapasın ki?"

"Bilmiyorum," dedim yüzümü buruşturup iç çekerek. "Düşündüm ki, belki benim kim olduğumu bilmesi..."

"Eğer dert ettiğin buysa, ona öyle bir *borcun* yok," dedi. "Sen bir kızsın, her zaman bir kızdın, geçiş döneminde genetik açıdan da piyango sana çıktı ve doğum sertifikasını görmediği sürece asla bunu bilmek zorunda değil."

"Ya da evlenip bir yuva kurmak istemediği sürece," dedim artık boşalan bardağımdaki buzları pipetimle ittirirken. "Ama mesele bu değil."

"İlk olarak, daha on sekiz yaşındasın," dedi Virginia ağzını patates kızarmasıyla doldururken. Vurguda bulunmak için çatalını bana doğru salladı. "Hayatında ilk kez bir şeylerin *tümüyle* tadını çıkaracağın yaştasın, Bay Doğru ile yuva kurmanın hayalini bir kenara bırak."

"Her neyse!" dedim saçımı geriye savurup ona dil çıkarak. "Ondan çok hoşlanıyorum... Sanırım onu seviyorum." Virginia'nın göz devirişini görmezden gelmeye karar verdim. "Ve elbette bu her şey değil ama... benim bu *durumum*, hayatımın büyük bir kısmı. Geçmişim hiç yaşanmamış gibi davranmak kolay ama sanki kalbimin etrafına bir duvar örmüşüm gibi hissettiriyor."

"Duvarların örülmesinin bir sebebi vardır, biliyorsun değil mi?" diye sordu parmağındaki acı sosu özenle silerken. "Bir şey-

lerin parçalanmalarını önlerler.” Bir şey söyleyecek oldum ama izin vermedi. “Bu sadece benim görüşüm. Bununla ne yapmak istersen onu yap.”

“Anladım,” dedim. Garsona hesabı getirmesi için bir el işareti yaptım. “Ne kadar kalacaksınız?”

“Ne kadar istersem, sanırım,” dedi Virginia bir yandan tek omzunu silkip diğer yandan cüzdanını ararken. “Peki bu gece ne yapıyoruz? Arkadaşlarını çağıracak mıyız?”

“Ah,” dedim elim telefonumla yüzüm arasında donup kalırken. Virginia’ya baktığımda iki ayrı insan görüyordum. Biri, geçişimin en zor adımlarını atarken bana yol gösteren güzel ve endamlı bir melekti. Diğeri ise çenesi biraz fazla sert, alnı biraz fazla açık, omzuları biraz fazla geniş ve elleri biraz fazla büyük bir kadındı. Böyle düşündüğüm için kendimi nankör bir sürtük gibi hissediyordum ama zihnimin içinde nefret dolu bir ses eğer arkadaşlarım beni onunla görür ve onun trans olduğunu anlarsa, benim de trans olduğumu anlayabileceklerini bağıırıyordu.

“Ne?” diye sordu Virginia. Omzunun arkasından baktı, ardından bana döndü ve tımağını ısırırken omuzları gerildi. Sessiz kalmaya devam ettiğimde yüz ifadesi değişmeye başladı. “Ah,” dedi sonunda. “Ah, anlıyorum. Amanda, hey, böyle bakmana gerek yok. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istemezsen anlarım. Benim ne hissedeceğimi düşünüp endişelenme.”

“Hayır!” dedim gözlerimi kırıştıtararak başımı sallarken. “Yani evet. Bu biraz karışık ama...” Sesim gittikçe kısıldı, göğsümde kafa karışıklığı ve acı birbirine karışıyordu. Virginia çok uzun süre boyunca benim için çok değerli biri olmuştu ve şimdi önem verdiğim diğer insanlarla tanışmasını çok istiyordum.

Birden aklıma bir fikir geldi ve telefonumu cebimden çıkardım. “Aslında biri var,” dedim gülümseyerek.

“İnsanlar burada eğlenmek için ne yaparlar?” diye sordu Virginia, Bee’nin evinin önünden arabasıyla uzaklaşırken.

“Genellikle meth kullanırlar,” diye yanıtladı Bee arka koltuktan. Başımı ona çevirdim ve çantasında bir şeyler aradığını gördüm. “Tüttürsem sorun olur mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Virginia. Aracın tavanından sarkan yırtık kumaş parçasına uzandı. “Bu harika aracımın kötü kokması fikrinden hoşlanmıyorum.”

Bee’nin ani kahkahası ağzındaki yakılmamış sigaranın ön kol tuğaya fırlamasına sebep oldu.

“Onu sevdim!” dedi Bee öne eğilip bardak tutacağına düşen sigarasını almak için uzanırken. “Adın neydi?”

“Virginia.”

“İkiniz nereden tanışıyorsunuz?”

“Virginia benim trans danışmanım,” diye yanıtladım.

Virginia tek kaşını kaldırdı. “Gizliliği korumaya ne oldu?”

“Söylediğim tek kişi o,” diye açıkladım.

Virgina uzun süre dikiz aynasına baktı, sonra yola, sonra da bana. Bir şeyleri değerlendiriyor gibiydi ama hiçbir şey söylemedi.

“Siz kızlar beni nereye götürüyorsunuz bakalım?” diye sordu Bee, sigarasının külünü camdan silerken.

Virgina tereddüt etmeden yanıtladı. “Chattanooga’daki Mirages diye bir gey bara,” dedi dikiz aynasına sırtarak.

“Oley be!” diye bağırdı Bee, koltuğun arkasına vurarak. “Bütün trans arkadaşların bu kadar kafa dengi midir?”

“Hayır!” dedim keyifle. “Virginia gibisine milyonda bir rastlanır.”

Arabanın camlarından eyaletler arası yol akıp gider ve Virginia doğru soruları sorarak Bee’yi güldürürken gülümsedim. Gerçekten de milyonda bir rastlanacak biriydi; hiçbir zaman sahip olmadığım ablaydı, beni güvende tutup kollayan kişiydi ve onun güzel olduğu dışında herhangi bir şey düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Her insanın içinde iki farklı doğruyu barındırdığını, içindekilerle dışındakilerinin birbirine uymasının bazen ne kadar imkânsız geldiğini düşündüm.

Bee ve Virginia üniversite planları, geçmiş ilişkiler ve çapkınlık hikâyeleri üzerine uzun bir konuşmaya dalmışlardı.

“Birbirinizi sevmenize çok sevindim,” dedim bir süre sonra, gülümseyerek. Ne hissettiğimi anlamam için biraz zaman geçmesi gerekmişti ama artık anlamıştım; bu, iki parçanın bir araya geliyordu. Dürüst hissediyordum.

“Sessiz kaldığım için özür dilerim,” dedim. “Ben sadece... mutluyum. Bu hissi yaşayacağımı hayal bile edemezdim.”

Virginia dikiz aynasından bana sıcak ve bilge bir gülümseme yolladı. “Her şeye sahip olabilirsin,” dedi, “ama önce hak ettiğini kabul etmelisin.”

21. BÖLÜM

Balkonda dizüstü bilgisayarım ve bir bardak şekerli çayla oturmuştum ve bir yandan sonbahar havasının tadını çıkarıyor, bir yandan da akşamdan kalma hâlimi iyileştirmeye çalışırken *Abşalom* hakkındaki ödevimi yazmayı deniyor ama pek de başarılı olamıyordum. Gece geç saatlere kadar dışarıdaydık ve Virginia sabaha karşı daha babam uyanmadan gitmişti. Bir parçam babamla tanışmalarını isterken, bir diğeri karşılaşmadıkları için mutluydu. Bee ile harika zaman geçirmiştik ama herkes Bee değildi.

Çayımdan bir yudum aldım ve bilgisayar ekranındaki boş Word dosyasına baktım. Güneş batarken park alanını ve ormanı turuncu bir ışıkla boyuyordu. Çoktan kaybolmuş ağustosböceklerini düşündüm ve onların yerini alan rüzgârın hışırdayan, uluyan sesini dinledim. Grant'in Krystal'daki mesaisi yaklaşık bir saate bitecekti. Haftalardır yüzeyin altında köpüren o düşünce kendiliğinden tekrar belirdi: *Grant'e gerçeği söylesem ne olurdu?*

"Bunu yapamam," dedim kendi kendime. Bee'ye söylemeyi başarmıştım çünkü o ânın etkisi altındaydım ve anlamasa bile anlamaya çalışacağını biliyordum. Fakat ya Grant? Ona her şeyi anlatmak istiyor oluşum çok mu çılgıncaydı? En azından anlatmayı

denemediğim sürece onunla görüşmeye devam edemeyeceğimi hissetmem çok mu saçmaydı?

Oturduğum yerde dikleştim, derin bir nefes aldım ve hâlâ beni bekleyen boş Word dosyasını görmek için gözlerimi açtım. İmleç bir söz veya bir tehdit gibi yanıp sönüyordu.

Sevgili Grant, yazdım bir süre sonra. Bu, benim hayat hikâyem. On sekiz yıl önce doğduğumda ailem adımları Andrew Hardy koymuştu ve doktor doğum sertifikama "erkek" yazmıştı. Büyüdüğümde kim olacağıma dair hiçbir fikirleri yoktu.

Krystal'ın arka tarafındaki çalışan otoparkında, midemde bir yumru hissiyle dikildim. Neredeyse bir saattir bekliyordum ama bu süre hem çok uzun hem de çok kısa geliyordu. Elimdeki kalın zarf, sürekli kıpırdayan parmaklarımın arasında buruş buruş olmuştu.

Mektupta ona her şeyi anlatmıştım: doğum adımları, intihar girişimimi, ne zamandır hormon tedavisi gördüğümü, hormonların etkilerini ve beni onun hayatına iten tuvalet saldırısını. Her şeyi.

Arka kapı açıldığında dışarıya çarpık bir ışık süzüldü. Zarfı daha da sıkı tuttum.

"İyi geceler Greg," dedi Grant ve sırtındaki ter izlerini gördüm. O ilk gece tişörtünü çıkardığında nasıl görüldüğünü ve terlediğinde nasıl tuzlu, kirli ve karmaşık koktuğunu düşündüm.

"Selam," dedim. Keskin bir nefes aldı ve durdu, gözleri geçen bir aracın yansıyan ışığıyla parlıyordu. İçerideki ışığın yanması için babamın arabasının kapısını açıp ona el salladım. Sarsak ve gergin hissederek yanına gitmek için karanlığa doğru bir adım attım ve zarfı göğsüne bastırdım.

"Sen benimle bir şeyler paylaştın ve ben de şimdi seninle bir şeyler paylaşmak istiyorum," dedim alçak sesle.

"Teşekkür ederim," dedi Grant. Başını öne eğdi, sonra tekrar bana baktı. "Bu nedir?"

"Her şey," dedim boğazım ve dudaklarım kururken. Bir an

için sessiz kaldık. “Sadece, bilmeni isterim ki eğer bunlar yüzünden, beraber olduğumuz için bana kızarsan... Bunun için de özür dilerim ve seni anlarım.”

Uzun süre olduğu yerde durdu, karanlıkta ifadesini okuyamıyordum. Kalbim yine hızlandı ve midem çalkalanmaya başladı, bu yüzden altımızdaki kaldırıma odaklanıp çatlakları gözümle takip ettim. Tekrar başımı kaldırdığımda Grant yerinde yoktu. Korkunç bir an için kalbim paramparça oldu ancak sonra elinde metal bir kova ve açılmamış zarfla geri geldiğini gördüm.

Karanlıkta küçük bir alev parladı. Grant elindeki ateşle zarfı tutuştururken turuncu ışık karanlıkta parladı. Nefesim kesildi ve ona ne yaptığını sormaya kalktım fakat zarfı metal kovaya bıraktı ve etrafa yaydığı sıcaklıkla ışık üstümüzü sardı. Yüzüne bakıp gülümsediğini görmeseydim ağlamaya başlayacaktım.

“Seninle birlikte olduğuma asla pişman olmayacağım,” dedi elime uzanarak. “Asla, asla ama asla senden nefret etmeyeceğim, ne olursa olsun.”

“Ama...” dedim.

“Hiçbir zaman bilmem gerekmiyordu,” dedi başını sallayarak. “Tek istediğim, bana bir şans verdiğini hissetmekti.”

Beni ateşe doğru çekti, daha önce olmadığı kadar sıkıca sarıldı ve hemen yanıımızdaki ateş kadar sıcak bir şekilde beni öptü.

ALTI AY ÖNCE

Genişletme işlemiini bitirdikten sonra bir doz hidroodon kullandım. Bacak aramla kalçalarım arasındaki her şey öğütücüden geçmiş gibi hissettiriyordu, genişletme ritüeli utanç verici bir görevdi ve ağrı kesiciler bana intihar ettiğim zamanı hatırlatıyordu; yine de daha mutlu olamazdım. Nihayet artık dışarıdan bakıldığına da bir kızdım; beni bedenimden ayıran bir şey kalmamıştı. Ağrı kesiciler etki etmeye başlayınca yatağımdan kalktım, acıyla yüzümü buruşturdum ve yavaşça koridorda yürümeye başladım. Banyoya giden yolu yarılamıştım ki çalışma odasından gelen hafif bir ağlama sesi ile durakladım. Odaya gittiğimde annemi tek bir lambadan gelen loş ışıkta yere oturmuş, etrafını saran fotoğraf albümleri eşliğinde ağlarken buldum.

“Anne?” dedim. Küçük bir çığlıkla yerinden sıçradı ve seslenenin ben olduğumu fark ettiğinde elini kalbine koyup gözlerini yumdu. “Ne oldu?”

“Bir şey yok” dedi başını sallayıp burnunu silerek. “Sadece uyumadan önce eski fotoğraflarımızı düzenliyordum. Git hadi, dinlenmen lazım.”

“Hayır,” dedim. Dizlerimin üstüne çökerken acıyla yüzümü buruşturdum. Tüm albümleri hızla kapamak istiyor gibi görünüyordu ama hiçbir şey yapmadı. Birinde annem, babam ve benim

henüz ben üç dört yaşlarımdayken sahilde çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Bir martı sürüsüyle beraber o zaman bana devasa gelen dalgalardan kaçarken çok mutlu görünüyordum. Bir diğerinde anaokulunda çekilmiş, bukleli saçlarım ve eksik dişlerimle poz verdiğim bir fotoğraf vardı. Diğer albümlerde de yine benim olduğum fotoğraflar vardı; heceleme yarışmasını kazandığım günden ilkokulu bitirdiğim güne, babamı terk ettiğimiz ve Chattanooga'daki Rock City'le Ruby Şelalesi'nde dikkatim dağınık görüldüğüm günden bir erkek çocuğu gibi görüldüğüm son zamanlara dek tüm eski fotoğraflar.

"Onu özledim," diye fısıldadı annem gözlerini kaçırarak.

"Babamı mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi annem ve sesinden boğazının düğümlendiğini anladım. Yanağından tek bir damla yaş süzüldü. "Hayır, oğlumu özledim."

"Ah!" dedim elimdeki albümü bırakarak. "Ah."

"Özür dilerim," dedi annem başını sallayıp yutkunurken. "Gerçekten özür dilerim. Uyuduğumu sanıyordum."

"Ben hâlâ aynı kişiyim," dedim göz teması kurmaya çalışarak.

"O kadar basit değil," dedi annem yaşlı gözlerini açıp bakışlarını tekrar bana yönelterek. "Öyle olduğunu söylemem gerektiğini biliyorum ama değil işte. Farklı görünüyorsun, farklı davranıyorsun, sesin daha farklı, dokunduğumda ellerin farklı hissettiriyor. *Kokun* bile farklı. Kokunun ne kadar önemli olduğunu, bebeğine sarıldığında aldığın kokunun aklına kazındığını ve asla silinmediğini biliyor muydun?"

Kucağımdaki ellerimi kenetledim. "Neden bana söylemedin?"

"Kendini öldürmeye çalıştın," dedi bakışlarını yukarı çevirip yumruğunu ısırarak. "Andrew Hardy öyle ya da böyle ölecekti ve seçeneklerden biri beni yapayalnız bırakacakken, diğer seçenek bana onun yerine bir kız evlat verecekti."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedim. "Hiç aklıma gelmedi..."

"Ebeveynlerini teselli etmek senin görevin değil," dedi başını

sallayarak. "Hiç değilse *benim* altımın bezlenmesinin gerekeceği günler gelene dek." Albümleri kapatmaya başladı. "Hem bu, bebeğimin yasını tuttuğum ilk sefer değil." Titrek bir nefes aldı.

"Ne demek istiyorsun?" Albümleri toplamasına yardım etmeye çalıştım ancak elime hafifçe vurdu ve hızlıca kendisi halletti.

"Yorucu aktiviteler yasak!" dedi ve kitaplığın yanındaki üzeri tıka basa dolu sandalyeye otururken gözlerini tekrar kapadı. "Bir yaşındayken senin bebeklik fotoğraflarına bakıp ağladım. Üç yaşma geldiğinde, bir yaşındaki fotoğraflarına bakıp ağlamaya başladım. Anaokuluna başladığında da eski fotoğraflara bakarak ağlıyordum. Çocuklar sürekli büyüyüp değişiyorlar; her göz açıp kapayışında başka birine dönüşüyorlar ve tanıdığın çocuk sadece bir anı hâlini alıyor." Yüzünü ovaladı ve iç çekti. "Beş sene sonra, üniversiteden mezun olan genç bir kadın olacaksın ve ben de şimdiki fotoğraflarına bakıp ergen kız çocuğum için yas tutacağım."

"Yani kendimi suçlu hissetmemeli miyim?"

"Tabii ki hissetmelisin!" dedi kocaman sırtarak. "Bana neler yaptığından haberin var mı senin? Doğum sancıları, karnımdaki çatlaklar ve ameliyat için aldığım borçları düşününce resmen karnımı emdin!"

"Bir gün hepsini telafi edeceğim," dedim kararlılıkla ve kitaplıktan güç alarak ayağa kalktım.

"Ünlü ve zengin olduğun zaman mı?" dedi annem gülümseyerek.

"Aynen," dedim ve banyoya doğru ilerledim. Koridora geldiğimde omzumun üzerinden geriye baktım. "Zaten zenginim. Ün enayiler içindir." Banyoya girdim ve içeri seslendim. "Bu arada, seni seviyorum!"

"Tuvalette misin sen?" diye yanıtladı. Cevap vermedim ama annem yine de ekledi. "İğrençsin, Amanda!"

22. BÖLÜM

“Layla ile Anna nerede?” diye sordum yemekhanedeki her zamanki masama otururken. Öğle aralarım genelde diğer kızlarla aynı zamana geldiği için şanslıydım ve her zaman benim için bir sandalye tutuyorlardı. Hayatımda ilk kez okul yemekhanesine hevesle gidiyordum.

“Mezuniyet Balosu Komitesi,” diye yanıtladı Chloe ağzı patatesle doluyken. Yutkundu ve bana mahçup bir bakış attı. “Pardon. Ayıp oldu.”

“Sorun yok,” dedim çantamdan plastik kabımı çıkarırken. “Sonuçta bir *ahırda* büyüdün.”

“Her neyse!” dedi bana bir patates dilimi fırlatarak. Patates yakamdan sekerek tişörtümden içeri düştü. “Bunu hak etmiştin,” dedi. Kahkahalar eşliğinde patates dilimini sutyenimin içinden çıkardım.

Chloe dikdörtgen şeklindeki yemekhane pizzasını rulo yapıp dürümmüş gibi yemeye başladı. Bu defa cümleye başlamadan önce ağzındakileri yutana kadar beklemişti. “Grant seni mezuniyet balosuna davet etti mi?”

“Hayır!” dedim önümdeki salatayı çatalımla dürterek. Haftalardır okulda afişleri görüyordum ve birinin yanından geçtiğim her seferinde tenime iğneler batıyormuş gibi hissediyordum.

Grant bana değer veriyordu, bunu biliyordum, o yüzden neden hâlâ beni baloya davet etmediğini anlayamıyordum. Geçmişten gelen tüm korkularım tekrar yzeyeye çıkmak üzereydi. "Baloya benimle gitmek istemediğini düşünmeye başladım."

"Bir an önce cesaretini toplasa iyi olacak," dedi Chloe ama sesinde garip bir tını vardı.

Tam cevap veriyordum ki Chloe bir anda ayağa kalktı ve "İşte burada!" diye bağırdı. Arkamı döndüğümde kâğıttan yapılmış siyah ve beyaz Stormtrooper maskeleri takan, futbol formalı altı kişinin bana doğru geldiğini fark ettim. Beni yerden kaldırdıklarında yıllar boyu karşılaştığım zorbalıkları hatırlayarak panikle dim.

"Sakin ol," diye fısıldadı gençlerden biri. Bu, Grant'ın arkadaşı Rodney'nin sesiydi. "Sakin ol, sana zarar vermeyeceğiz."

Chloe kamerasını eline almış, video çekmeye başlamıştı. Kendimi sakinleşmeye zorladım; belli ki neler olduğunu biliyordu. Adamlar beni omuzlarına alarak kafası karışmış kahkahalar eşliğinde yemekhaneden çıkardılar.

Beni kaçıranlar spor salonunun çift kanatlı kapısını bir tekmeyle açtıklarında karşımda uzun kollu beyaz bir gömlek ve yanları beyaz şeritli siyah bir pantolon giymiş olan Grant'i gördüm. Bir yanında kâğıttan bir Darth Vader maskesi takmış ve ucuz bir pelerin giymiş biri, diğer yanında da Cadılar Bayramı'ndan sonra Grant'e verdiğim Boba Fett kostümünü giymiş biri dikiliyordu.

"Leia!" dedi Grant. Bana doğru koşmaya çalışırken Vader ve Fett kollarını tutup onu zaptetmiş gibi yaptı.

"Han!" dedim Stormtrooper kılığındaki futbolcular beni yere bırakırken kahkahalarla.

"Ya yaşamazsa?" dedi Boba Fett, çatallı ve düz bir sesle.

"lrse, İmparatorluk tazminatını der," dedi komik sayılabilecek kadar kalın bir ses. Parker'ın sesi gibiydi ama emin olmadım. "Son sözlerin nedir, Solo?"

"Leia!" dedi Grant, ellerinden kurtulma girişimini biraz daha abartarak. "Benimle mezuniyet balosuna gelir misin?"

“Elbette!” diye bağıırken bir adım ilerledim ve elimi kalbimin üstüne koydum. Az kalsın “Seni seviyorum!” diyecektim çünkü sıradaki replik buydu ama tereddüt ettim. Son zamanlarda bunu her ne kadar çok düşünsem de daha birbirimize bu kelimeleri söylememiştik. Onun yerine, “Senden... hoşlanıyorum! Hem de çok!” dedim.

“Biliyorum,” dedi Grant harika bir Han Solo sırtışıyla. Sonrasında ne olacağını merak ediyordum çünkü bir karbonit dondurma ünitesi olması imkânsızdı; derken Stormtrooperlar ellerindeki spreysel kutularını çalkaladılar ve ikimizi de konfetiye boğdular.

Nihayet yüzümü ve ellerimi konfetilerden temizlediğimde, Darth Vader beni tuvaletin kapısında bekliyordu.

“Lord Vader,” dedim. “Bilmeliydim. Sadece siz bu kadar cesur davranabilirdiniz.”

“Şey,” dedi Vader. Maskesini indirdiğinde Parker’in kafası karışık ifadeyle karşılaştım. “Sıradaki repliği bilmiyorum. Üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. Parker sık sık bizimle aynı partilere katılıyordu veya civardaki daha küçük gruplarla takılıyordu ama Lambertville’deki ilk günlerimden sonra pek konuşmamıştık. “Tüm bu şeye dahil olduğun için teşekkür ederim.”

“Balo teklifi,” dedi Parker, suratının bir kısmını buruşturarak. “Sanırım artık böyle adlandırıyoruz.”

“Öyle pek de özel bir tabir değil,” diye ekledim. Kıkırdayarak başını salladı.

“Pek değil,” dedi. Kaşlarını çatıp bakışlarını yere çevirdi ve ensesini ovaladı, ardından çok zorlanıyormuş gibi görünen bir yüz ifadesiyle tekrar benimle göz teması kurdu. “Senden özür dilemek istemiştım.”

“Ne için?”

“Milyon yıl kadar önceki o partide bir pislik gibi davrandığım

için," dedi tekrar gözlerini kaçırıp. "Şey hissetmişim... Aman, ne hissettiğimin bir önemi yok. Sadece özür dilerim."

"Ah," dedim şaşkınlıkla başımı yana eğerek. "Teşekkür ederim."

"Sorun de... Rica ederim." Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Ne düşündüğünü merak ediyordum. "Sınıfa kadar beraber yürüyelim mi?"

"Tabii," dedim ve birlikte yürümeye başladık. Bir süre sessizce yanımda yürüdü, bir şey söylemek istediği her hâlimden belliydi.

"Bir sorum var," dedi sonunda.

"Sor hadi."

"Bende eksik olan ne?" dedi Parker garip biçimde yumuşak bir sesle.

"Anlamadım," dedim.

"Grant'te olan ve bende olmayan şey ne?"

"Ah." Bakışlarımı yere indirip dudaklarımı ısırdım. "Bu soruya nasıl yanıt verebileceğimi bilmiyorum, Parker."

"Seninle ilk konuşan o olduğu için mi?" diye sordu Parker içtenlikle. Omuz silktim ve ona olabildiğince nazık bir bakış attım. "Neden kızlar benden hoşlanmıyor? Neden *sen* benden hoşlanmıyorsun?"

"Ben ve Grant birbirimize uyduk," dedim. "Sen ve ben ise.. Olmadı işte. Başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum." Sınıfın kapısına ulaştık ve yüzüm ona dönük biçimde duvara yaslandım. Dimdik karşıya bakıyordu ve çenesinde bir kasın hareket ettiğini görebiliyordum. "Bu bir şeyler ifade ediyor mu?"

"Evet," dedi sonunda. "Evet, bir şeyler ifade ediyor."

"Dersim bu sınıfta," dedim artık gerçekten geç kaldığım kimya laboratuvarını işaret ederek. Parker ellerini cebine sokup yürümeye başladı. "Parker?" diye seslendim. Kaşlarını kaldırıp bana döndü. "Konuştuğumuza sevindim."

Hafifçe gülümsedi ve dönüp gitmeden önce başıyla onayladı.

23. BÖLÜM

Sıra bir elbise bulmaya gelmişti.

Daha önce tabii ki hiç balo elbisesi almamıştım ve elbiseyi Walmart'tan almayı teklif ettiğimde bu fikir Layla'nın isterik bir biçimde gülmesine sebep oldu. Kendi elbisesini aldığı, New York üzerinden satış yapan bir internet sitesinden sipariş vermemiz için ısrar ediyordu ancak fiyatlar çok yüksekti. En sonunda güneye doğru bir saatlik araba yolculuğu yaparak en yakın alışveriş merkezine gidip JCPenney'yi ziyaret etmekte uzlaştık.

Layla bir denizci montu giymiş ve Jackie-O stili gözlükler takmıştı, sanki birilerinin onu burada görüp stil puanını düşürmesinden korkuyor gibiydi. Zamanımızın çoğunu soyunma kabinlerinde geçirecek olan bizler ise kapüşonlular ve kot pantolonlar giymeyi tercih etmiştik.

Yemek katına geldiğimizde, "Hadi bir şeyler yiyelim," diye teklif ettim.

"Peki," dedi Layla isteksizce. "Ama fazla yemeyin. Tuzlu yemek de yok! Eğer yedikleriniz şişkinlik yaparsa kıyafetler üzerinize tam olmaz ve baloda çok rüküş görünürsünüz."

"Deme öyle," dedi Chloe yanımdaki sandalyeye otururken.

"Sana bir elbise giydirmek için tam sekiz senedir bekliyo-

rum," dedi Layla bakışlarını kararlı biçimde Chloe'ye dikerek. "Artık benim dünyamdasın."

"Her neyse," dedi Chloe, "Taco Bell'den yiyelim."

"Tuz yasak demiştin!" diye bağırdı Layla yemeklerimizi almaya giden Chloe'nin ardından koşarak.

"İyi misin?" diye cıvıladı karşımda oturan Anna.

"Ah, evet," dedim iki derin nefes alıp zoraki bir gülümseme takınarak. Tuvaletteki o günden sonra ilk defa bir alışveriş merkezine gelmişim ve bunu düşünmemeye çalışıyordum. "Aslında çok heyecanlıyım." Yalan *sayılmazdı*; kız arkadaşlarımlaydım, gerçek erkek arkadaşım ile gerçek bir dansa katılmak için elbise alışverişindeydik. Yol boyunca heyecanlıydım ve mağazaya girdiğimizde muhtemelen yine heyecanlanacaktım. "Ya sen?"

"Biraz gerginim," dedi saçının bir buklesini parmakları arasında döndürüp endişeyle dudaklarını birbirine bastırırken.

"Ailenle mi ilgilili?"

"Evet," dedi Anna. "Bir senedir öğle yemeklerini atlıyor ve onlardan gizli para biriktiriyorum. Yalan söylemek berbat hissettiriyor."

Aşağılık bir ailen var ve seni hak etmiyorlar, demek istedim ama sadece, "Artık on sekiz yaşındasın ve konu sadece bir elbise," diye yanıtladım.

"Tam olarak öyle değil. Layla'nın *köprücük kemiklerini* gösteren bir elbise giydiğini gördüklerinde nasıl yorumlar yaptıklarını duymalıydın." Anna yüzünü avuçlarına gömüp inledi. "Bu bir hataydı. Ya balodan önce elbiseyi bulurlarsa?"

"Bu bir hata değil," dedim. "Bu senin hayatın ve senin bedeninin. İsteddiğini giyersin." Chloe'nin elinde takolarla geldiğini gördüm, Layla düşmüş omuzlarıyla yenilgiye uğramış hâlde onu izliyordu ve gülümsedim. "Baloya kadar da elbiseni bizim evde saklayabiliriz."

"Teşekkürler," dedi Anna müteşekkiri bir gülümsemeyle.

"Lafını bile etme," dedim Chloe ve Anna oturmadan ve dörtte üçümüz leziz tuzlu takolara gömülmeden önce.

"Tamam, dinleyin," dedi Layla bizi kadın reyonunun ortasına toplayarak. "Aşırı basitleştirmiş olacağım, alınmaym ama sizinle adım adım gitmemiz gerekiyor: Amanda ilkbahar, Chloe sonbahar ve Anna, sen de yazsın."

"Ayrıca akrep burcuyum!" dedim sersem bir sırıtışla.

"Bana ukalalık yapma," dedi Layla, ardından bir an duraklayıp ekledi. "Hey, cidden mi? Doğum günün yaklaşmış olmalı."

"Astrolojinin bir tür büyü olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi Anna kaşlarını çatarak.

"Anna," dedi Layla, "Seni seviyorum ama *sus*." Gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve devam etti. "Chloe, senin aklında tutmanı istediğim kelimeler 'toprak tonları'. Yeşil ve kahverengi şeylere bakacaksın. Belki biraz mavi veya kırmızı da olabilir ama kesinlikle yumuşak tonda olmalı."

"Renklerin yumuşağı da mı oluyormuş?" dedi Chloe.

Layla iç çekerek dikkatini Anna'ya yoğunlaştırdı. "Anna, bana açık mor tonlarında bir şey getirmeni istiyorum: lavanta rengi, fuşya, leylak... Anafikri anlamışsındır." Anna ciddiyetle başını salladı ve görevini yerine getirmek için minik bacaklarıyla ilerlemeye koyuldu. "Ve Amanda, mücevher tonlarına ve günbatımı renklerine bakacaksın. Koyu günbatımı renkleri. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Anladım, koç!" diye bağırdım ve ardımı dönüp raflara doğru ilerledim.

"Ukalalık hakkında ne demiştin?" diye seslendi arkamdan.

On dakika sonra kolumun altında yarım düzine seçenek ile soyunma kabinine ulaşmıştım. Chloe acması bir ifadeyle kabinlerden birinden çıktı, bir düzine kahverengi ve yeşil elbiseyi bir başka yığınla takas etti.

Chloe'nin bitişişindeki kabine girdim. Sızlandı. Askıda umut vadeden ancak giydiğimde beni bir trafik konisi gibi gösteren elbise karşısında dil çıkardım.

Bir süre sessiz kaldık, ben yaptığım işe odaklanmıştım ve Chloe de muhtemelen havanın ilkbahardaki gibi olmasını diliyordu, böylelikle elbise yerine softbol üniformasını giyebilecekti. Ardından konuştu. "Geçen hafta sonu neredeydin? Seni özledik."

"Geçen hafta sonu mu?" dedim, sesim biraz çatlarken. Son umudum olan, dramatik bir degaje yakalı mor elbiseye uzanmış hâlde donup kalmıştım. "Atlanta'dan bir arkadaşım geldi ve onunla zaman geçirdik..." Duraksadım. Ona yalan söylemek istemiyordum. "Bee ile beraber."

"Ah," dedi Chloe düz bir sesle. Mor elbise harikaydı ama artık kendimi o kadar da heyecanlı hissetmiyordum.

"Chloe..." diye söze başladım ancak lafımı kesti.

"Yapma," dedi. "Sorun yok."

"Chloe, bekle," dedim ve elbiseleri aceleyle askılarına asıp kabinden dışarı fırladım. "Bee'nin de arkadaşımı; ikinizin bir ilişkisi olduğunu daha bilmezken onunla arkadaş olmuştum."

"Her neyse," dedi Chloe kabinden çıkarken. "Biliyorsun, senden hoşlanıyor."

"Ne?" dedim. "Biz arkadaşız."

"Arkadaştan öte," dedi Chloe dümdüz bir şekilde.

"Hadi ama, Chloe," dedim başımı sallayarak. "Benim heteroseksüel olduğumu biliyor."

"Benim de heteroseksüel kızlardan hoşlanmışlığım var," diye homurdandı Chloe, sesi o kadar alçaktı ki duymakta güçlük çekmiştim.

"Sadece... Hayır," dedim bu fikri defetmek için başımı sallayarak. "Biz *sadece* arkadaşız, Chloe. Ve sadece birlikte zaman geçiriyorduk. Bunun seni inciteceğini hiç düşünmemiştim," dedim.

"Eh, incitti." Floresan ışığın altında, bir düzine dağınık elbisenin yanında dikilirken bir anda gözüme çok yalnız göründü. Sarılmak isteyerek ama izin vereceğinden emin olamayarak ona doğru ilerledim, derken eli askılarla dolu hâlde Layla köşede belirdi.

"Vay canına!" diye bağırды, elimden tutup beyni aynanın önüne götürürken. "Etrafında dön!" diye emir verdi, ben de itaat ettim.

“Degaje yaka omuzlarımı çok mu geniş gösteriyor?” diye sordum dönmeyi bırakıp. Aynadaki aksime baktım, Chloe’nin incinmiş gözlerine bakmak zorunda kalmadığım için minnettardım.

“Hayır, omuzları *küçültüyor*,” dedi Layla gözlerini yuvarlayarak ama gülümsüyordu. “Cidden, ikinizle de sıfırdan başlıyor gibiyiz. ‘Nasıl Kız Olunur?’ dersi vermem lazımdı benim.” Elediğim elbiselerimi geri götürmek için aldı ve Chloe de tekrar kabine döndü.

Bir süre kapalı kapıya bakarak öylece dikildim, Layla’nın sözleri kulağımda çınılıyordu. Bir erkek olma konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştım ve keyif de almıyordum ama bazı şeyler vardı ki bir şekilde mantıklı geliyordu; erkekler sinirlendiğinde bunu yumruklarıyla gösterirlerdi ve konu kapanırdı. Kızlar ise daha farklı olduğunu biliyordum. Farkında bile olmadan Chloe’yi kırmıştım ve morarmış bir gözden farklı olarak, iyileşmesi birkaç günden daha uzun sürecekti.

24. BÖLÜM

“Mutlu yıllar!” dedi Layla birkaç gün sonra Chloe ile beraber oturdukları yerden sırtıp el sallayarak.

“Teşekkürler,” dedim Chloe’nin yanına otururken. Beni ufak bir gülümsemeyle karşıladı. Soyunma kabinindeki tartışmamızdan beri hâlâ pek konuşmuyorduk ancak kırgınlığının biraz geçtiğini hissediyordum. Umuyordum ki zamanla bu hiç yaşanmamış gibi hissedebilecektik.

“Peki on sekiz yaşında olmak nasıl bir duygu?” diye sordu Anna. Okula ara verdiğim bir seneden haberdar olmadıklarını hatırlayarak gerildim. On sekizime gireli bir sene olmuştu fakat gerçeği açıklayamazdım. İlk defa bu denli normal arkadaşılıklarının olması ve buna rağmen bu kadar çok sırrı içimde taşıyor olmak tuhaf hissettiriyordu.

“Evet,” dedi Layla. “Sigara satın aldın mı?”

“Ben sigara kullanmıyorum,” dedim omuz silkerek; yine yarım bir gerçek yüzünden midem kasılmıştı. Hormon tedavisi görürken sigara kullanmak ölümcül kan pıhtılarına neden olurdu ama bunu da onlara anlatamazdım.

“Ben de öyle,” dedi Layla umursamazca. “Konu, bir dönüm noktasında olman. Bu da bana şunu hatırlatıyor...” Masanın al-

tına uzanıp gümüş rengi kaplama kâğıdıyla süslenmiş küçük bir hediye paketi çıkardı.

“Ortaklaşa aldık,” diye cıvıladı Anna oturduğu yerde zıplayarak.

“Kızlar!” dedim kurdeleyi çözerken içimde kabaran duygularla. “Buna hiç gerek yoktu.”

“Vardı işte,” dedi Chloe. Bakışlarını yakalamak umuduyla ona doğru baktım. Alışveriş merkezindeki konuşmamızdan sonra artık her şeyin eski hâline döndüğünden emin olmak istiyordum ama yüz ifadesini okumak her zamanki gibi imkânsızdı. “Doğum günün kutlu olsun.”

Kutuyu açtım ve içinden balo elbisemle mükkemel bir uyum sağlayan bir çift ametist küpe çıkardım, akşam güneşinin altında parlıyorlardı. “Çok beğendim!” dedim ve üzülerek ekledim, “ama kulaklarım delik değil.”

“Biliyoruz. Deldireceğiz,” dedi Anna coşkuyla. “Grant’e o hediyeni hazırlayana dek seni oyalayacağımıza söz verdik.”

“Bekle, ne?” dedim. “Ne o?”

“Konuyu değiştirme.” Layla parmak uçlarının kötü kahramanlar gibi birleştirdi. “Ve güven bana, sessizce gelmen en iyisi olur.”

Rebel Yell dövme stüdyosu, çakıl zeminli park alanındaki küçük bir tuğla küpüydü. İçeri girdiğimizde öten çanın sesi, son ses çalan Molly Hatchet şarkısının altında zar zor duyuldu.

“Hey, Riley!” diye seslendi Layla. Kırpılmış yeşil saçları olan, kulakları tünelli, incecik bir kız Layla’yı kucakladı.

“Bu benim kuzenim Riley,” dedi Layla, tek kolun kızın omzuna atıp gülümserken. “Tanıyabileceğiniz en belalı tiptir.”

“Aman,” dedi Riley gülerek. Bize doğru döndü, “Bugünkü kurbanımız kim?”

“İşte bu,” dedi Layla koluma girerek. “Amanda.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Amanda. Bugün Rod’la olacaksın, seninle o ilgilenecek.” Riley stüdyonun diğer ucuna doğ-

ru seslendi ve saçlarını kazıtmış, kareli gömlekli bir adam yanı-
mıza geldi.

“Selam.” Rod koltuğu işaret ederek gülümsedi. “Ne istersin?
Üst kıvrımda mı delelim ya da tünel mi açalım?”

“Ah, hayır,” dedi Layla. “Kulağında henüz hiç delik yok.”

“Bir bakire!” dedi Rod gülümseyerek. Yanaklarımın kızardığını
hissettim. “Eh, endişelenme, doğru yere geldiniz. Biraz gözün
korkmuş olabilir ama seninle güzelce ilgileneceğiz.”

Layla suratımdaki gergin ifadeyi fark etti. Parmağını önce
bana, sonra sandalyeye doğrulttu. Bir hız trenindeymişim gibi
sandalyenin kolluklarını sıkıca tutup gözlerimi kapadım ve nefesi-
mimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

“Bana haber vermeden yap,” dedim, Rod’un iğnenin pake-
dini açarken çıkan hisırtıyı duyarken. Mutlu düşüncelere odak-
lanmaya karar verdim: şu an hayallerimin erkeğinin benim için
bir doğum günü sürprizi hazırladığını, beni bu kadar iyi tanıyan
arkadaşlarımın beni istediklerime ulaştırma konusunda ne denli
kararlı olduklarını ve hayır asla cevap olarak kabul etmedikleri-
ni. En son ne zaman doğum günümü kutlamak istediğimi hatırla-
mıyordum ama uzun süredir ilk defa, kutlamaya değer bir şey ol-
duğunu hissediyordum. “Dikkatimi dağıtacak bir şeyler yapın.”

“Tamam,” dedi Layla haylaz bir sesle. Kısa bir sessizlik oldu
ve ardından, “Anna ve benim balo komitesinde olduğumuzu bili-
yorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet?”

“Seni balo kraliçeliğine aday gösterdik!”

İğnenin kulağıma girdiğini fark etmedim bile.

25. BÖLÜM

Kızlar beni ağaç evimize giden yolda bıraktıklarında kulaklarım hâlâ sızlıyordu. Grant'in planlarını öğrenmek için onları sıkıştırmanın işe yaramayacağını biliyordum, o yüzden tavır yapmadan araçtan indim ve Layla arkamdan ısıklık çalarak arabasıyla uzaklaşırken gülümsedim. Gözden kaybolduklarında patika boyunca ilerlemeye başladım, kapüşonluma gölden gelen serin rüzgâra karşı yeterince etkili bir koruma sağlamıyordu.

Kasım ayında olduğumuzdan çalıların çoğu neredeyse ölüydü ve ağaçlardan düşen kuru yapraklar yolu tıkıyordu. Uzaktan gelen müziği duydum ve geldiği yöne doğru ilerledim. Ağaçlığı aştığımda gölün akşam ışıklarında kristal gibi parladığını gördüm ve Grant'in orada olduğunu, bir ağaca yaslanmış elindeki çakmakla oynadığını fark etmem biraz zaman aldı.

Düğmeleri ışıktan parıldayan, hafifçe yıpranmış siyah bir takım elbise giymişti. Saçlarını tarayıp arkaya doğru yapıştırmıştı ve tıraş olmuştu. Kirli sakalı yüzüme değdiğinde oluşan hissi seviyordum ancak pürüzsüz yanakları onun havalı bir prens gibi görünmesini sağlamıştı. İleri doğru bir adım attım.

"Vay canına," dedim. "Yani, selam. Anladığım kadarıyla bir şeyler hazırlamışsın?" Çalan müziğin *Amélie* filminin müziklerinden olduğunu fark edip gülümsedim.

“Doğum günü hediyen,” dedi utangaç bir gülümsemeyle ensesini ovuştururken. Başıyla merdiveni işaret etti. Basamakları tırmandım ve ağaç evin zemininin beyaz bir battaniye ile örtüldüğünü, battaniyenin üzerinde de iki tabak yemek olduğunu gördüm. Pencere kenarına mumlar dizilmişti. “Sürpriz!”

Ona sarıldım ve öptüm.

“Bu koku da ne?” dedim. “Harika kokuyor.

“Sole Meunière,” dedi Grant. “Umarım doğru telaffuz etmişimdir.” Edememişti ama hatası oldukça sevimliydi. “Ayrıca sıcak patates salatamız ve zeytinyağıyla fırınlanmış kabağımız da var.” Parmaklarını benimkilere kenetledi ve öyle iyi hissettim ki, bu aynı anda hem bir bahar öğleninde güneşin altında uzanmak hem de egzersiz yaptıktan sonra soğuk sulara atlamak gibiydi. “*Amélie*’yi izlediğimizde bir gün Paris’te yaşamak istediğini söylediğini anımsadım ve bir geceliğine Fransa’yı buraya taşımak istedim.”

“Grant,” dedim ona doğru dönerek. “Bu harika. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Evet,” dedi Grant. Bakışlarını bana doğrulttuğunu fark ettim. “Sen de sık sık benim bu şekilde hissetmeme sebep oluyorsun.” Bakışırken dudakları aralandı ve bir anlığına bakışlarımız dans ederken aynı nefesi soluduk.

Bir adım yaklaştı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Gözlerimi yumup ona doğru eğildim, dudaklarımız hareket ederken ellerim ceketinin yakasında dolaşıyordu. Gülümseyerek dudaklarını ısırdım ve ceketinin düğmelerini açmaya başladım. Ceketini üstünden çıkardı ve öpüşmemize ara vererek ceketini dikkatlice ağacın dalına astı.

“Özür dilerim,” dedi. “Sahip olduğum tek takım bu, o yüzden mahvetmek istemiyorum. Baloya kadar iyi durumda kalması gerekiyor.”

Sessizce parmağımı kravatına doladım ve onu içeri çektim. Başta biraz telaşlıydı, yemeklerin soğuyacağından endişe ediyordu ama aç değildim. Kravatını çözdüm ve ceketini astığı dala

fırlattım. Elini kalçama yerleştirdi. Ellerimi göğsüne koydum, gömleğinin altındaki kaslarının sertliğini hissetmek hoşuma gidiyordu; özellikle bedenlerimizin bu denli farklı olmasından, iki insanın olabileceğİ en farklı noktalarda olmamıza rağmen beni tekrar öptüğünde bu farklılıklarımızın bir araya gelişinden, sert kaslardan ya da yumuşak bir bacadan, göğüslerden veya kirli sakaldan öte kendini keşfetmeye çalışırken bunun verdiği zevkten titreyen tek bir varlık olmamızdan keyif alıyordum.

Elini eteğimin içinde hissettiğimde içgüdüsel olarak kasıldım, hâlâ bu bölgenin güvenli olduğı fikrini içselleştirememiştim. Bana kocaman gözlerle baktı ve yavaşça gevşedim. Başım la onayladım ve öpüşmeye devam ederken eli kalçalarım da dans edip külotlu çorabıma ulaştığında yavaşça aşağı sıyırdı. Çorabımı çıkarırken ikimiz de bacaklarımıza bakıyorduk. Tenimde kasım beyazlığı hâkimdi ama bacaklarım uzun ve düzgündü. Bacaklarımı izleyişini görünce, onları daha da çok sevmeye başladım. Eli baldırımdan dizlerime, sonra tekrar kalçalarım a doğru ilerlerken böyle bir temasın olabileceğini keşfederek nefes nefese kalmıştım. Bir erkekmiş gibi davranan ve kendini öldürmeyi deneyen o zavallı kızı düşündüm ve bunu görmesini, hissetmesini, böylelikle bir gün onun da bedeniyle barışacağını, hatta o bedendeyken güzel şeyler hissedeceği gerçeğini anlamasını istedim.

Ensem den öptü ve gömleğinin düğmelerini çözüp üzerinden çıkardım. Bedeni ince, güçlü ve gerçkti; bir modelin, film yıldızının veya bir atletin bedeni gibi değildi ama yorucu çalışmalar sonunda inşa edilmiş kaslardan oluşuyordu. Kazağımı kaldırıp başımdan sıyıırken korkmuyordum. Korkmuyordum. Bir an için bakiştık ve sessizce bir karar aldık. Ben eteğimi çıkarırken o oturdu ve pantolonunu çıkardı. Tekrar birbirimize baktık ve nefesim kesilir gibi oldu.

Dudağımı ısırdım, sutyenimin kopçalarını açıp yere bıraktım. Gözleri öyle açılmıştı ki kendi yansımanı görebiliyordum ve bu aynalardaki gülümseyen kız çok güzeldi. Kollarımdan tutarak

beni sırtüstü yatırdı. Kıkırdadım ve o dizleri üstünde üzerime çıkarken parmaklarımı karnından aşağı doğru gezdirdim.

Beni tekrar öptü ve onu kollarımla sardım. Parmakları beni gıcıklayarak bedenimin yan kısmında ilerliyordu, gülerек kıvrınmamak için tüm irademi kullanmam gerekti ve ardından parmakları kalça kemiğimi aşarak daha da aşağı inmeye başladı. Onu durdurmadım ama derin bir nefes alarak kasıldım. Gözlerini anında açıp dikleşti, bakışları endişeliydi.

“İlk seferin mi?” diye sordu. Gözlerimi kaçırdığımda yanağıma dokunup bakışlarımı geri yakaladı. “Tabii ki ilk seferin. İlk öpüşmenin benimle olduğunu söylemiştin. Özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim dudağımı ısırarak. Bu gece Grant’le ne kadar ileri gitmek istediğimi biliyordum fakat o noktaya gelmiş-tik ve korkuyordum.

“Tamam.” Yanuma uzandı ve elini yanağıma koydu. “Yavaşla-mamızı ister misin?”

“Evet,” dedim, bunu tahmin ettiği ve anladığı için ona minnettardım.. “Bu gerçekten çok güzel ama evet.”

“Sorun yok,” dedi. “Hiç sorun değil.” Sırtüstü uzandı. Parmaklarımızı kenetledik ve birbirimizin sıcaklığını hissedip nefes alıp verişlerini dinleyerek gökyüzünün turuncuya, mora ve sonunda siyaha dönüşünü izledik.

“Gelecek hakkında düşünüyordum,” dedi Grant. Dönüp ona baktım. Hâlâ tepemizdeki yıldızlardan oluşan kubbeyi izliyordu. “New York Üniversitesi veya benzeri bir okula giremem ama rehber öğretmenle konuştum ve eğer notlarımı yükseltirsem burs alabilir ve bir eyalet üniversitesine gidebilirmişim. Kredi bile almadan üniversiteye gidebilirim.”

“Vay canına,” dedim ona sokulup elimi kalbinin üzerine yerleştirirken. Kalp atışları çok hızlıydı. Ailesi hakkında ne yapacağını sormak istemedim; bir kez olsun yalnızca kendini düşünmesini istiyordum.

“Ve düşünüyordum da,” dedi dönüp bana bakarak. Burunlarımız birbirine değiyordu ve bakışımı odaklayamıyordum. “Mali

yardımın bir kısmıyla kendime bir bilgisayar alabilirim ve sen New York'a gittiğinde Skype üzerinden birbirimizle görüşebiliriz."

"Belki gelip beni ziyaret edersin," dedim.

"Belki," dedi Grant. "Bu güzel olurdu."

"Ve belki," dedim bakışlarımı indirip dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak, "tüm notların A olduğu zaman, benim okuluma geçiş yapıp benimle eve çıkabilirsin."

"Şimdilik," dedi beni sıkıca kendine çekip hızlı bir öpücük kondurarak, "bu kadarı gayet güzel."

Başımınla onayladım. Ancak zihnim hızla ilerliyor, düşünmek için kendime nadiren izin verdiğim bir geleceği hayal ediyordu. New York sokaklarında Grant'le el ele yürüdüğümüzü düşündüm; Central Park'ta bir battaniyenin üzerinde yayılıyorduk, o huzurla yanımda uyurken ben ders çalışıyordum. Henüz çok yeni olduğumuzu biliyordum, yine de sonsuza dek onunla olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden duramıyordum.

"İlkim olmanı istiyorum," dedim yanağımın içini kemirerek. "Hazır olduğum zaman, seninle birlikte olmak istiyorum."

"Acele etme," dedi Grant yüzünü omzuma gömerek. "Dünya kadar zamanımız var."

AĞUSTOS, İKİ YIL ÖNCE

“Gerçekten gelmek istiyor musun?” diye seslendi annem oturma odasından. “Artık zevkini bildiğimi düşünüyorum.”

“Yaz boyu hiç evden çıkmadım,” diye seslendim. Konuşurken kazara başımı arkaya çevirince göz kalemi göz kapağımdan kaşıma kadar bulaştı.

“Lanet olsun.” Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak sakın kalmaya çalıştım. Bunun kolay olması gerekirdi. Anaokulundan beri resim yapıyordum. Fakat bu garip geçiş evresinde hiçbir şey kolay değildi. Kullandığım hormonlar henüz görevlerini tamamlayamamıştı ve önümüzdeki yaza kadar ameliyat için gerekli yaşta olmayacaktım.

Oturduğum yerde gözlerimi açıp aynaya baktım. Saçım hâlâ kısa ve erkeksiydi, gerçi hormonlar sayesinde gözle görülür derecede daha hızlı uzamaya başlamışlardı. Sağ gözümde makyaj yoktu, sol gözümdeyse far ve çocukça hareketlerle bulaştırılmış kalın bir göz kalemi çizgisi vardı. Yanaklarımda utangaç anime karakterlerine benzememe neden olan fazla parlak iki kırmızı yuvarlak vardı. Dudaklarım büzülür, gözlerim seğirirken kendimi izledim. Gözyaşlarım belirmişti ve eğer akmalarına izin verirsem tüm makyajı sıfırdan yapmam gerekeceğini biliyordum ancak o

kadar aptal ve çaresiz hissediyordum ki tüm bunların ne anlamı var ki diye düşündüm. Annem kibarca kapımı tıklattı.

"Fikrimi değiştirdim," dedim. Sesimin sakın çıkmasını istemiştim ancak acıklı bir inleme gibiydi.

"Ağlıyorsun."

"Ben i-iyiyim."

"Beni kandıramazsın," dedi. "On saniye içinde oraya geleceğim, o yüzden kendini toparlaman gerekiyorsa şimdi tam zamanı."

Gidip yatağımın kenarına oturdum, hâlâ burnumu çekiyordum. Kedim Guinevere, yatağın diğer ucuna geçip yüzünü omzuma gömdü ve mırıltılarıyla biraz olsun beni rahatlatmıştı. Kapı gıcırdadı. Annemin ayağında beyaz sandaletlerle içeri girişini izledim. Yanıma oturdu ve yumuşak eliyle omzumu sıktı.

"Aptal gibi görünüyorum," dedim. "Artık ne bir erkek ne de bir kızım. Sadece bozuk bir şeyim. Ölsem daha kolay olurdu."

"Kimin için?" dedi annem. Tutuşu sıkılaştı. Ona baktım ve yumuşak hatlara sahip yüzüyle uyumsuz biçimde kısılmış gözlerindeki çelik gibi bakışı gördüm.

"Sen hariç herkes için sanırım," diye fısıldadım. Gözlerimi kaçırdım ve tutuşu gevşedi.

"Annemi incetmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Bir daha... Bir daha kalkışmayacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Aferin sana," dedi. Omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi, yine her zamanki gibi nazik ve mutlu görünüyordu. "Mason ailesinin kızları asla vazgeçmez."

"Benim soyadım hâlâ Hardy."

"Eh, babaannen zorlu bir sürtüktü, o da bizim gibi sayılır." Hâlime rağmen gülümsedim. "Şimdi bakalım tüm bu yaygaranın sebebi ne." Parmaklarını çenemin altına koyup suratımı kaldırdı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Yüce Tanrım, Amanda, ne kadar yaymışsın. Bu kadar sürmen gerektiğini kim söyledi?"

“İnternet,” dedim utanarak. Annemin boğazının gerisinden şüpheli bir ses yükseldi.

“İnternet çok fazla şey söylüyor, balım. Hank’i hatırlıyor musun?”

“Şu merhemli adam mı?”

“Evet. İnternet harika bir uyumumuz olduğunu söylemişti ama bak nasıl çıktı. Halımda hâlâ merhem lekeleri var ve her zamanki gibi bekâırım.”

Gözlerimdeki şişliğin sızısını unutup güldüm. Masamdan makyaj temizleme mendillerimi alıp çocukken yaptığı gibi hafifçe yüzümü silmeye başladı. “Makyajın birçok kullanım amacı vardır. Biri gözlerini, yanaklarını ve dudaklarını belirginleştirip öne çıkmalarını sağlayarak erkeklerin doğal olduğunu sanacakları feminen bir ışıltı kazandırmaktır. Temizledim.”

“Başka nasıl kullanılır?”

“Genç görünmek,” dedi annem bakışlarını kaldırmadan. “Ancak biraz daha genç görünürsen insanlar beşiğinden çıkmaya nasıl izin verdiğimi merak edecektir.”

Güldüm. Doğru hissettiriyordu. Ne istediğimi anlayacak yaşa geldiğimden beri annemle aramda olmasını istediğim ilişki buydu.

“Hareket etmeyi kes! Şimdi gözlerini kapa ve öyle kal.” Dedimini yaptım. Kalemle göz kapağıma uzun, zarif dokunuşlar yaparken gözlerini kısmış, dilinin ucunu dışarı çıkmıştı. “Şimdi gözlerini aç ve yukarı doğru bak.”

Göz pınarlarım boyunca kalemle geçti. “Hamileyken hep senin kız olacağını düşündüğümü biliyor muydun?” Kaşlarımı kaldırdım. Güldü ve cıkcıkladı, yüzümü tekrar doğal ifadesine sabitlemeye çalıştım. “Erkek olduğunu öğrendiğimde biraz üzül-müştüm. Tüm bu çileyi baştan yaşamak istemiyordum, o yüzden tüm bunları kimseye öğretemeyeceğimden korkuyordum.”

“Ben de,” dedim. Yanaklarıma hafifçe gül pembesi allığı sürerken gözlerimi kapadım. “Ben de korkuyordum yani.”

“Hâlâ korkuyor musun?” diye sordu. Gözlerimi açtığımda en-dişeli bir ifadenin gülüşünü dondurduğunu gördüm.

“Evet,” dedim. “Ama eskisi kadar değil. Sadece farklı şekillerde. Yaşamaktan değil ama insanların beni incitmesinden korkuyorum.”

“Hiç değilse her zaman düşündüğüm kadar zekisin,” dedi. “Dudaklarını büz. Böyle bir dünyada kadın olmak, korkmak anlamına gelir. O korku seni hayatta tutacak.”

“Gerçekten o kadar kötü mü?”

Dudağıma ruju sürerken tekrar dudaklarımı büzmek için işaret etti. “Belki de değildir. Kim bilir? Dünya eskisinden daha farklı şimdi. Bana şeyi... durumunu anlattığında her şeyden çok, senin bir kız olmanın zorluklarıyla uğraşacak olmana üzülmiş-tüm. Git aynaya bak.”

“Ah,” dedim aynaya ulaştığımda. Ellerimi yansımamda gezdirdim. Gözkapaklarımdaki şarap rengi, elmacık kemiklerimdeki hafif şeftali tonları, kahvemsı kırmızı rujla sanki aynadan bana bakan kişiyi daha önce hiç görmemiştim. Her zaman görmek istediğim şey buymuş gibi hissettiriyordu.

Hafifçe başımın döndüğünü hissettim. Duvara yaslandım ve yanımdaki kitaplığa tutundum. Yanaklarım acıyordu ve gözlerim yine yaşarmaya başlamıştı ama daha farklı bir hisle.

“İyi misin?” dedi annem bana doğru yürürken.

“Sanırım alerjim var. Garip hissediyorum... Hem hafif hem sersem gibi.”

“Hasta değilsin, tatlım,” dedi annem. Yanağımla öpüp beni kemiklerimi kıracakmışçasına sıkıca kucakladı. “Bunun adı mutluluk.”

26. BÖLÜM

“İyi eğlenceler,” dedi babam arabayı okulun otoparkma çekerken. Yuvaya dönüş maçı birkaç saat önce bitmişti, takımımız dördüncü çeyrekte maçı kazanmıştı ve tribünden Grant’e tezahürat ederken sesimin kısılmasına rağmen mutluydum. Degaje yakalı, dizime dek uzanan mor elbisemi giymiş, kızların doğum günüm için aldıkları ametist küpeler ve altın rengi alçak topuklu ayakkabılarla kombinlemiştim. Topuklularla birlikte Grant’in boyunda, hatta belki biraz daha uzun olacaktım ama bu defa umrumda değildi.

“Bıraktığın için teşekkür ederim,” dedim kapı koluna uzanırken. Anna elbisesini almak için uğradığında dikkatim dağılmıştı, saçımla makyajımı yaparken de çok zaman harcamıştım; şimdiyse Grant, kızlar ve onların kavalileriyle okul bahçesindeki fotoğraf çekimimize geç kalmıştım ve öğrendiğime göre bu bir Lambertville Lisesi geleneği idi.

“Amanda, bekle,” dedi babam ben arabadan inerken. Ses tonu ciddiye ve bir kez daha bana dikkatli olmam konusunda bir vaaz vereceğinden korktum.

“Gitmem gerekiyor,” dedim. Anna’nın otoparkın diğer ucunda zıplayarak bana el salladığını görebiliyordum.

“Sadece söylemek istediğim şu ki,” diye başladı lafa babam,

garip bir tutuklukla. Ardından bana bakmadan devam etti. “Bu gece çok güzel görünüyorsun.”

“Ah,” dedim. “Teşekkür ederim.” Yüzüm kızarmıştı.

Arabadan inip kapıyı kaparken arkamdan, “Ve kendine dikkat et,” diye seslendiğini duydum ama sanırım bu tüm babaların kızlarına içgüdüsel olarak söyledikleri bir şeydi.

“Amanda!” diye bağırdı Anna arabadan indiğim gibi tüm yüzünü kaplayan haşarı bir gülümsemeyle bana doğru gelerek. “Amanda, bak! Chloe elbise giymiş.”

Günbatımının her şeyi altın rengi bir ışıkla aydınlattığı okul bahçesine doğru döndüm ve Chloe’yi saç rengiyle uyumlu kırmızı, kolsuz bir elbise giymiş olarak gördüm; tam da Layla’nın tavsiye ettiği gibi bir elbiseydi. Kollarının ne kadar kaslı ve düzgün olduğunu ve düzleştirdiği saçları, hafif bir allık ve göz makyajıyla ne kadar hoş görüldüğünü ya da kaşlarını çatıp suratsız bir çocuk gibi ayaklarını sürümüyor olsaydı ne kadar hoş *görüneceğini* fark ederek şaşırdım. Bu hissi tanıyordum elbette; her gün erkek kıyafetleri giymek zorunda olduğum zamanlar ben de böyle hissediyordum.

“Kapa çeneni,” dedi Chloe.

Birkaç dakika sonra Grant geldi, takımı dümdüz ve tertemizdi. Beni gördüğünde gözleri beğeniyle açıldı ve ıslık çaldı; daha önce hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Onu öptüm ve fotoğraf çekimi için sıraya girdik, dünyanın en güzel hediyesini süsleyen bir kurdele gibi kollarımızı birbirimize dolayıp yanaklarımız acıyana kadar gülümsedik.

Anna ve Layla’nın uzman liderliğindeki balo komitesi, “Balonun Kahramanları” temasında karar kılmış ve donuk, köhne spor salonumuzu *Odesa*’dan bir mekâna dönüştürmüşlerdi. Yunan kahramanlarının canavarları kılıçtan geçirdiği yağlı boya tablolar duvarlara asılarak tribünler gizlenmişti. Tavan mavi kâğıt şeritlerle kaplanmış ve tavandan sarkıtılan kartonlara hidralar ve deniz

canavarları resmedilmişti. Spor salonunun diğer köşesindeki DJ bile sahneye Antik Roma giysileri giyerek çıkmıştı.

Grant'i kalabalığın ortasına çektim ve hoparörlerden bangır bangır Icona Pop'un *All Night*'ı çalarken dans etmeye başladık. Şarkıda ne zaman "Cennetin kapılarını açacak anahtarlara sahibiz," cümlesi geçse içimde bir şey yankılanıyordu ve bu denli hoşlandığım bir çocukla beraberken yerimde duramayacak kadar efsanevi hissediyordum. Onu kendime doğru çektim, yüzümü boynuna gömdüm, kokusunu içime çektim ve ondan *hoşlanmadığımı* fark ettim.

Onu seviyordum. Onu âşıktım, artık bunu biliyordum. Bunu ona söylemeye çalıştım ama sesim gürültüde kayboldu. Başını çevirdiğinde sadece gülüp onu öptüm. Daha sonra konuşacak vakitimiz olacaktı. Geçen gece bana söylediklerini düşündüm; *Dünya kadar zamanımız var*. Şarkılar boyu dans ettik; sıkıca topladığım saçlarım gevşemiş, alnım terlemiş, yeni aldığım topuklu ayakkabılar ayağımı mahvetmişti ama umursamıyordum. Sonunda devam edemeyecek kadar bitap düştük. Grant'i öpüp banyoya gitmek için müsaade istedim.

Koridorlardaki hava, spor salonundaki nemden sonra bir mahzen gibi hissettiriyordu. Topuklarımın çıkardığı ses, dolapların sıralandığı koridorda yankılanıyordu ve serin hava kolumdaki tüyleri diken diken etmişti. Tuvalet kapısını açıp Bee'yi kapalı gözlerle lavaboya yaslanmış dururken görünce duraksadım.

"Ah, selam!" dedim.

Yerinde salınarak gülümsedi. Gözleri kızarmış, yanakları pembeleşmişti.

"Selam," dedi kelimeleri ağzında geveleyerek.

"İyi misin?"

"Evet," dedi. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, güldü ve tekrar lavaboya yaslandı. "Evet, iyiyim. Asıl *sen* iyi misin?"

"Elbette," dedim ona sarılırken. İç çekti ve kendini kollarıma bıraktı, ardından beni koluyla uzaklaştırıp gözlerine baktı.

"Ama iyi misin?" dedi Bee. "Gerçekten iyi misin?"

"Neden iyi olmayayım ki?" dedim.

"Grant biliyor mu?" Bir süre etrafa bakınıp yüksek bir fısılda-mayla ekledi. "Senin durumunu hani."

"Hayır..." dedim kafa karışıklığıyla. Virginia şehre geldiğinden beri sırrımdan bahsetmemiştik ve aklında ne olduğunu merak ediyordum. "Ona söylemeye çalıştım ama bilmesine gerek olmadığını söyledi. Neden?"

"Her şeyini paylaşabileceğin biriyle beraber olmalısın," dedi aceleyle ve bunu söylemeyi uzun süredir planladığını hissettim. Aniden Chloe'nin alışveriş merkezinde söylediklerini anımsadım. "Çok değişik ve karmaşıksın..."

"Teşekkür ederim ama..."

"Grant ise çok basit ve sıradan." Salınarak parmağıyla göğsü-mü dürttü. "Senin sorunun bu. Sıkıcı insanları etkileyebilmek için sıkıcı biri olmaya çok, çok çaba sarf ediyorsun."

"Hayır," dedim midem kasılırken.

"Bu doğru değil," dedi Bee başını sallayarak. Sonra bana uzandı, elbisemin önünden tuttu ve onu durdurumama fırsat olmadan dudaklarımdan öptü. Hızla geri çekildim.

"Bu neydi şimdi, Bee?" dedim sesim titreyerek. "Neydi bu?"

"Hadi ama," dedi Bee. Yanakları o kadar kızarmıştı ki neredeyse parlıyorlardı. "Kendini ve diğer herkesi harika, ağırbaşlı, sıradan bir kız olduğuna ikna etmişsin, oysa çok daha fazlası olabilirsin."

"Belki de sıradan bir kıızımdır," dedim öfkeyle. Bee dudakla-rını büzdü ve sanki ona vurmuşum gibi yerinde seğirtti. Fark et-tim ki tüm bu gösteriş ve alkolün ardında sadece kırılgan bir kız vardı ve darbe almıştı. Derin bir nefes alıp sesimi yumuşattım. "Dinle, Bee, eğer farklı bir izlenim verdiğiysem özür dilerim..."

"Tabii özür dilersin!"

"Eğer ki," diye lafıma devam ettim, "sana beraber olma ihtimalimiz olduğuna dair bir izlenim verdiğiysem. Ama ben erkeklerden hoşlanıyorum. Sadece erkeklerden." Bir süre sessizce ayak-larına baktı, tüm suratı pembeden kırmızıya dönüyordu. Bir kez

burnunu çekti ve ağlamaya başlayacağını düşündüm ama başını kaldırdığında gözlerinde hiç yaş yoktu. “Bee...” diye devam ettim aramızdaki durumu yumuşatmaya çalışarak ancak Anna aceleyle içeri girdiğinde sözüm yarım kaldı.

“İşte buradasın!” diye bağırdı koluma girip. “Her yerde seni aradık!”

“Bize bir dakika verebilir misin? Tam da...” diye itiraz etmeye çalıştım fakat Anna beni çoktan dışarı sürüklemişti.

Çıkarken aramızda bir sorun kalmadığını umarak Bee’ye son kez baktım. “Neler oluyor?” diye sordum ancak Anna sadece başını salladı ve kulak deldirme kaçırımlarından sonra daha fazla soru sormamam gerektiğini öğrenmiştim.

Spor salonunun kapısından içeri adım attığımızda Layla, “İşte burada!” diye bağırdı ve spot ışıkları bana yöneldi. Işığın etkisiyle gözlerimi kıstım ve herkesin dönüp bana baktığını gördüm. Grant yanımda belirdi ve bir oğlan çocuğu gibi gülümseyerek elimi kavradı. “Anonsu kaçırdın!”

“Hangi anons?” dedim, aniden sessizleşen salonda sesim çok yüksek çıkmıştı.

“Balo kraliçesi!” diye bağırdı Layla. Elinde parıldayan gümüş rengi bir taç ile sahneden atladı. Kalabalığı aşip bana ulaşması uzun bir zaman aldı ve kalabalığın arasından geçip tacı başıma yerleştirdiğinde kalp atışlarım o kadar hızlandı ki öleceğimi sandım. Kulağıma, “Tebrikler,” diye fısıldayarak bana sarıldı, ardından Grant’le birlikte beni kalabalığın ortasındaki boşluğa götürdüler. Müzik başladı ancak duymuyordum bile. Sadece her taraftan bana bakan gülümseyen yüzler görüyordum, içlerinde en geniş gülümsemeyse Grant’inkiydi ve bu bedenim içinde sevildiğimi, kabul edildiğimi hissetmek o kadar harikaydı ki neredeyse gerçek dışıydı. Bu benim hayatım değildi. Bu benim hayatım olamazdı. Benim gibi kızların başına böyle şeyler *gelmezdi*.

Bee’nin kalabalık ve gürültü yüzünden zar zor duyulan sesiyle gerçekliğe döndüm. Herkes yüzlerinde kafası karışmış bir ifadeyle sahneye doğru döndü. Bee sahnede idi, iki yana sallanı-

yordu ve camlaşmış gözlerini ışığın etkisiyle kırpıştırarak mikrofonu eline aldı.

“Selam,” dedi. Mikrofondan gelen cızırtıyla yerimizde sıçradık. “Yaşasın bizim takım! Spor!” Sendeledi ama çabucak kendini toparladı ve bakışlarını ayaklarına dikti. “Oooooooooo futbol oleey!”

“Zil zurna sarhoş,” dedi Grant. Onun koluna girdim ve etrafa baktım. İnsan suratları denizindeki tepkiler karışık; kimi kızgındı, kimi şaşkındı ve kimisi gülüyordu. Gözlemcilerin paniklediklerini ve içlerinden birinin salonun diğer ucundan sahneye doğru ilerlediğini gördüm.

“Hey, çok zamanım yok,” dedi Bee yaklaşan gözlemciye el sallayarak. “O yüzden hemen konuya giriyorum. Bu siktiğimin şehrinden nefret ediyorum, bu okuldan nefret ediyorum, hepinizden nefret ediyorum ve neden biliyor musunuz? Hepinizden nefret ediyorum çünkü hepiniz harika insanlar olabiliydiniz. Birçoğunuz havalı olmaktan sadece bir adım uzaklıtasınız ama *hiçbir şeyden* o kadar korkuyorsunuz ki normal rolü yapıyorsunuz.” Midemde bir buz kütlesi oluşmaya başlamıştı. Grant’ın koluna daha sıkı sarıldım ve Grant kulağımın üstüne bir öpücük konurdu.

“Eh, buna bu gece bir son vereceğiz. Callie iki defa kürtaj yaptırdı!” diye bağırdı sahnenin yanındaki iriyarı kızı işaret ederek. “Austin bir ibne!” dedi içeceklerin yanında tek başına dikilen, tanımadığım kabarık saçlı bir çocuğu işaret ederek.

İnsanlar fısıldaşmaya başlıyordu. İnsanlar korkmuş görünüyordu.

Bee salondakilere bakarak seri ateş etmeye başladı. “Fen öğretmeniyse yatıyor! Uyuşturucu satıyor!”

Parmağı Chloe’ye yöneldi ve adını duyunca başını kaldıran Chloe kaşlarını çatı. “Lezbiyen!” diye bağırdı Bee. Gözlemci sahnenin önündeki insan yığını yüzünden yavaşlamak zorunda kalmıştı ama artık yaklaşıyordu. Bee kendini göstererek bağırdı. “Kuir! Sürtük!”

Sonra beni işaret etti.

“Ama en güzelini sona sakladım, millet,” dedi. “Balo kraliçemize bir bakın. Ne kadar tatlı, değil mi? Güzel, değil mi? Bir hayali yaşıyor, değil mi? Eminim aramızdaki erkeklerin çoğu duşta onu hayal etmiştir. Akıllı, tatlı ama ısrarcı ya da göz korkutucu değil... Bu boktan şehrin bir kızdaki beklediği her şeye sahip.” Gözlemci merdivenleri tırmanıyordu. Titrememi durduramıyordum. Grant beni iyice kendine çekti ve o an onu çok sevdim. “Ama bilin bakalım mevzu ne: O bir *erkek*!” Kalabalıktan çıt çıkmadı, duyulan tek ses nihayet sahneye ulaşan gözlemcinin mikrofonu Bee’den alırken verdiği mücadelenin sesiydi.

Birkaç kişinin kafası karışmış gibi görünüyordu ama çoğu gülüp geçmişti. İnsanlar bana bakmaya başladıklarında ellerimin titrediğini fark ettim. İnsanlar fısıldaşmaya başlamıştı. Grant bana bakıyordu, bunun bir çeşit şaka olduğu fikriyle istifini bozmamıştı fakat ardından yüzümdeki tedirgin ifadeyi gördü.

“Aman Tanrım,” dedi Grant olanları idrak etmeye başlayınca, gözlerinde şaşkınlık ve dehşet vardı. Bir şeyler söylemek, zamanı durdurup bize zaman yaratmak, nasıl gelişeceğinden emin olduğum sıradaki dakikaları durdurmak istedim ama yapamazdım.

Koşmaya başladım.

27. BÖLÜM

"Amanda, bekle!" dedi Grant. Kolumu tutup spor salonunun kapısının önünde beni durdurana dek bana seslendiğini fark etmemiştim bile. Kısa bir mücadeleden sonra durup ona doğru döndüm.

"Bu doğru değil, değil mi?" dedi Grant, kolumu bırakırken. "Kafanız güzelken böyle bir oyun oynamaya filan karar verdiniz, değil mi?"

"Hiçbir zaman benden nefret etmeyeceğine dair söz vermiş-tin," diye fısıldadım, göğsüne bakarken. Bir şekilde bunu yeterli bir yanıt olarak almıştı. Çenesindeki kaslar gerilirken dişlerinin gıcırtısını duyabiliyordum. "Hiçbir zaman benimle birlikte olduğuna pişman olmayacağına söz vermiştin."

"Ne?" dedi Grant, ileri doğru bir adım atarak. Midemde bir rahatsızlık hissi ile geri doğru adım attım ve hafifçe sendeledim. Gözlerinde yaşlar belirdi. "Sen bir *erkek* misin? Verdiğim sözleri hatırlıyorum ama sen nasıl erkek olabilirsin?"

"Değilim," dedim alçak sesle ve ilk defa arkamızdaki kalabalığın dikkatle bizi dinlediğini fark ettim. "Öyleydim..." Yutkunum. "Erkek olarak doğdum." Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

"Ne?" dedi Grant sesini yükselterek. "Bu ne *anlama* geliyor? Senin... Senin bir penisin mi var?"

“Penisim mi var?” dedim çatlak bir sesle. “Olsaydı eminim fark ederdin.”

“Bu lanet işlerin nasıl olduğunu bilmiyorum,” dedi Grant omuzlarını düşürerek, “ve yarım yamalak cevaplar verip duruyorsun. Var mı, yok mu?”

“Ne fark eder?” diye kendimi kaybettim en sonunda bakışlarımız birleşirken. Şimdi bir adım geri gitme sırası ondaydı. “Bacaklarımın arasında ne olup olmadığı artık seni ilgilendirmez, değil mi?”

“Tamam,” dedi Grant ve tartışmamış olması kalbimi kırdı. “Ama bu durumda ben ne oluyorum peki? Bu durumda ben...” Soluk alıp yavaşlarken ekledi. “Bu durumda ben gey mi oluyorum?”

“Hayır,” dedim usulca. “Ne mutlu sana.”

İnsanların etrafımızda toplanmaya başladığını fark ettiğinde suratı bembeyaz oldu. Bir şeyler söylemeye başladı ama sadece başımı salladım. Yalnız kalmak istiyordum, sessizlikte, belki dışarıdaki sonbahar göğünü izleyebilmek için ıslak çimenlere uzanırdım ve hiçbir şey hissetmezdim, ta ki bedenim toprağa karışana ve hiçbir şey, her şey olana dek.

Yüzümü kalabalığa çevirdim. Bazıları elleriyle ağzını kapamıştı, şaşkınlıktan kaşları olabildiğince yukarı kalkmıştı. Hepsi sessizce gözlerini üzerimize dikmişti, arkadaşlarım da onlara dahildi. Hâlâ Layla’nın saçıma taktığı tacı taşıdığımı fark edip başımdan çıkardım. Yakından bakınca ucuz, rüküş ve aptalca görünüyordu.

“Alın,” dedim tacı yere fırlatırken, yerde sekerek Layla’nın ayaklarına dek gitti. Eğilip tacı yerden aldı ve önce kalabalığa, ardından yavaşça başını çevirip bana doğru baktı. “Sanırım diskalifiye oldum.”

Kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp aceleyle okuldan dışarı çıktım ve geceye karıştım.

28. BÖLÜM

Otobana dek çıldırmışcasına koştum. Hislerim ter gibi bedenimden fışkırıyordu, sanki terebentine daldırılmış bir tablodaki boyaların akışı gibiydi. Yoldan geçen bir tır gürültülü bir korna sesiyle rüzgâr gibi geçti. Korkuyla çığlık atarken bileğimi burkup yere yuvarlandım. Acıdan gözlerim kararmıştı ama topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayağa kalktım ve topallayarak yoluma devam ettim.

Ayaklarım donmuştu ve ayak bileğim üzerine ağırlığımı vererek attığım her adımda zonkluyordu. Yukarı baktım ve havadaki yıldızları gördüm; burada, etraftaki ışık kirliliğinden uzakta, tümüyle açık ve mevcuttular. En son bu yoldan yürüdüğümde sıcak beni mahvetmiş, ağustosböcekleri öterek beni izlerken aşırı büyümüş otlar bacaklarımı kırbaçlamıştı fakat şimdi de soğuk ayaklarıma işliyor, elbisem nemle üzerime yapışırken yıldızlar ilgisizce beni izliyordu.

Çantamın derinliklerinden gelen *Yıldız Savaşları*'nın absürt derecede zafer duygusuyla dolu jenerik müziğini duydum ve telefonumu çıkardım. Babam arıyordu; birçok kez aramıştı. Dedikodu hızla yayılmış olmalıydı. Başımı çantamdan kaldırdığımda birkaç metre uzağımda bir kamyonetin durduğunu gördüm.

Farlardan gelen ışık nedeniyle gözlerimi kısıtım ve elimi gözüme siper ettim.

"Selam güzellik," dedi Parker aracı ileri çekerken, kamyonetin tekerleri çakıl taşlarında ilerlerken kemiklerin kırılışına benzer bir ses çıkıyordu. Gözlerim ışıktan kamaşmışken sürücü koltuğunu tümüyle karanlık görüyordum, derken yavaş yavaş karşımda beliren suratını tanıdım. "Eve bırakmamı ister misin?"

"Ben iyiyim," dedim hızlanmaya çalışarak. Kamyonet yanımda ilerlemeye devam ediyordu ve neredeyse normal hızla otuz saniye kadar yürüdükten sonra acıyla durup zonklayan bileğimi ovmak zorunda kaldım.

"Topalladığını görüyorum, *birader*," dedi, son kelimesi mide-me bir yumruk yemişim gibi hissetmeme sebep oldu. Omuzlarımı dikleştirdim ve daha katlanılabilir bir hızla aksayarak yürümeye devam ettim.

"Lütfen bana böyle hitap etme," dedim.

"Niye ki?" dedi. Sesindeki garip tonu fark ettim. "Sen Grant'in küçük erkek arkadaşı değil misin? Ben de Grant'in arkadaşı olduğuma göre, benim biraderim oluyorsun."

"Ben onun erkek arkadaşı değilim," dedim ve ona doğru dönüp karanlıktaki silüetine dik dik baktım.

"Doğru ya," dedi Parker. "Seni terk etti tabii."

"Hayır," dedim; midem utanç, öfke ve acıyla çalkalanıyordu. "Hiçbir zaman onun erkek arkadaşı olmadım."

"Peki ya neydiniz o zaman?" dedi. "Çünkü bir kız değilsin."

"Her neyse, Parker," dedim sıkıttım dişlerimin arasından. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve paniği damarlarımda keskin bir bıçak gibi hissediyordum fakat yine de yürümeyi sürdürdüm.

"Hadi ama, öyle demek istemedim," dedi Parker. "Demek istediğim, tabii, teknik olarak kesinlikle bir kız değilsin ama en azından kıza *benziyorsun*."

"Tamam," dedim yutkunup tekrar ona bakarak. Karanlıkta gözlerinde bir ışıltının yansıdığını gördüm sandım. Aniden ve

yüksek sesle gülüp nefesimin kesilmesine ve korkuyla yerimde sıçramama neden oldu.

“Rahatla!” dedi. “Dalga geçiyorum. Atla arabaya da seni evine bırakayım.”

“Parker, lütfen,” dedim, “yoluna devam et. Gelmek istemiyorum.”

“Tabii ki istiyorsun,” dedi Parker, gözlerim karanlığa alıştığında da genişçe gülümsediğini gördüm fakat kaşları çatıktı ve burun delikleri genişlemişti. “Sadece benimle gelmek istemiyorsun.”

“Yalnız kalmak istiyorum,” dedim.

Babamdan bir mesaj daha geldiğinde çantamdan gelen mavi ışık sayesinde telefonumu hatırladım. Telefonu çantamdan çıkarıp tuş kilidini açmaya çalışırken aniden kamyonetin motoru durdu ve Parker aşağı atladı. Devasa eliyle bileğimi tuttu. Gözlerimi sonuna kadar açıp ona baktım ve telefonu yavaşça çantama geri bıraktım.

“Böylesi daha iyi,” dedi bileğimi bırakırken. “Yalnız kalmak filan istemiyorsun. Eğer yalnız kalmak isteseydin bir erkek olmaya devam ederdin.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seninle beraber yürüyorum,” dedi ve elleri ceplerinde, omuzları önde yürürken kolayca benim tempoma ayak uydurdu. Ondan gelen ekşi, bayat kokuyu fark ettiğimde sarhoş olduğunu anladım. “Burası tehlikeli bir yer. Ama korkma, seni koruyacağım.”

“Peki,” dedim kollarımı kendime dolayıp ağaçların arasındaki karanlığa bakarak. Gölgesi benimkinden daha uzundu. Annemin bana tüm erkeklerin ne kadar korkutucu olduğunu, erkekler arasında bir kadın olmanın ne kadar çaresiz hissettirdiğini söylediğini anımsadım ve ilk defa neyi kastettiğini anladım.

Tekrar çantama uzandım, parmaklarım telefona ulaşmıştı ki yumruğunu yüzümde hissettim. Kafatasımda bir yankılanma hissederken etrafımdaki karanlık kıpkırmızı oldu ve yoldaki tüm sesler yerini sağ kulağımdaki bir çınlamaya bıraktı. Çıplak om-

zumla bir ağaca çarpıp ona tutunana dek bir sarhoş gibi yolun kenarına doğru sendeledim. Daha ne olduğunu bile anlamadan Parker üzerime çıktı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaklıktaydı ve öğürmeme, gözümde şimşekler çakmasına sebep olacak biçimde nefes almamı keserek koluyla boğazıma bastırdı.

“Hayır,” diye tısladı Parker, “bu böyle olmayacak. Aylarca benim bir pislik gibi görünmeme neden oldun ve şimdi seni koruyacak bir Grant de yok. Artık elde edilmesi zor kızı oynayamazsın.” Onu zorlukla duyuyordum ve arkadan gelen farların ışığı sebebiyle yüzünü göremiyordum. Konuşmaya çalıştım ancak sadece öğürebildim. “Bunu kolay yoldan elde edebiliydin. Şimdi görelim bakalım gerçeğine ne kadar benziyorsun.”

Devasa ellerinin elbisemi kaldırışını hissettiğimde üzerimdeki sersemliği atıp harekete geçecek güce ulaştım. Çığlık atıp yüzünü tırmaklarken dizimle bacak arasına son gücümle vurdum. Yüksek sesle öksürmeye başladı ve iki büklüm oldu. Hâlâ sersem ve kafası karışık bir hâldeydim fakat beynimin hayvani bir kısmı beni eyleme geçirmişti. Omzumdan geriye bakıp onu kontrol ederken bir yandan da karanlıkta çalılarının arasında sendeleyerek sokağa doğru koştum.

Parker dalları koparıp adımı haykırarak sert adımlarla arkamdan geliyordu. Gözlerimin önünde uçuşan noktalar ve kulağımdaki çınlama yüzünden aramızdaki mesafeyi hesaplayamıyordum ancak birkaç dakika sonra çakıl taşlarının çatırtısını duydum; çatırtıları yeni bir çift far ışığı izledi ve ardından çarparak kapanan araç kapısı seslerine kadın sesleri karıştı.

Yavaşça ve dikkatle yola doğru ilerlemeye başladım. Neredeyse yola ulaşmıştım ki burktuğum ayağım kaydı. Destek almak için bir dala tutunmaya çalıştım fakat dal çatırdıyarak kırıldı ve çığlık atıp ıslak zemine düştüm.

“Buldum seni!” diye bağırды Parker. Ayağa kalkmaya çalıştım ama birkaç saniye içinde karanlıkta belirip üzerime fırladı ve beni karşı konulmaz, korkunç bir güçle çamura bastırdı. Elbisemin sol askısı gevşerken bir yırtılma sesi duydum. Onu tekmeleyip tokat-

lamaya başladım ama ayaklarım ona ulaşmıyordu ve hızla bilek-lerimi yakalayıp başımın üstüne sabitledi. Dizlerimi tekmeleyip ayırırken arkasından gelen metalik tıkırtıyı duydum.

“Senin sapığın teki olduğunu biliyordum,” dedi bir kız sesi. Üzerimize bir ışık huzmesi düştü ve Parker’ın sırtına bir tüfek doğrultmuş olan Chloe’nin silüetini gördüm.

Parker yavaşça ayağa kalktı. Başımı bir ağaç gövdesine çarpma dek geriye doğru süründüm ve güçlkle solurken dizlerimi karnıma çektim. Chloe, Parker’i uzağa doğru itelerken tekrar karanlığa gömüldüm, ardından küçük bir el elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

“Hadi,” dedi Anna alçak sesle.

Caddeye ulaştığımızda Parker’ın ellerini kamyonu dayamış şekilde dikildiğini, suratının kızardığını ve çenesindeki kasların öfkeyle hareket ettiğini gördüm. Chloe arkasında tetikte dikiliyordu; tüfeği hâlâ elindeydi ve yüzünde mutlak, merhametsiz bir sıkıntı ifadesi vardı.

Layla’nın sakın fakat saklı bir panik içeren sesiyle, “Onu aldık,” dediğini duydum. “Seni tekrar arayacağım.” Ona doğru döndüm ve telefonunu kaldırıp bize doğru koştuğunu gördüm. Beni kendine çekip sarıldığında kaburgalarım ve omuzlarımdaki acıyla yüzümü buruşturdum. “Çok endişelendik!”

“İyiyim,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Grant bize mesaj attı,” dedi Layla yüzünde acılı bir ifadeyle suratımı incelerken.

“Evet,” dedi Anna. “Dedikodular yayılınca Parker’ın onu aradığını söyledi. Sesinin sarhoş gibi geldiğini, Grant’in intikamını almasına yardım edip sana gününü göstereceğinden söz ettiğini söyledi.”

“Ah,” dedim, elbisemin askısını düzeltirken. Üşümediğim hâlde titriyordum. Neredeyse hiçbir şey hissedemiyordum. “Sağ olsun.”

“Amanda?” dedi Layla elimi tutup bana endişeli gözlerle bakarak. “Sen iyi misin?”

“Hayır,” dedim ve ilk defa ne kadar titrediğimi fark ettim.

“Polisi aramamızı ister misin?” dedi Anna. Omzumun üzerinden geriye baktım ve Chloe’nin kaşlarını kaldırmış bir hâlde beni izlediğini gördüm.

“Hastaneye gitmek ister misin?” diye ekledi Layla.

“Hayır,” dedim.

İsteyeceğim son şey bir hemşirenin fotoğraflarımı çekmesiydi. İsteyeceğim son şey geceyi, benim durumumu çoktan öğrenmiş olan ve olanlardan çok özel bölgelerimle ilgili sorular soracak polislerle birlikte geçirmektir. Bu geceyle ilgili her şeyi unutmak istiyordum. Sadece bitmesini istiyordum.

Chloe elindeki tüfekte Parker’ı dürttü ve bağırarak gitmesini söyledi. Parker bu emre hızla uydu, aracına koştu ve gecenin karanlığına doğru sürmeye başladı.

“Sen öyle diyorsan,” dedi Layla. Bir süre sessiz kaldı ve ardından gözlerimin içine baktı. “Peki ne *yapabiliriz*?”

“Lütfen beni yalnızca evime bırakın,” dedim.

29. BÖLÜM

Layla sessizce arabayı sürerken başımı pencereye yasladım. Pencerenin serinliği, Parker'ın vurduğu yerdeki zonklayan bölgeyi rahatlatıyordu. Sol gözümü kapattım, sağ gözüm zaten şişlikten kapanmıştı ve kendimi zamanın akışına bıraktım. Bu araba yolculuğunun bitmesini istiyordum. Babamla yaşayacağım diyalogu, Atlanta'ya yapacağım otobüs yolculuğunu ve annemin endişeli bakışlarını es geçmek ve Smyrna'daki perdeleri sıkı sıkı kapamış odama dönmek istiyordum.

"Sana bir özür borçluyum," dedi Layla. Ona doğru baktım fakat bir şey söylemedim. "Spor salonundayken hiçbir şey söylemeden öylece durduğum için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. "Sizin yerinizde olsam ben de benimle ne yapacağımı bilemezdim."

"Sadece bu da değil," dedi Layla başını sallayarak. "Hem..."

Elimle kesmesini anlatan bir hareket yaparak, "Bana yalan söyleme, tamam mı?" dedim planladığımdan yüksek bir sesle. "Parker için teşekkür ederim ama daha fazla rol yapmana gerek yok."

"Amanda . . ."

"Ben bir *ucubeyim*," dedim. Gözümünden yaşlar akıyordu ama mutsuz değildim. Belki de sinirliydim ama kime sinirli olduğu-

mu bilmiyordum. Beni sevmediği için Grant'e. Yaptığı şey yüzünden Parker'a. Beni uyardığı ve haklı çıktığı için babama. Belki de kendime, mutlu olabileceğime inandığım için. "Ben bir ucubeyim ve Parker gibi pislikler de hakkımdaki gerçeği bildikleri sürece daima bu ucube gösterisini izlemek isteyecekler."

"Amanda!" dedi Layla. Burnumu çekip çatık kaşlarla ona doğru baktım ama bakışları öfkemi dindirdi. "Arkadaşım hakkında böyle konuşamazsın!" Sağ elini uzatıp sol elimi kavradı. Dokunuşuyla kasıldım ancak hemen toparladım. "Gerçek şu ki, sen benim arkadaşımsın, Amanda. Hem içinde hem de dışınla, bugüne dek tanıdığım en güzel kızlardan birisin."

"Gerçekten mi?" diye sordum burnumu silerek.

"Tabii ki öyle!" dedi Layla. "Amanda olmadan önce nasıl biri olduğumu hayal etmeye çalışıyorum fakat tanıdığım Amanda'nın bir erkek olduğunu hayal bile edemiyorum."

"O konuda pek başarılı değildim," dedim ağzımın kenarında ufak bir gülümseme belirirken. Layla da gülümsedi.

"Dinle," dedi kısa süren bir sessizlikten sonra. "Biz ne olursa olsun seni seviyoruz."

"Ben de sizi seviyorum." Gülümsedim ve çürüyen şakağımda sert bir acı hissettim.

Oturduğum apartmanın önüne geldik. Tekrar teşekkür edip arabadan iniyordum ki elimi sıktı ve bana ciddi bir bakış attı.

"Eve girmek zorunda değilsin," dedi. "Bu gece gelip bizde kalabilirsin."

"Hayır," dedim elimi çekerken güven veren bir gülümsemeye. "Teşekkür ederim ama hayır. Daha iyi hissediyorum."

"Tamam," dedi Layla. "Yine de önümüzdeki yarım saat boyunca burada bekliyor olacağım. Eğer arkadaşlarıyla olmak istediğini hissedersen evden çıkman yeter, doğrudan bizim eve gideriz."

Layla'ya bir kez daha teşekkür ettim ve babamla yapacağımız konuşmanın gerginliğiyle topallayarak merdivenleri çıktım.

Kapıya gelip elimi kapı koluna uzattığım an kapı içeriden açıldı. Babam omuzları dik, çok endişeli bir ifadeyle kapıda dikiliyordu.

“Aman Tanrım,” dedi önce alçak sesle, ardından beni baştan ayağa süzdükten sonra daha yüksek sesle tekrar etti. Beni itip hiçbir şey söylemeden merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

“Bekle,” dedim peşinden gitmeye çalışırken burktuğum bileğim yüzünden neredeyse merdivenlerden yuvarlanacakken.

“Nereye gidiyorsun?”

“O şerefsizi öldüreceğim!” dedi babam arabanın kapısını çarpıp motoru çalıştırmadan birkaç saniye önce. Otoparka ulaştığımda hızla yola koyulduğunu gördüm. Layla çoktan aracından inmiş, kocaman açılmış gözleriyle bana doğru yürümeye başlamıştı.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordu.

“Gitmemiz lazım,” dedim topallayarak yanından geçip aracına doğru ilerlerken.

“Nereye gidiyor?”

Titreyen ellerimle kapıyı açıp araca binerken yanıtladım. “Grant’ın evine.”

30. BÖLÜM

Grant'in karavanına giden toprak yoldan aşağı ilerlerken araba çamurda kaydı. Layla daha aracın motorunu durduramadan arabamın kapısını açtım. Babamın arabası birkaç metre ilerideydi, farların ışığı karavanı beyaza boyuyordu. Sürücü koltuğunda oturmuş, elini ayırmadan kornaya basıyordu. Zincirlenmiş köpekler ona saldırmak, oradan kaçmak, gürültüyü durdurmak için çıldırmışçasına havlıyorlardı.

Grant verandada belirdi, ceketi üzerinde değildi ve kravatu gevşemişti. Omuzlarını dikleştirip sonunda kornaya basmayı bırakmış olan babama doğru ilerlemeye başladı. Zar zor emniyet kemerimi açıp aracın yanındaki çamur kaplı zemine düştüm.

"Baba!" diye bağırdım. "Baba, lütfen..."

"Eve git!" diye bağırdı babam araçtan inip Grant'e doğru ilerlerken.

"Ne düşündüğünüzü bilmiyorum," dedi Grant avuçlarını göstererek ellerini kaldırırken, "ama..."

Babam ilerledi ve ondan beklemediğim bir sertlikte, çılgınca sallanan bir salıncağın vahşi hızıyla Grant'in yüzüne yumruğunu indirdi. Grant patlayan bir hava yastığınıninkine benzer bir ses çıkarak yere düştü, burnu çoktan kanamaya başlamıştı.

"İyi dinle, evlat," diye kükredi babam. "Ona bir kez daha do-

kunursan ya da etrafında dolanırsan ya da onunla konuşursan ya da hatta ona *bakarsan*, seni olduğun yere *gömerim*.”

Ayağa kalkmayı başarıp kendimi aralarına attım. Dört yaşlarımdayken saçma sapan şeyler yüzünden sinir nöbeti geçirdiğim zamanlarda yüzünde beliren bakışla bana baktı, tek fark gözlerinin kızarıklığı ve burun deliklerinin öfkeyle genişleyip durmasıydı. Karavanın sineklik kapısının çarpışını duydum ve başımı çevirdiğimde Grant’ın annesinin üzerinde gecelikle verandaya çıktığını gördüm.

“Ona kadar sayacağım,” dedi Ruby. “Ve eğer o arada sen ve ibne oğlun mülkünden gitmiş olmazsanız polis çağıracağım.”

“Baba,” dedim Grant’e bakmamaya çalışarak kibarca kolundan çekiştirerek. “Hadi.”

“Bir,” dedi Grant’ın annesi.

“Baba!” dedim. Elimi kolundan ittirdi.

“İki,” dedi Ruby dişlerini sıkarak. “Üç.”

“Arabaya bin,” dedi babam sonunda bana bakmadan arkasını dönerken. Peşinden yürüdüm. Layla gözleri faltaşı gibi açılmış hâlde bana doğru el salladı ancak başımı sallayarak babamın aracına bindim. Babam sanki vitesi boğmaya çalışıyormuş gibi çekti ve turuncu ışıkla parlayan otoyola çıktı.

“Bunu yapan o değildi,” dedim bir süre sonra, kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak. “Başka bir çocuk vardı...”

“Lanet olsun!” dedi babam direksiyona bir yumruk indirirken. Kendimi korkuyla kapıya yanaştırıp ona baktım, konuşmaya çekiniyordum. “Sana söylemiştim. Lanet olsun, sana *söylemiştim!*”

“Baba,” dedim. “Lütfen. Özür dilerim.”

“Ölebilirdin,” dedi, sesi aracın içinde yankılanıyordu, “ve bunu umursamadın bile! Lanet olsun, Amanda...”

“Baba...” dedim titreyen sesimle.

“Eh, benden bu kadar,” dedi babam. “Kendini mahvetmeni seyretmeyeceğim. Eve gider gitmez valizlerini toplamanı istiyorum.”

KASIM, ÜÇ YIL ÖNCE

Otobüste arka kısmında oturmayı tercih ediyordum ama yaşça büyük, sert oğlanlar orada otururdu ve müdür yardımcısı kendimi hedef hâline getirdiğimi söylemişti. Ön sıralara oturmanın da bir faydası olmamıştı; yanımdan geçerken bacaklarımı tekmeliyor, elimdeki eşyalara vurup düşürüyorlardı. Bir süre eve kapağı yırtılmış, sayfaları eksik defterler ve bacaklarımdaki yeşil ve mor çürüklerle dönmüştüm. Şimdi dizlerimi göğsüme çekmiş, sessizce ileri bakarak oturuyordum.

Otobüs durdu. Dizlerimi iyice göğsüme çektim ve koridordaki gürültülü adımların sesinden Wayne Granville'in geçtiğini anladım. Yanımdan geçerken durdu ve dirseklerini koltuk arkalarına dayayarak eğildi. Benden daha kısa boyluydu ancak çok daha geniş, hızlı ve güçlüydü.

"Cadılar Bayramı'n güzel geçti mi?" diye sordu. Alt sınıflardan sarışın bir kız gözlerini devirdi ve yanından sıkışarak geçti. Wayne onu fark etmemiş gibiydi. Cevap vermedim. "Billy senin iyi zaman geçirdiğini söyledi. Üzerinde bir elbiseyle şeker toplamaya çıkmışsın." Alnımı dizlerime dayayıp gözlerimi kapadım. Cadılar Bayramı'nı odamda tek başıma bilgisayar oyunları oynayarak ya da ödevlerimi yaparak geçirmiştım. "Ah bir de, Skittles karşılığında bir sürü oğlana sakso çektiğini duydum. Gökkuşağı-

nın tadına bakmak lazım, değil mi?” Şoför ona sabırsız bir bakış attı ve Wayne arkasını dönüp ilerledi. “Yarın görüşürüz, Andy!” diye seslendi araçtan inerken.

“Hayır, görüşmeyeceğiz,” dedim ama kimse duymadı.

İneceğim durağa geldiğimizde kapı tıslayarak açıldı. Ayaklarımı sürüyerek kaldırıma inip otobüsün gidişini izledim. Sokak boştu. Her avluda tıpkı kum torbalarına benzeyen, içi yaprak dolu siyah ve turuncu torbalar vardı. Bir ayağımı öbürünün önüne atıp ilerledim. Sokak boyunca esen rüzgâr, saçlarımı gözlerimin üzerine düşürmüştü. Gözlerimin kapanmasına izin verdim; eğer yolda yürürken bana bir araba çarparsa bu sadece işimi hızlandırır.

Bizim bahçemiz yapraklarla kaplıydı. Annem iki hafta önce işyerinde ayak bileğini kırmıştı ve ben de çoğunlukla yataktan kalkacak gücü bile zor buluyordum. Ayaklarım yere serilmiş daha yeni yaprak yığınlarını ezip altta kalan daha koyu, çamur içindeki katmana ulaşıyordu. Zemindeki yağmur suyu çoraplarımı ıslattı ama bir önemi yoktu. Kapıyı açıp sessizce içeri girdim.

İçeride annemin odasından televizyonun sesi duyuluyordu. Sırt çantamı kanepeye koydum ve yavaşça kapıya doğru gidip içeriye göz attım. Battaniyelerin altından başı görünüyor, göğsü nefes alıp verişiyse yavaşça yükselip alçalıyordu. *Dr. Phil*’in sesi, annemin alçak sesli horlayışını bastırıyordu. Kapıya yakın olan komodinin üzerinde yarısı dolu bir su bardağı ve iki şişe reçeteli ilaç kutusu duruyordu. Ayakkabımla çoraplarımı çıkardım ve komodine doğru parmak uçlarımda yürüdüm. İlk şişeyi elime alıp etiketi okudum: Amoxicillin. Aradığım şey antibiyotik değildi. Elimdeki şişeyi bırakıp diğerini aldım, bunun morfin kutusu olduğunu biliyordum. Ellerim titremeye başlayınca kutunun içindekiler şıngırdadı. Annem bir şeyler mırıldandı ve olduğum yerde donup kaldım. Bir süre sonra dönüp horlamaya devam etti.

Tekrar oturma odasına dönüp ilaç şişesini sehpa koydum, sonra mutfağa gidip büyük bir bardağı musluk suyuyla doldurdum. Çantamın yanına oturup su bardağını ilaç şişesinin yanı-

na koydum. Sağlık ve Zindelik ders kitabımı çantamdan çıkarıp kucağıma koydum. Kitabın adının altında damarları, kasları ve kemikleri görünen, koşan bir erkek bedeni resmedilmişti. Parmaklarımı kapağın üstünde gezdirdim ve tenimin altındaki sinir sistemini, birbirine bağlı kemiklerimi, örümcek ağı gibi örülü damarlarda akan kanımı ve binlerce küçük bağcıktan oluşan kaslarımı düşündüm. Bu beden, bu yürüyen hapisane, onu hayatta tutmam için beni on beş sene boyunca zorlamıştı.

Kitabı açıp “Erkeklerin Ergenlik Döneminde Yaşadıkları Değişimler” başlıklı sayfayı okumaya başladım. Sonra ilaç şişesinin kapağını açtım, üç beyaz hap alıp ağzıma attım. Acı ve pudralı bir tatları vardı. Bir yudum suyla hapları yutup okumaya devam ettim. Yazıyı okudum ve tarif edilen değişimlerin bedenimde gerçekleştiğini hissettim; on beş yaşında biraz geç ergenliğe giriyordum, uzun ama cılız ve sakalsızdım, arada cırtlaklaşan tiz bir ses tonum vardı ancak değişimlerin kemiklerimin arasında dağılan bir böcek akını gibi gelmekte olduğunu hissedebiliyordum.

Testisler vücuttan sarkar ve testosteronla sperm üretmeye başlar.

Üç hap daha yuttum. Artık arkadaşsız bir kurban olmayacaktım.

Aniden ortaya çıkan ereksiyonlarla gece emisyonları normaldir ve telaşlanmaya gerek yoktur.

Üç hap daha yuttum. Artık babamın beni umursamamasına üzülmecektim.

Yüz, göğüs ve karın bölgesinde kalın kıllar çıkar, bacak ve kol kılları kızlara kıyasla gözle görülür biçimde kalınlaşır.

Üç hap daha yuttum. Uzunlarım ağırlaşmış gibiydi ve garip hissettiriyorlardı. Artık aşksız, öpüşmesiz, yakınlıksız bir gelecek yoktu.

Gırtlak genişleyip kalınlaştıkça seste bir oktavlık bir kalınlaşma gerçekleşir.

Üç hap daha yuttum. Odaklanmakta zorlanıyordum. Artık gerçekten sahip olmak istediğim hayatı söyleyerek annemi utandırma olasılığı yoktu.

Kemik yoğunluğu ve kas kütlesi artar, omuzlar orantısız biçimde genişleyerek kadın ile erkeğin farklı iskelet formlarına ulaşmasını sağlar.

Üç hap daha yuttum. Çok uykum gelmişti. Yine de her şeyin yolunda olduğunu hissediyordum. Her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Sayfanın sonunda sivilce ve vücut kokuları hakkında bir şeyler yazıyordu ancak okumaya çalıştığım zaman kelimeler etrafta dans etmeye başlıyordu. Kitabı kapatıp kenara koydum. Kalan hapları ve suyu alıp banyoya gittim. Giysilerimi çıkarıp küvete oturdum çünkü arkamda bir dağınıklık bırakmak istemiyordum. Etrafı kirletmek kabaca olurdu. Bir not yazmayı unuttuğumu fark ettim ama artık çok geçti ve yakında hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Gözlerim kapandı.

Her şey yoluna girecekti.

31. BÖLÜM

Otobüs havalandırma, idrar ve beden kokusu ile kaplıydı. Yola çıktığımızda öğleden sonraydı; babam hiç değilse uyumama izin vermişti ve sabah sessizlik içinde kahvaltı etmiştik. Koridor tarafında oturan adam yüksek sesle horluyordu ama umursamıyordum. Uyumak istiyordum, uyuyabilecek kadar yorgundum fakat uyuyamıyordum. Ruhum ölmüş gibi hissediyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Kulaklıklarımı takmayı denedim ama Chattanooga'ya ulaşım 1-24'ten 1-75'e geçene dek tüm sevdiğim şarkıları dinlemeyi denediğim hâlde hepsi kulağıma anlamsız gelmişti. İnternette makaleler okumayı denedim ama hepsi önemsizdi. Evde olmak istiyordum ama artık evimin neresi olduğunu bilmiyordum. Yanağımı cama yasladım; yol, tepelerin arasına yayılmış siyah bir kurdele gibi kayıyordu. Doğduğum ve bana kendimi bildim bileli benden nefret ettiğini söyleyen bu yerin manzarasını izlerken gözlerimin ardındaki karıncalanmaya teslim oldum.

Duran otobüsün sarsıntısı, beni keskin bir nefesle dik oturmaya yöneltti. Koridorda ilerleyip merdivenleri indim. Bir anlığına gü-

rütlülü ve egzoz dumanıyla kaplı Greyhound istasyonunda öylece durdum, hâlâ üşüyor ve uyuşmuş hissediyordum.

"Hu-huu!" diye seslendi melodik ve yüksek bir kadın sesi. Bu sesin anneme ait olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ona doğru döndüm ve Virginia ile yan yana oturmuş bana el salladıklarını görünce donup kaldım; annem fermuarlı, mor bir rüzgârlık ve spor ayakkabı giymişti, Virginia'nın üstünde ise dizine dek uzanan el örgüsü bir kazak vardı. Onları bir arada görmek kafamı allak bullak etmişti.

"Selam," dedim ve valizlerimi yere koyup ikisine de sıkıca sarıldıktan sonra onlara şaşkın bir bakış attım. "Bu biraz garip."

"Öyle mi?" dedi annem, Virginia'ya endişeli bir bakış atarak.

"Öyle olduğunu düşünmüyorum," dedi Virginia, valizlerimi alıp annemin park ettiği yere doğru yürürken.

"Ama siz birbirinizi neredeyse hiç tanımıyorsunuz."

"Tanımıyor muyuz?" diye sordu Virginia, haylaz bir gülümsemeyle.

"Terapiye gittiğin ofisin destek grubuna katıldım," diye açıkladı annem, eski gri arabasına binerken. Annemi toplantılarda hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Annem ne düşündüğümü anlamış olmalı ki omuz silkti ve "Yalnızdım ve seni daha iyi anlamak istiyordum, ben de denemeye karar verdim," dedi. Bacağımı sıktı ve bana her şeyin iyi olacağını söyleyen bir bakış attı. Elimi eline koydum ve gülümsedim, sessizce içimden şehri mor bir gözle terk edip tekrar mor bir gözle döndüğüme dair bir şey söylemediği için teşekkür ediyordum.

Evimiz hatırladığımdan daha temizdi, Şükran Gününe daha birkaç gün olmasına rağmen süslenmişti. Oturma odasıyla mutfak turuncu ve kahverengi tonlara boğulmuş, kâğıttan yapılmış hindi figürleri ve bereket süsleri her odaya saçılmıştı. Fırından gelen roστοyla baharatlı mısır ekmeğinin kokusunu fark ettim ve ağzım sulandı.

"Çok güzel kokuyor," dedim. "Zahmet etmeseydin keşke."

“Sen benim kızımsın!” dedi annem. “Ve aşırı zayıfsın. Seni besleme konusunda babana güvenemeyeceğimi biliyordum.” Mutfağa gitti ve akşam yemeğinin yarım saate hazır olacağını bildirdi.

“Otobüs yolculuğundan sonra biraz temiz havaya ihtiyacım var,” diye seslendim.

“Sana eşlik edeyim,” dedi Virginia benimle beraber dışarı çıkarak.

“Şükran Günü için kalacak mısınız?” diye sordum o ceketini giyerken.

“Keşke kalabilsem,” dedi bir yandan düğmelerini ilikleyip bir yandan verandanın merdivenlerinden inerken. “Haftaya Savannah’ya taşınıyorum aslında. SCAD’a kabul edildim.”

“Bu harika!” dedim. Bana kocaman gülümsedi ve bir süre sessizce yürüdük. Her adımda yüzüm acıyla buruşuyordu. Ayak bileğim hâlâ zonkluyordu. “Ee,” dedim sonunda, “neler olduğunu öğrenmek istiyor musun?”

“Hadi başka bir konudan söz edelim,” dedi Virginia. “Kendine biraz zaman ver. Tumblr hesabını silmiştin, değil mi?” Onayladım. “Öyleyse hâlâ kimlerin neler yaptığını bilmiyorsun.” Başımı salladım, konuşuyor olmasına memnundum. Virginia ve annem, bu dönemde yanımda olabilecek tek insanlardı.

“Zeke sonunda göğüs ameliyatını kapsayan sigortalı bir iş buldu,” dedi. “Partiyi kaçırdın; önümüzdeki ay ameliyat olacak.”

“Bu harika. Hâlâ Rhonda ile mi beraber?”

“Moria yine insanların koltuklarında kalıyor,” dedi Virginia, beni duymamış gibi. “Uzun süredir temiz kalabildi fakat hâlâ güvenli noktada değil. Annen onu misafir odanıza taşımayı düşünüyor.” Ellerini ceplerine koydu ve gökyüzündeki metal grisi bulutlara baktı. “Biliyor musun, annen harika bir insan.”

“Biliyorum,” dedim başımı eğip gözlerimi kısarak. “Virginia. Rhonda’ya ne oldu?”

“Sonra anlatsam olur mu?” diye sordu Virginia yalvaran bakışlarla. “Zaten yeterince stres altındasın.”

“Şimdi öğrenmek istiyorum,” dedim.

“Pekâlâ.” Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. “Bir ay kadar önce, ben döndükten hemen sonra intihar etti. Bir not bırakmadı.”

“Hayır,” dedim bir kolumu kendime dolayıp diğeriyle ağzımı kapatarak. “Tanrım. Neden?”

“Nedenini biliyorsun,” dedi Virginia yavaşça başını sallayarak. “Nedenini hepimiz biliyoruz.” Ben bu bilgiyi sindirmeye çalışırken bir süre sessiz kaldı. “Ailesi tüm bu süreçte yine canavar gibi davrandı. Saçlarını kesip onu bir kravat ve takım elbise ile gömdüler.”

Bir süre düşüncelerimize gömülüp sessizce yürüdük. Rhonda, kaybettiğim ilk arkadaşım değildi; gruba katıldığımdan beri defalarca gecenin bir yarısı gelen telefonların bir ucunda yer almıştım. Eskiden, bir gün birinin de benim için bu aramaları yapıp yapmayacağını merak ederdim.

“Ee, sırada ne var?” diye sordu Virginia bir süre sonra, eve doğru dönerken.

“Bilmiyorum,” dedim, rüzgârın saçlarımı gözüme savurmasına izin verip acı içinde adım atarken. “Bu defa gerçekten bilmiyorum.”

32. BÖLÜM

Hayatımın büyük bir kısmında Şükran Günleri büyükanne ve büyükbabalar, halalar, amcalar, dayılar, teyzeler ve kuzenlerle dolu gürültülü günler olarak geçmişti ama açıldığım ve tam zamanlı bir kız olarak yaşamaya başladığım zamandan beri annemle ben gayriresmî olarak tüm aile faaliyetlerinden sürgün edilmiştik. Benim için sorun yoktu; eve döndükten sonra annemle baş başa, sakın bir Şükran Günü yemeği yemeyi tercih ediyordum.

Her zamanki gibi çok fazla yemek hazırlamıştı. Kalanları haftalar boyu tüketecektik. Çoğunlukla sessizce yemeğimizi yedik, garip görünse de bir şekilde rahatlatıcıydı. Annem olanlar hakkında konuşmaya hazır olmadığının farkındaydı ve bana alan veriyor olmasını sevmiştim. Yemeğin ortalarına doğru kapıda bir tırmalama sesi duydum.

“Kediyi içeri alabilir misin?” diye sordu annem.

Ön kapıyı açtım ve kedi içeri girerken bana yüksek sesle üç kez miyavlayarak kapıda beklediği süre için şikâyetle bulundu. Soğuk ve nemli hava içerideki sakın havayı canlandırdı. Veranda çıktım ve tırabzanlara dayanıp gözlerimi bir anlığına kapayarak serin havanın tadını çıkardım. Otoyoldan gelen lastik seslerini duyunca tekrar gözlerimi açtım. Babamın arabasını hemen

tanımıştım. Elinde bir güveç ile arabadan indiğinde hiçbir şey söylemedim.

Verandaya yaklaştığında güveçten gelen üstü marşmelov kaplı tatlı patates yemeğinin kokusunu aldım.

“Merhaba,” dedi, zayıf ve ortama uyumsuz görünüyordu. Gülümsemeye çalışıyordu ve son haftalarda yaşanan her şeye rağmen karşı koyamayarak ben de ona gülümsedim. “Geciktim mi?”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Kapıda durdu ve sessizce etrafa baktı, sanki oturma odamız onun için yabancı bir ülke gibiydi.

“Amanda?” diye seslendi annem içeriden. Sandalyesi gıcırda-
dı ve köşeden dönerken ayak seslerini dinledim. “Biri mi... Ah.” Köşeyi dönünce donup kaldı. Babam ceketini çıkarmış, süklüm püklüm bir hâlde el sallıyordu.

“Şükran Günü’nüz kutlu olsun,” dedi. Koltuğun arkasına yaslandım ve bir süre ikisine bakıp durdum, bir patlama bekliyordum. Birbirlerini tekrar görecektik olsalar ne olacağını çok merak ediyordum ve çoğunlukla termonükleer bir patlama ihtimali üzerine yoğunlaşıyordum. Aksine babam, “Evin çok hoş,” dedi ve annem de, “Teşekkürler. Hadi bize katıl,” diye yanıtladı.

Babam bize katıldıktan sonra da pek konuşmadık ama sorun değildi. Sessizce yemeklerimizi bitirdik ve annem bulaşıkları toplamaya başladı. Babam yardım etmek için ayağa kalkıyordu ki dikkatini çekmek için koluna dokundum.

“Aslında,” dedim, “biraz yürüyebilir miyiz? Birkaç saatliğine yağmur durdu...”

“Evet?” dedi babam.

“Sadece düşündüm ki,” dedim, “geceleri de açık olan bir beyzbol sahası var.” Babam elinde tabaklarla öylece kaldı, yavaşça gözlerini kırptı. “Biliyorsun, biraz oynayabiliriz... yani hâlâ istiyorsan.”

“Ah,” dedi babam. Tabakları masaya geri koyup bir süre düşündü. “Emin misin?”

“Eminim,” dedim.

“Çok isterim,” dedi babam.

Mutfaktan çıkmamız annemi çok sevindirmişti çünkü kendine özgü bir bulaşık makinesi doldurma sistemi vardı ve hiçbirimiz tam olarak beceremiyorduk. Beyzbol eldivenleri ve topu, on yıldan uzun süredir kullanılmadığı için tozla kaplı eski bir kutundaydı. Islak yaprakların üzerinde botlarımızla yürürken ayaklarımız hafifçe kayıyor ve şapırtı sesleri çıkıyordu; yerlerin çamurlu oluşu, bileğimin neredeyse tamamen iyileşmiş oluşuna şükretmeme neden oluyordu. Babam yol boyunca sessiz kalmıştı ve bir bana, bir de gökyüzüne bakıyordu.

“Aklında bir şey mi var?” dedi.

“Birçok şey.”

“Anlayabiliyorum.” Babam ellerini ceplerine soktu ve sokak lambalarına baktı.

Beyzbol sahasına ulaştık; sisli hava, lambalardan gelen ışığı soluklaştırıyordu. Vuruş yapan oyuncunun olması gereken noktaya geçti, ben de atıcının yerine geçtim; sol elimde eldiven, sağ elimde de top vardı.

“Neden eldiveni sol elime giymem gerekiyor?” diye sordum.
“Sağ elimle yakalamam daha kolay olmaz mı?”

“Elbette,” dedi, “Ama sol elinle topu atabilir misin?”

“Ah,” dedim başımı sallayarak. Geriye doğru eğildim, kolumu eğdim ve topu olabildiğince hızla fırlattım. Top babamın üzerinden geçip birkaç metre sola doğru gitti ve tribünün önündeki zincir şeritlere çarptı. “Ah, pardon.”

Tekrar pozisyonunu almak için koşarken gülümsediğini gördüm ve gülmeme engel olamadım.

“Bu kadar komik olan ne?” dedi dalgın bir hâlde topu havaya atarken.

“Hiçbir şey,” dedim. “Sadece bazen eski hâlimin beni görse ne düşüneceğini hayal ederim ve şimdi geçmişteki hâllerimizin bizi böyle görse ne düşüneceklerini hayal ediyorum.” Bir süre düşündü, gülüşü gittikçe yayıldı ve sonunda ikimiz de kahkahayı pat-

lattık. Bir süre böylece oynamaya devam ettik; o topu fırlattı, ben yakalayamadım, ben topu çok vahşice fırlattım ve babam topu yakalamak için sahanın diğer ucuna dek koşmak zorunda kaldı.

“Gelip benimle yaşamaya başlamadan önce annen ve ben biraz konuştuk,” dedi babam sonunda sessizliği bozarak. “Terapistinin geçen yaz alışveriş merkezinde olanlardan sonra senin çok kırılğan olduğunu söylediğini ilettil. Ben olsaydım...” diye lafa başladı ve bocaladı. “Eğer böyle bir şey şimdi olsaydı...”

“Ah,” dedim omuz silkerek. “Sanırım şimdi o zamanlara göre çok daha güçlüyüm.”

Başıyla onayladı, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. “Sanırım haklı olabilirsin.”

“Öyle mi?”

“Yanıma taşman kız, balo gecesi yaşanan kargaşadan sonra iyi olamazdı.” Spor salonunun loş ışıkları altında herkesin bana bakan şaşkın suratlarını ve Grant’in, *Bu doğru değil, değil mi?* diye sorduğu an midemdeki kasılmayı ve karanlık ormanda Parker’dan kaçmanın korkusunu hatırlayarak başımı salladım. “Kargaşa” kelimesi hafif kaçıyordu.

“Sanırım öyle,” dedim başımı sallayarak.

“Sadece düşünüyordum da,” dedi babam. “Liseden sonra donanmaya katılmıştım, biliyorsun değil mi?” Başımı sallayıp topa vurdum ve top bacalarının arasından yuvarlandı. “Sert biri olduğumu düşünüyordum. Birçok kişi daha da sert olduğunu sanıyordu.” Topu fırlattı. Küçük bir cıgık attım, gözlerimi kapattım ve mucizevi bir biçimde topu yakalayabildim. “Bizim yaşadıklarımız, seninkilerle kıyaslanamaz bile.”

“Ben cesur değilim,” dedim, kendime rağmen gülümseyerek. “Cesaret kavramı, bir seçimim varmış gibi bir anlama geliyor. Ben sadece kendimim.” Konuşurken topu eldivenli avucumda sektirdim ve gözlerimin önünde küçük noktalar uçuşana kadar projektör ışıklarına baktım. New York Üniversitesi’ne başvuru mektubu göndermişim ve birkaç ay içerisinde kabul edilip edilmediğim belli olacaktı. Anna, Layla ve Chloe’nin hayatlarından

silindiğimi, sınıf arkadaşlarım tarafından unutulup sadece partilerde anlatılan bir hikâyeden ibaret kaldığımı ve tümüyle ortadan kaybolduğumu hayal ettim. Grant gitmişti, bu canımı yakıyordu ama aynı zamanda rahatlatıcıydı; eşyalarımı toplayıp kuzeye giderken işler onun yokluğuyla daha az karmaşık olacaktı. Plana dair her şey iyiydi, tek bir şey dışında: Artık yok olmak istemiyordum.

Babama baktım. “Sana tekrar Lambertville’e dönmek istediğimi söylesem?” Bakışlarını bana doğrulttu. Yüzü soğuktan mı yoksa korkudan mı bembeyaz olmuştu? “Bu cesurca bir hareket mi olurdu, yoksa aptalca mı?”

“İkisi birden?” dedi babam, elini nemli saçlarında gezdirdi ve derin bir nefes verdi. “Ama genç olmak böyle bir şey aslında. Uzun zamandır senin için o kadar korkuyordum ki bunu unuttum.”

“Yanına taşındığımdan beri, değil mi?” dedim, topu fırlattım ve ufak bir sıçrayışla yakaladı.

“Ah, hayır,” dedi. “Daha uzun süredir. Bebekliğinden beri.”

“Benden utandığını düşünüyordum.”

“Utaniyordum,” dedi dudağını ısrarak. “Umarım bir gün Tanrı beni affeder ama utaniyordum işte. Daha fazlası, çok daha fazlası ise senin adına çok ama çok korkuyordum.” Yere baktım ve eldivenimi esnettim. “Annen sana yürümeyi öğretiyorken içmek zorunda kalıyordum; gözümde sürekli düştüğün ve başını yardığın sahneler canlanıyordu.”

“Bu huyumu senden almışım,” dedim gülümseyerek. Hafifçe güldü.

“Senin incinme ihtimalinin fikrine bile dayanamıyordum. Herhangi bir şeyin seni mutsuz etme ihtimaline bile tahammülüm yoktu.” Omuz silkerek iç çekti. “Ama seni mutlu eden her şey, istediğin oyuncaklara doğru yürüyüşünden giymek istediğin şeylere kadar... hepsi seni tehlikeye sokuyordu. Ne yapabildim ki?”

“Sen de kaçtın,” dedim.

“Ben de kaçtım.” Eldivenini çıkarıp koltuk altına sıkıştırdı ve bana doğru yürüdü. “Ya da senin kaçmana izin verdim ve peşinden gelmemeyi seçtim. Her iki şekilde de...” Ellerini omuzlarına koyup doğrudan gözlerime baktı. “Sen *cesursun*,” dedi. “Bu özelliğini annenden almışsın.” Ellerini omzumdan çekti, gözlerini karanlık ve boş parka çevirdi. “Balodan sonra, sen kapıdan içeri girdiğinde çok sinirlenmiştim. Birini öldürebilecek kadar öfkeliydim. Sana kızgındım, kendime kızgındım, sana bunu yapan kişiye kızgındım. Ama sen gittikten sonra evde yalnız kaldığımda, yaşadığın şeyleri düşündüm... Ve her şeyi yoluna koymak için bir şans daha istedim.” Derin bir nefes aldı ve tekrar bana baktı. “Sanırım söylemek istediğim şu ki, eğer Lambertville’e geri dönmek istersen, ben kızıma tekrar kavuştuğum için çok mutlu olacağım.”

Boğazımda bir yumruyla başımı salladım. Tüm hayatım boyunca babamın beni istemesini, beni kızı olarak görmesini istemiştim. Gözlerimde yaşlar belirdi fakat bu defa bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Eve doğru yürüdük, bu defa aramızda farklı bir tür sessizlik hâkimdi. Bakışlarını yakaladım ve kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Eve girdiğimizde çöp kutusunun kapağını açıp beyzbol eldivenlerini çöpe attı.

“Elveda Andrew,” dedim sakince.

“Elveda oğlum,” dedi babam, içeri girerken.

NİSAN, 2 YIL ÖNCE

“Hardy?” diye seslendi hemşire. “Andrew Hardy?”

Ayağa kalktım ve kapıya doğru birkaç adım attım. Normalde bu adı duyduğumda midemde oluşan sancı bu defa neredeyse yok gibiydi. Olmak üzere olan şey için çok heyecanlıyım.

“Andr– Amanda?” dedi annem. Döndüm ve ellerini birbirine kenetlemiş, yüzünde bunun beni son görüşü olmasından korkan bir ifadeyle ayakta duruyordu. “Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim. Ona sarılıp sonra geri çekildim. “Bunu tek başıma yapmam gerektiğini düşünüyorum.”

Tekrar hemşireye döndüm ve onu aydınlık, beyaz koridorda takip ettim. Beni bir tartıya çıkardı ve ne kadar zayıf olduğumu görünce onaylamaz bir şekilde başını salladı. Sonra beni kâğıtla kaplanmış muayene yatağına oturttu ve kan basıncımı ölçtü, sonuç normaldi ve sonra bana alışıldık sorular yöneltti. Hiç alerjim var mıydı? Hayır. Kullandığım ilaçlar nelerdi? Wellbutrin ve Lexapro. Süregelen tıbbi problemlerim var mıydı? Yoktu.

“Bugün buraya gelme sebebin nedir?” diye sordu sonunda hemşire.

“Terapistim size sevketti,” dedim fısıltıya yakın bir sesle. Gerisini söylemeye çekiniyordum. “Benim.. Şey... Cinsiyet disforim var. Ben... Ben transeksüelim.” Kâğıttan koltuk örtüsünü elimle

çekiştirerek derin bir nefes aldım. "Hormon tedavisine başlamam gerekiyor."

"Tamamdır," dedi hemşire gülümsemeden önce kâğıdına son bir not karalayıp dosyamı kapatarak. "Sadece otur ve bekle, Doktor Howard birazdan seninle ilgilenecek."

Yatağa uzanıp ellerimi kalbimin üzerine yerleştirdim ve tavanı seyrettim. Gerçekten de oluyordu. Sonunda, gerçekten oluyordu. Göğsümde ve sırtımda kıllar çıkmayacaktı. Sesim zaten başlamış olduğu gibi kalınlaşmaya devam etmeyecekti. Omuzlarım genişlemeyecekti. Çenem ve alnım tümsekleşmeyecekti. Hiçbir zaman sakalım olmayacaktı. Hepsi bu ânın sayesindeydi. Kapının açıldığını duydum, oturdum ve kalın sakallı, kel bir adamın çizelgemi incelediğini gördüm.

"Tünaydın Andrew," dedi çizelgeyi bırakıp tokalaşmak üzere elini uzatırken. Elini sıktım ve gülümsedi. "Ben Doktor Howard. Bugün nasılsın?"

"İyiyim," dedim ve aniden içimde yükselen emsalsiz bir cesaretle ekledim. "Ama bana Amanda diye hitap etmenizi tercih ederim efendim."

"Anlıyorum," dedi Doktor Howard gülümsemeye devam ederek. "Sorun değil, Amanda. Bunu çizelgene not etmeme izin ver." Hızlıca not aldı. "Bu konuda ileride sana problem çıkaran olursa mutlaka büroya bildir."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Çizelgeni inceledim ve terapistinin bize gönderdiği notlara göz attım," dedi Doktor Howard, "ve her şey apaçık ortada görünüyor. Testosteron üretimini durdurmak için yüz miligramlık spironolactone ve yerini östrojenin alması için de iki miligramlık estradiol ile başlayacağız. Küçük dozlarla başlıyoruz çünkü ruh hâlin bir süre değişkenlik gösterecek ve estradiol da karaciğerini zorlayabilir. Yavaşça ilerlemeyi tercih ederim, böylece seni gözlemleyebilir ve işlerin yoldan çıkmasını önleyebiliriz. Bir ay içerisinde kan testi alacağız ve terapistinle de irtibatta kalacağız, böylece nasıl ilerlemek istediğimizi belirleyeceğiz."

“Tamam efendim,” dedim.

“Reçeteni yazmadan önce üzerinden geçmek istediğim bir şey daha var,” dedi. “Terapistinin hiçbir şüphesi yok gibi görünüyor, ben de onun işini doğru yaptığından şüphe duymuyorum ama birkaç şeyi anladığından emin olmazsam ihmalkâr davranmış olurum.”

“Tamam,” dedim, boğazım aniden kururken. Sonuca bu kadar yaklaşmışken içimdeki küçük, korkak bir taraf her şeyi elimden alacağından korkuyordu.

“Kaba olmak istemem ama göğüslerin büyüyecek,” diye devam etti Doktor Howard. “Eğer ileride fikir değiştirir ve hormon tedavisini bırakırsan biraz küçülecekler ama ameliyat olmadığı takdirde asla tümüyle kaybolmayacaklar.” Başımınla onayladım. “Daha önemlisi, spironolactone kullanmaya başladıktan birkaç hafta sonra kısır olacaksın. Eğer ilk sene içinde hormon tedavisini bırakırsan durum tersine *dönebilir* fakat bir seneden sonra hormonların etkisi tümüyle kalıcı olacaktır.”

Bakışlarımı ellerime indirdim ve “Anlıyorum,” dedim.

“Tamam öyleyse,” dedi ve reçetemi yazdı. “Girişteki vezneye uğrayıp ödemeni yap ve bir sonraki sefer için randevu al, bir ay içinde tekrar görüşelim. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Amanda.”

“Ben de öyle,” dedim, lobiye doğru giderken bulutların üstünde yürüyor gibiydim.

O günün gecesinde, ay gökyüzünde belirdikten ve annem uymaya gittikten sonra, yanıma estradiol şişesi ve bir kutu diyet kola alarak arka bahçeye gittim. Ayak parmaklarımla arasındaki çimenler ıslak ve soğuktu, kurbağalarla ağustosböcekleri her zamankinden daha zarif biçimde ötüyorlardı. Çimenlerin üzerine sırtüstü uzanıp gökyüzünde hafifçe ışıldayan hilal şeklindeki ayı seyrettim. Hilalin uçları sağa dönüktü, bu da ayın karanlığından yeni çıktığı anlamına geliyordu.

İlaç şişesini açtım, haplardan birini alıp havaya kaldırdım. Minik, mavi ve oval hap, ıslak parmaklarımda kuru ve pudralı bir his yaratıyordu. Tanrım, o kadar küçüktü ki serçe parmağımdaki tırnağımın üçte biri büyüklüğündeydi ama buna rağmen çok fazla şey ifade ediyordu. Göğüsler ve kısırlık, geri dönüşü olmayan yan etkilerdi ama asla geri dönmek istemediğimden emindim.

Zor olacaktı. Bir süre daha bir erkek gibi davranmam gerekecekti. Ne kadar gizlemeye çalışırsam çalışayım sınıf arkadaşlarım ve aile üyelerim bedenimdeki değişimleri fark edeceklerdi. Uğradığım zorbalık her zamankinden daha yoğun bir hâl alacaktı ama bir şekilde artık bununla mücadele edebileceğimi hissediyordum. Daha önce yatağıma gömülüp saklanmama sebep olan şeylerle, Amanda olarak mücadele edebileceğimi hissediyordum.

Gözlerimi kapatıp hapı dilimin üstüne koydum ve tatlı, gazlı bir kola yudumuyla yuttum. Sonra başımı tekrar geri yasladım ve gözlerim kapalı, ay ışığıyla yıkanırken hayatın zaman zaman ne kadar güzel olabileceğini hayal ettim.

33.BÖLÜM

Lambertville'deki okulumun ikinci döneminin ilk gününde kızlar beni babamın evinin önünden aldılar. Her zamanki gibi arka koltuğun sol tarafına, Chloe'nin yanına otudum ve hızla birbirimize olanları anlatıp arayı kapamaya başlamadan önceki sessizlikte her şeyin bu kadar normal hissettirmesine hayret ederek derin bir nefes aldım. Dünya yıkılmıştı ama dünya yine yerindeydi.

"Ve savurgan evlat geri döner!" dedi Layla, dikiz bana aynasından gülümseyerek.

"Dönmüş olmak güzel," dedim dürüstçe. "Sizleri özledim." Bir an tereddüt etsem de, sonrasında cevabından korktuğum soruyu sordum. Öne doğru eğildim ve başım iki koltuğun arasındayken Anna'ya baktım. Bana bakmakta zorlandığını hissediyordum. "Aramız iyi mi?"

Anna bir şeyler söyleyecek oldu ancak Layla ona tehlikeli bir bakış attı. Düşünceli bir ifadeyle tekrar söze başladı. "Tanrı şahit ki, ben de tümüyle doğru bir hayat sürmüyorum," dedi kuralcı bir biçimde. "Tanrı hariç hiçbirimiz harika değiliz, değil mi? Yani bunun bir günah olduğunu düşünüyorum..." Layla öfkeli bir bakış daha attı. "Ama *birçok* şey günahtır ve İsa günahlarımızın affedilmesi için öldü, o sebeple..."

“Tamam,” dedim elimi hafifçe omzuna koyarak, “ama hâlâ arkadaşız, değil mi?”

“Elbette!” dedi Anna. “Sırf ben şeye takılıyorum diye...”

“Metafizığe,” dedi Layla.

“Metafizığe takılıyorum diye seni ve Chloe’yi sevmeyecek değilim!”

“Bilmem gereken de buydu,” dedim tekrar koltuğuma yerleşip Chloe ile birlikte gülümserken.

“İnternette bir şeyler okudum,” dedi Anna yüzünü bana dönerek. “Ve eğer homofobik veya transfobik bir söylemim veya eylemim olursa beni uyarın, tamam mı? Bir de kilisedekilerle konuşacağım, Amanda çünkü herkes seni çok seviyordu ve kiliseye rahatça gelebilmeni istiyorum.”

Parmak uçlarımdaki hafif karıncalanma hissiyle elimi elinin üzerine koydum. “Teşekkür ederim.”

“Tabii ki teşekkür edilen o oluyor,” dedi Layla. “Sen, Chloe ve süper gizli kuir klübünüz...”

“Aslında,” dedi Chloe bana bakıp gülüşünü zorlukla zaptederken. “Onun trans olduğunu ben de bilmi-”

“Ve tabii Anna, İsa’nın sizi bir şekilde seviyor olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor ve hemen bir melek oluyor, bu esnada baban Grant’i yumruklarken *orada olan* ben ise...”

“Baban Grant’i mi yumrukladı?” diye sordu Anna ağzı açık hâlde.

“Parker’a dolu bir tüfeğin namlusunu doğrulttum,” diye hatırlattı Chloe herkese.

“Ama Layla’yı kim takar ki? Belli ki hiç kimse! Ben sadece kimsenin umursamadığı arabalı kızım, o zaman neden...”

“Layla!” dedim. Sustu ve bana baktı. Ona arkadan sarılıp başının tepesini öptüm. “*Sus* artık. Sen benzersizsin. Hepinize çok teşekkür ederim.” Sonra Andrew’u, çaresizce bir arkadaşına sahip olmayı dileyen, kendisini anlayacak birini bekleyen, asla böyle bir geleceğe sahip olmayı hayal edemeyen o çocuğu düşündüm.

Hiçbir gelecek hayal edemezdi. “Tüm bunlar asla tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor benim için.”

“Ben de bunu duymak istemiştım,” dedi Layla, saçını savurup mağrur bir edayla otoparka girerken. “Sadece yüceliğimin fark edilmesini istedim.”

Araçtan inip kucaklaştık. Anna ve Layla erken saatte yapılacak olan bir öğrenci birliği toplantısına yetişmek için aceleyle gittiler ama Chloe ve benim önümüzdeki on beş dakika boyunca yapacak bir işimiz yoktu.

“Özür dilemek istiyorum,” dedi Chloe, merdivenlerin yanındaki çimenlere bağdaş kurarak oturduğumuz esnada. “Bee konusunda kıskançlık yaptığım için. Ona karşı hiçbir zaman o yönde duyguların olmadığını biliyorum.”

İç çektim. “Evet, yoktu,” dedim. “Yine de üzgünüm.” Henüz Bee’den haber almamıştım ve onu gördüğümde nasıl hissettireceğinden emin değildim. Belki özür dilemeyi dener ve tekrar benimle arkadaş olmaya çalışırdı. Fakat ne söylerse söylesin, onu hayatıma geri alamayacağımı biliyordum. Yaptığı şey, canımı Parker’ın yaptıklarından bile, alışveriş merkezinin tuvaletinde bana saldıranlardan bile daha çok acıtmıştı. Çünkü ona güvenmiştim. Kime güveneceğim konusunda dikkat etmem gerektiğini artık daha iyi biliyordum. Belki bu, herkesin öğrenmesi gereken bir dersti.

“Üzölme,” dedi Chloe. Yerden iki çimen koparıp onları işaret ve ortaparmakları arasında sıkıştırdı. “Gerçekten, üzölme. Sadece burada yeniydin, hoş bir kızdın ve ortamımıza girdiğin gibi her istediğine sahip olmuştun ve onu da alabileceğini düşündüm. Her şey benim için çok zorken, senin için çok kolay oluyor gibiydi. Ama şimdi hiçbir şeyin o kadar basit olmadığını anlayabiliyorum.”

Buruk bir şekilde gülümsedim. “Hayır. ‘Basit’ kelimesi hiçbir zaman hayatımı tarif edebilecek bir sıfat olmadı.”

Birkaç dakika boyunca huzurlu bir sessizlik eşliğinde oturduktan sonra sordum. “Balodan beri neler olduğunu bilmiyorum... Ailen olaylara karşı nasıl tepki verdi?”

“Bizimkiler hâlâ olayı sindirmeye çalışıyorlar,” dedi Chloe

omuz silkerek. "Erkek kardeşlerim bir şekilde tahmin ediyorlarmış, o yüzden daha iyiler. Bee'nin kız olduğu için şanslı olduğunu yoksa baloda yaptıkları yüzünden üzerinden kamyonetimizle geçeceklerini söylüyorlar."

"Ataerki günü kurtardı yani?" dedim.

"Sırf yaygara işte," dedi Chloe elindeki çimenlerin rüzgârda uçmasına izin vererek.

"Chloe?" dedim etrafı kolaçan edip kimsenin görmediğine emin olduktan sonra. "Şimdi arkadaşça bir şey yapacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedi kaşlarını çatarak. Onu kemiklerini acıtacak biçimde kucakladım ve yanağından öptüm. "Sen harika bir kızsın ve hangi şehirlerde yaşarsan, hangi kızlarla olursan, hepsi sana sahip oldukları için çok şanslı olacaklar."

"Teşekkür ederim," dedi Chloe yanakları kızarıırken. Ayağa kalktık ve eliyle kotunun arkasını sildi. "Ve sen... Seninle beraber olan erkek de çok şanslı olacak." Sırt çantasını omzuna attı. "Belki de o kişi Grant olur? Bunun bir yolu var mı?"

Telefonumdan saati kontrol ettim, ayağa kalktım ve çantamı alırken omuzlarımı silktim. "Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama sanırım bugün göreceğiz."

İlk dersin yapıldığı sınıfa doğru yürürken gözlerimi parlak zemine diktim, başımı kaldırıp sınıf arkadaşlarımla göz göze gelmeye çekiniyordum. Henüz zil çalmamıştı ve koridorlar, spor ayakkabıların adım sesleriyle çarpan dolap kapılarının gürültüsü ile yankılanıyordu.

"Hoş geldin," dedi bir ses ve başımı çevirdiğimde mahcup görünümlü, çekik çerçeveli gözlükleri olan bir kızın sırt çantasının kayışlarını tutarak bana gülümsediğini gördüm. Bir şekilde tanıdık geliyordu ama daha önce konuştuğumuzu sanmıyordum. Onu tanımasam dahi beni tanıdığını, yokluğumu ve dönüşümü fark ettiğini anlayarak gülümsedim.

Koridorun kalanını başım dik hâlde yürüdüm. Yanımdan geçen birkaç sınıf arkadaşım başını çevirirken diğerleri bana doğru başlarıyla selam verdiler veya el salladılar. Sınıfa giden köşeyi döndüğümde durakladım. Bir düzine öğrenci kapalı sınıf kapısının önüne dizilmiş, öğretmenin gelmesini bekliyordu ve gözlerim aniden Grant'ın geniş sırtını yakaladı. İçgüdüsel olarak dudaklarım onu görünce gülümsemek için kıvrıldı fakat bana doğru döndüğünde kalakaldım.

Kalabalık onun için yarıldı, tüm bakışlar bize çevrilmişti. Etrafa bakıp bizi izleyen kişileri saydı. "Başka bir yere gidebilir miyiz?"

Başımla onayladım ve koridoru aşıp boş kafeteryaya doğru ilerledik.

Ardımızdan kapılar kapanınca başını kaldırıp bana baktı. Gözleri parlıyordu fakat ifadesini okuyamıyordum.

"Selam," dedi tekrar.

"Selam," dedim bakışlarımı yere çevirerek. "Nasılsın?"

"Haberlerim var," dedi gözlerini kısıp ensesini ovarken ve tekrar gözlerini kaçırdı. "Chatt Eyalet Üniversitesi'ne gitmek için burs kazandım."

"Tebrikler!" dedim tüm içtenliğimle. "Senin için çok sevindim." Gözlerimiz tekrar buluştuğunda aramızdan sessiz kelimeler geçmeye başladı. *Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var. Özür dilerim ve beni affet.*

"Babam için özür dilerim," dedim sonunda.

"Ah," dedi babamın vurmuş olduğu burun kemerini ovalayarak. "O yaşta bir adama göre *sağlam* bir kroşesi var."

Bakışlarımı çevirdim ama gülümsememi bastıramadım. "Bu söylediğini ona iletirim."

"Ama onu anlıyorum," dedi Grant. Tekrar ona baktım. Duvara yaslanmış, ışıklara bakarak gergin biçimde başparmağının tırnağını çevreleyen etleri koparıyordu. "Parker'in yaptıkları... Baban benim yaptığımı sanmıştı." Başımla onayladım. "Aynı şey olmayabilir ama biri Avery veya Harper'ı incitseydi..." Yumruk-

larını sıktı. Gözleri kocaman açılmış hâlde bana baktı, bakışlarında çözülmeyi bekleyen çok fazla ifade vardı. "Muhtemelen yumruk atmaktan daha fazlasını yapardım."

"Anlıyor olmana sevindim," dedim ve koluna dokunmak için uzanırken kendimi durdurdum. Hareketimi fark edip iç çekti.

Zil çaldı, ancak ikimiz de kıpırdamadık.

"Beni aramadın," dedim, sesimdeki incinmişliği gizlemeye çalışarak.

"Sen de beni," dedi Grant hafifçe, ardından hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Sanırım öyle," dedim parmaklarımı saçlarımda gezdirirken. "Artık beni görmek istemeyeceğini varsaymıştım." Başımı kaldırıp uzun kirpikli, koyu renk gözlerine ve çocuksu yüzüne baktım. İlk öpüşmemizi düşündüm; göldeki hafifleyişimizi, kamyonetinde gezmemizi, paylaştığımız her şeyi ve bana kazandırdığı her anıyı. Hayatımın en gerçek, en doğru anlarıydı ama muhtemelen şimdi her şey ona yalanmış gibi geliyordu. "Aslında beni artık görmek istemeseydin bunu anlardım."

"Öyle mi?"

"Asla bu şekilde öğrenmeni istemezdim," dedim. "Özür dileirim eğer... seni utandırdıysam." Bir anlığına o utanç içimde tekrar yükseldi ve beni içine çekecek gibi hissettirdi.

"Senin için daha utandırıcıydı," dedi. Derin bir nefes alıp gözleirimi kapadım.

"Dansta sana seni sevdiğimi söylemiştim," dedim. "Duyup duymadığını bilmiyorum."

Başını salladı. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Tommy'yi bırakıp gitmemiştim," dedi ciddi bir ifadeyle, "ve seni de bırakıp gitmeyeceğim."

Nefesimi verdim. "Bu çok hoş ama ne *anlama* geliyor?" Başımı salladım. "Beni seviyor musun?"

"Evet."

"Seviyor musun?" dedim şaşkınlıkla.

"Seninle, kendime dair kimseyle paylaşmadığım şeyleri paylaştım," dedi. "Ayrıca notu yakmış olsam dahi, sen de her şeyi benimle paylaşmıştın. Her ne olursak olalım..."

"Ne olursak olalım mı?" dedim boğazımda bir sızıyla. "Öyleyse artık..."

"Bilmiyorum," dedi. "Sen yokken biraz araştırma yapmak istedim ama bir bilgisayarım yok ve öğrendim ki kütüphane bilgisayarında transeksüel kelimesini arattığında, bir süreliğine kütüphaneye girişin yasaklanıyor." Kolunu ovalarken birkaç kez doğru kelimeye arayarak dudaklarını araladı. "Anlayabilir miyim bilmiyorum ve anlasam bile..." Sesi kısıldı. "Bilmiyorum, Amanda. Keşke... Keşke bir kız olsaydın." Kelimeler ağzından döküldüğünde gözleri büyüdü. "Yani demek istediğim, keşke hiçbir zaman... Yani keşke her zaman..."

"Hayır," dedim sesimdeki güce kendim de şaşırarak, boş alanda bu kelime çok net duyulmuştu. Burnunu çekerek ağırlığını diğer ayağına verdi. "Ben her zaman bir kızdım, her zaman," dedim gözlerim yanarken. "Görüşürüz Grant." Arkamı döndüm ve yürümeye başladım ancak omzumdan tuttu.

"Denemek istiyorum," dedi. Elini çekti ve tekrar ona döndüm. "Ama sanırım bunu senden duymam gerekiyordu."

Koridordakilerin sınıfa doğru ilerlediklerini duydum. Olduğum yerde durdum. "Hâlâ sana yazdığım mektup duruyor," dedim yavaşça. "Tekrar çıktısını alabilirim."

"Hayır," dedi. "Yüz yüze anlatmanı isterim."

"Tamam," dedim bir süre sonra. "Bu geceye ne dersin?"

Göl kenarındaki huzurlu sessizliği bozan tek ses Grant'in aracının motorundan gelen tıkrıydı. Ona dönüp araçtan inişini izledim, kalbim göğsümü dövüyordu. Batan güneşin yumuşak ışığında, sanki onu ilk kez görüyor gibiydim. Dalgalı siyah saçları, yumuşak ve serin esintiyle uçuşuyor, koyu gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe ısıldıyordu. Rengi solmuş eski bir kapı-

şonlu, kot pantolon ve iş botlarını giymişti ama bu giysilere rağmen yürürken ne kadar güçlü ve hoş olduğunu görebiliyordum.

“İyi akşamlar,” dedi gülümseyerek.

“Selam,” dedim uzun, derin bir soluk alıp gözlerimi kaparken. Kendimi olacaklara hazırlarken sessiz bir dakika geçti. “Nereden başlamamı istersin?”

“En başından,” dedi Grant. Uzaklardan yalnız bir ağustosböceğinin sesi geldi. “Eğer anlatmanda sakınca yoksa, her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Tamam,” dedim beraber ağaç eve giderken. İçeri girdik, birbirimize bakmıyorduk; gözlerimiz günün ışıklarından soyunup gecenin karanlığına geçen göldeki ışıltılardaydı. “Doğum adımla başlayacağım.”

Konuştukça, Virginia’nın haftalar önce, istediğim bir şeyi elde etmek için önce onu hak ettiğime inanmam gerektiği konusunda söylediklerini hatırladım. Kendimi bildim bileli varoluşum için, kendim olduğum için, dilediğim hayatı yaşamaya çalıştığım için özür diliyordum. Belki bu, Grant’le aramızdaki son konuşma olacaktı. Belki olmayacaktı. Her halükârda fark etmiştim ki artık varlığım için özür dilemiyordum. Yaşamayı hak ediyordum. Âşık olmayı hak ediyordum. Artık biliyordum, inanıyordum ki seilmeyi hak ediyordum.

YAZARIN NOTU

Cisgender (ki bu trans olmadığınız anlamına gelir) okurlarıma: Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim. İlgilendiğiniz için teşekkür ederim. Bu kitap hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum, gerçi belki de düşündüğünüz şekilde değil. Elbette insanların bu kitabı sevip sevmeyeceği konusunda endişeliyim ama daha da endişeli olduğum konu, özellikle trans bir kadın tarafından yazıldığı için Amanda'nın hikâyesini mutlak bir doğru saymanız. Aslına bakarsanız bu ihtimal beni korkutuyor. Ben bir hikâye anlatıcısıyım, eğitmen değil. Bildiğim gerçekliği zaman zaman değiştirdim. Kimi şeyleri hikâyemde işe yaramaları için kurgulaştırdım. Amanda'nın translığının normatif varsayımları mümkün olduğunca zorlamaması adına, kimi açılardan stereotiplere sadık kaldım ve hatta kuralları esnettim. Amanda genç yaşından beri biliyordu. Sadece erkeklerden hoşlanıyor. Oldukça feminen. Çok uğraşmadan bir kadın olarak kabul görebiliyor. Ailesinin ekonomik yükünü karşılayamıyor olması gereken bir ameliyat geçirmişti ve gerçek dünyada yapamayacağı bir zamanda meşru yollardan hormon tedavisi görmeye başlamıştı. Bunu yaptım çünkü Amanda'yı diğer kızlardan farklı bir tıbbi geçmişi olan genç bir kız olarak algılamamızın önünde, olası bariyerler bulunmasını istemedim. Amanda'nın hayatı ve kimliği, yaşamının ilerleyen

dönemlerinde kim olduğunu keşfetmese, bir Erkek Fatma olsa, bir biseksüel, lezbiyen ya da aseksüel olsa, cinsiyeti gibi görünmekte zorluk yaşasa veya isteğiyle ya da zorunluluktan cinsiyet uyum ameliyatı olamasa da aynı derecede geçerli olurdu. Bu senaryoların herhangi birinde Grant'ın ona duyduğu ilgi daha az heteroseksüel, Bee'ninkiyse daha az eşcinsel olmazdı. Eğer bizim yaşadığımız türden bir hayat yaşamadıysanız bu tür noktalara takılmanız kolaydır, bu yüzden bunları bir kenara koymak istedim. Umarım Amanda'yı tanıdıktan sonra, onun deneyiminin ayrıntılarını diğer trans bireylerin uyması gereken dogmalar olarak görmek yerine yaşamlarımız ve kimliklerimizin yanı sıra biyolojik ve toplumsal cinsiyet hakkında daha geniş bir anlayışa ulaşmak için ilham kaynağı olarak kabul edersiniz.

Trans okurlarıma: Amanda'dan farklı olmamzda bir sorun yok. O gerçek değil ama siz öylesiniz. Hayatımın en güzel yirmi yılını kendimi olduğumu sandığım şey olmadığımı ikna etmeye harcadım, çünkü toplumun trans bireyler için kullandığı o çok spesifik ve zehirli tanıma uymuyordum ve güvenin bana, benim hayat hikâyem Amanda'ninkinden çok farklı. Aynı zamanda hem trans hem de eşcinsel, lezbiyen, biseksüel, aseksüel ya da başka herhangi bir şey olmanın sakıncası yok. Trans olmakta ve cinsiyetiniz gibi görünmemeniz (cinsiyetiniz gibi görünmeseniz de hâlâ *güzel* olabilirsiniz) ya da cinsiyetiniz gibi görünüp trans olduğunuzu tamamiyle gizlemenizde de sakınca yok. Trans bir erkek olmanızın sakıncası yok. Kuir olmanızda ya da yaşamınız süresince birden fazla kez cinsiyet kimliğinizi değiştirmenizde ya da hiçbir toplumsal cinsiyete ait olmadığınızı hissetmenizde sakınca yok. Trans olmak ve geçiş süreçlerinin tıbbi süreçlerinden hiçbirini takip etmemekte sakınca olmadığı gibi trans olmanızda ve vücudunuzu istediğiniz şekilde değiştirmeniz de hiçbir sorun teşkil etmiyor. En özgün benliğinizi ifade etmenin ve somutlaştırmamanın yanlış bir yolu yoktur!

Siz güzelsiniz ve bedeninize, kimliğinize ve kararlarınıza saygı duyulmasını hak ediyorsunuz.

İntihar etmeyi düşünen trans bireyler, lütfen, yalvarırım yardım isteyin.

Acı verdiğini biliyorum. Zaman zaman nefes almanızı önleyecek kadar acıttığını biliyorum. Biliyorum çünkü ben de o noktadaydım. Lütfen bizi bırakmayın. Söz veriyorum ki hayat daha iyi olabilir ve size fazlasıyla ihtiyacımız var.

TEŞEKKÜRLER

Bana çoğulcu dünyayı sevmeyi öğrettikleri, beni korkusuzca kendimi ifade edebilmek için cesaretlendirdikleri ve beni kızları olarak kabul ettikleri için Toby ve Karol Stroud’a, ebeveynlerime teşekkür etmek istiyorum. Sürekli beni kollayan, beni koşulsuz olarak seven ve başımı omuzlarımm üzerinde tutacak gücü bana veren kardeşim Katie’ye de teşekkür ederim. Harika bir geniş aileye sahibim, tüm akrabalarım da kimliğimi açıkladığımda beni kabul ettikleri için ve benim bu günlere gelmemde üstlendiğiniz roller için teşekkür ederim. Ayrıca çocuklarıma da teşekkür etmek isterim, onlar olmadan asla bu kadar zor bir şeye kalkışacak tutkuyu elde edemezdim. Ve son olarak, bu kitabın ruhunda ayrılmaz bir etkisi olan ve teşviği olmadan asla bu kitabı bitiremeyeceğim Juniper Russo. Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim Joelle Hobeika, hayatımın en zor zamanlarından birinde beni bu çılgın işe yönlendirdiğin ve teklif ettiğin zaman bu projenin değerini görebildiğin için. Teşekkür ederim Sara Shandler, benim cesaret edebildiğimden çok daha fazla “sevgilimi öldürdüğü” için, o olmasa bu kitap özensiz ve kendini beğenmiş bir havada olurdu. Ve bir de Josh Bank var, bizi hedefinde tutan, her şeyin gerçekleşmesini sağlayan ve öldürücü sahne (hangisi olduğunu biliyorsunuz) için şiddetle ısrar eden.

Ayrıca üçünüz de kimliğimi açıkladığımda bunu zarafetle karşıladığınız için kocaman bir teşekkürü hak ediyorsunuz Ayrıca Sarah Dotts Barley, Amy Einhorn, Flatiron Books ekibinin diğer üyelerine de, trans bir kadın tarafından yazılmış bir trans kızın hikâyesinin değeriği görebildiğiniz ve trans bireyleri mümkün olan her aşamaya dahil etme yönündeki önerilerimi dinlediğiniz için teşekkür ediyorum. Ve trans bireylerin dahil oluşundan söz etmişken, harika bir kapak kızı olan Kira Conley'ye da bu projeye olan inancı ve katılımı için teşekkür ederim.

Ve son olarak, destekleri ve inançları olmasa 2015 yılından sağ çıkamayacağım kişilere teşekkür ediyorum: Miranda Stroud, Ailish Holmes, Matt ve Heather Durham, Aria Taibi, Sam High tower, Kay Popper, Brooks ve Jackie Benjamin, John Burke, Beth Kasner, Bridget DuPey, Laura ve Lee Palmiero, Ruby Bolton-Murray, February Keeney, Rachel Goodman ve Becca Reeves. Siz, her biriniz, birer meleksiniz.